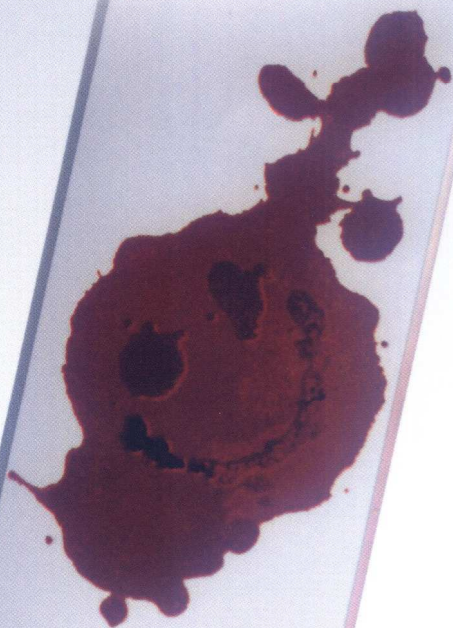

★ ★ ★ ★ ★
C L A S S

DRASTICKY DĚSIVÝ
DEXTER
JEFF
LINDSAY

DRASTICKY DĚSIVÝ DEXTER

**JEFF
LINDSAY**

Přeložil Zdeněk Hofmann

EDICE CLASS
svazek 88

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2004 by Jeff Lindsay
All rights reserved.

Z anglického originálu *Darkly Dreaming Dexter*
(First published by Doubleday, USA, 2004)
přeložil © 2007 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Marie Černá
Jazyková korektura: Pavel Tučka
Grafická úprava obálky: Tomas Vorasický

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7341-969-1

*Pro Hilary,
která je pro mne vším*

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by nikdy nevznikla bez laskavé technické a duchovní podpory Einsteina a Deacona. Zosobňují to, co je nejlepšího na miamských policistech, a naučili mě, co to znamená dělat tuto velmi náročnou práci na ještě náročnějším místě.

Rád bych také poděkoval mnoha lidem, kteří přišli s velmi podnětnými návrhy, zejména své ženě, Barclayovým, Juliovi S., doktoru A. L. Freundlichovi a jeho paní, Pookie, Méd'ovi a Tinky.

Jsem hluboce zavázán Jasonu Kaufmanovi za jeho moudrost a vhled při vytváření knihy. Také děkuji Doris, té, která se směje vždy naposledy. A obzvlášť musím poděkovat Nicku Ellisonovi, který je přesně tím, čím by měl být agent, ale téměř nikdy takový není.

KAPITOLA 1

Měsíc. Překrásný měsíc. Úplněk; zářící, narudlý měsíc; noc světlá jako den, měsíční svit ozařující zemi a přinášející radost, radost, radost. Přinášející rovněž plnokrevné volání tropické noci, jemný a divoký hlas větru ježícího chloupky na předloktí, dutý nárek hvězd, zuby skřípající řev měsíčního světla na vodní hladině.

Všechno to vzbouzelo Nutkání. Symfonický křik tisíce skrytých hlasů, křik Nutkání uvnitř, ta *bylost*, mlčenlivý pozorovatel, chladný tichý tvor, ten, kdo se směje, měsíční tanečník. Já, které není já, tvor, který se vysmívá a pochechtává a oznamuje, že má hlad. Že má Nutkání. A Nutkání je teď strašlivě silné; svrchovaně skrytě a studeně svíravé, svíjí se a souká a sune se a je připravené, strašlivě silné a nedočkavě připravené – a přesto čeká a pozoruje a nutí mě čekat a pozorovat.

Čekám; sleduji toho kněze už pět týdnů. Nutkání svědčí a dráždí a doráží, ať někoho najdu, ať najdu dalšího, ať najdu toho kněze. Už tři týdny vím, že je to on, že on je další, že patříme Temnému společníkovi, on i já společně. A že jsem tři týdny strávil bojem s tímto tlakem, s rostoucím *Nutkáním* stoupajícím ve mně jako velká vlna hřmící přes pláž, která stále roste a neustupuje, jen sílí a sílí s každým kmitem jasného měsíčního kyvadla.

Ale teď nadešel také čas ostražitosti, čas, kdy musím mít jistotu. Ne jistotu ohledně kněze, to ne, jím jsem si jist už dlouho. Ale čas, kdy se musím ujistit, že se vše odehraje správně, provede čistě, rohy budou po přeložení lícovat a vše bude úhledně srovnané. Nesmějí mě chytit, ještě ne. Pracoval jsem příliš těžce, příliš dlouho, aby mi vše hrálo do karet, abych ochránil svůj šťastný malý život.

A užil jsem si příliš mnoho zábavy, než abych teď přestal.

Proto jsem byl vždy opatrný. Vždy spořádaný. Vždy připravený dopředu, aby vše bylo v *pořádku*. A když to bylo v pořádku, vzal jsem si čas navíc, abych měl jistotu. Byl to Harryho způsob, Bůh mu žehnej, toho předvídavého policajta, mého nevlastního otce. Radil mi být si vždy jistý, být opatrný, přesný, a já si byl již přes týden jistý, že vše je přesně tak, jak by podle Harryho Neomylného mělo být. A když jsem večer odjížděl z práce, věděl jsem, že čas nastal. Že tahle noc je onou Nocí. Tahle noc má jinou přichuť. Dnes v noci se to stane, *musí* se to stát. Přesně tak, jak se to stalo už tolikrát předtím. Tak, jak se to stane znovu a znovu.

A dnes v noci se to stane tomu knězi.

Jmenoval se otec Donovan. Učil hudbu děti v sirotčinci sv. Antonína v Homesteadu na Floridě. Děti ho zbožňovaly. A on pochopitelně miloval děti, a to skutečně hodně. Naučil se kreolštinu a španělštinu. Naučil se i jejich hudbu. Vše pro děti. Všechno, co dělal, dělal pro děti.

Úplně všechno.

Dnešní noci jsem ho sledoval, stejně jako jsem ho sledoval po mnoho nocí. Viděl jsem, jak se zastavil ve dveřích sirotčince, aby prohodil pár slov s mladou černošskou dívkou, která s ním vyšla na zápraží. Byla malá, nejvýš osmiletá, i na svůj věk drobná. Sedl si na schody a mluvil s ní asi pět minut. Ona se posadila vedle něj a kolébala se. Rozesmáli se. Pak se o něj opřela. Pohládl ji po vlasech. Vyšla za nimi vychovatelka, zastavila se ve dveřích a chvíli se na ně jen dívala, než k nim promluvila. Pak se usmála a natáhla ruku. Děvče duclo hlavou do kněze. Otec Donovan ji objal, vstal a pak ji políbil na dobrou noc. Vychovatelka se zasmála a něco otci Donovanovi řekla. On jí odpověděl.

A pak se vydal k svému autu. Konečně: připravil jsem se k útoku a –

Ještě ne. Pět metrů od dveří zastavila údržbářská dodávka. Jak ji otec Donovan míjel, její dveře se otevřely. Vyklonil se z nich nějaký muž kouřící cigaretu a pozdravil ho; kněz se opřel o kapotu a dal se s ním do řeči.

Šťestí. Zase mám štěstí. V těchto Nocích mívám vždy štěstí. Toho muže jsem totiž neviděl a ani jsem nepředpokládal, že tam bude. Ale on by viděl mě. Jestli tohle není štěstí.

Zhluboka jsem se nadechl. Pomalu a rovnoměrně jsem vydechoval, ledově klidný. Šlo jen o maličkost. Nic jiného jsem nepřehlédl. Vše jsem udělal správně jako vždy, a to způsobem, jakým to mělo být uděláno. Vše bude v *pořádku*.

Ted'.

Otec Donovan se znovu vydal ke svému vozu. Ještě se obrátil a něco zavolal. Opravář mu zamával ze dveří sirotčince, pak odhodil cigaretu a zmizel uvnitř. Byl pryč.

Štěstí. Znovu mám štěstí.

Otec Donovan zapátral po klíčích, otevřel dveře auta a nastoupil. Zaslechl jsem, jak zasunuje klíček do zapalování. Uslyšel jsem startující motor. A pak –

TEĎ.

Vztyčil jsem se na zadním sedadle a přehodil mu smyčku kolem krku. Jedno rychlé, hladké, pěkné zatažení a oko rybářského vlasce testovaného na pětadvacet kilogramů mu těsně sevřelo krk. Unikl mu jen krátký zděšený výkřik a bylo to.

„Ted' jsi můj,“ řekl jsem a on ztuhl tak čistě a dokonale, jako by to dlouho trénoval, skoro jako by zaslechl i ten druhý hlas, smích pozorovatele v mém nitru.

„Udělej přesně, co ti řeknu,“ poručil jsem mu.

Zalpal po dechu a střelil pohledem do zpětného zrcátka. Byla tam má tvář, čekala na něj, zakrytá bílou hedvábnou maskou odkrývající jen oči.

„Rozumíš?“ zeptal jsem se. Jak jsem promluvil, hedvábí na rtech se zavlnilo.

Otec Donovan neodpověděl. Hleděl mi do očí. Přitáhl jsem smyčku.

„Rozumíš?“ opakoval jsem o něco mírněji.

Tentokrát přikývl. Zatápal rukou po smyčce, netušil, co se stane, když se ji pokusí uvolnit. Ve tváři začínal fialovět.

Uvolnil jsem smyčku sám. „Buď hodný,“ poradil jsem mu, „a budeš žít déle.“

Zhluboka se nadechl. Slyšel jsem, jak mu vzduch hvízdá v hrdle. Rozkašlal se a znovu nadechl. Ale seděl bez hnutí a nepokoušel se utéct.

To bylo velmi dobré.

Rozjeli jsme se. Otec Donovan poslouchal mé příkazy, nezkoušel žádné triky, pokyny prováděl bez váhání. Zamířili jsme na jih přes Florida City a vyjeli na Card Sound Road. Poznal jsem, že ho tahle cesta znervózňuje, ale nic nenamítal. Ani se nepokusil se mnou mluvit. Držel volant oběma rukama, byly zbělelé a zaťaté, vystupovaly z nich klouby. To bylo také velmi dobré.

Jeli jsme dalších pět minut na jih bez jediného hlesu, jen s písni pneumatik a větru a ten skvělý měsíc nahoře mi rozehrával v žilách d'ábelskou hudbu a ostražitý pozorovatel se tiše pochechtával, opojený horečnatým tepem noci.

„Tady zaboč,“ poručil jsem nakonec.

Kněz střelil očima do zrcátka. Panika mu prýštila z očí, šířila se po tváři, vtékala do úst, aby promluvil, ale –

„Zaboč,“ zopakoval jsem a on zahrnul. Zhroutil se do sebe, jako by to celou dobu čekal, jako by na to čekal odjakživa, a zahrnul.

Úzká prašná cesta byla sotva viditelná. V podstatě jste museli vědět, že tu skutečně je. Ale já o ní věděl. Byl jsem tu už předtím. Táhla se asi čtyři kilometry, třikrát se zatáčela v hrubé trávě, mezi stromy, podél úzkého průplavu pro čluny, hluboko do močálu a na paseku.

Před padesáti lety tu kdosi postavil domek. Většina z něj ještě stála. Na svůj účel byl velký. Tři pokoje, nad nimi stále asi polovina střechy, mnoho let naprosto opuštěné místo.

Až na starou zeleninovou zahradu u boční stěny. Nesla stopy toho, že tam někdo nedávno kopal.

„Zastav,“ přikázal jsem, když reflektory vyloupily ze tmy rozpadající se stavení.

Otec Donovan roztřeseně poslechl. Děs mu teď prostoupil celé tělo, údy i myšlenky mu dočista ztuhly.

„Vypni motor,“ řekl jsem mu a on to udělal.

Rozhostilo se ticho.

Něco na stromě zašvitořilo. Vítr ševalil v travinách. A pak utichlo i to a zavládlo ticho tak hluboké, až málem bylo slyšet burácení noční hudby, dunící v tajném zákoutí mé mysli.

„Vystup,“ poručil jsem.

Otec Donovan se nepohnul. Upřeně zíral na zeleninovou zahradu.

Bylo na ní patrných sedm kopečků. Nahrnutá hlína vypadala v měsíčním světle velice tmavá. Otcí Donovanovi musela připadat ještě temnější. Stále se nehýbal.

Prudce jsem přitáhl smyčku, silněji, než pokládal za možné, že sne-se, silněji, než tušil, že to vůbec jde. Zabořil se zády do opěradla, na čele mu naběhly žíly a pomyslel si, že právě teď zemře.

Ale smrt nepřišla. Ještě ne. Vlastně si na ni hezky počká.

Kopnutím jsem otevřel dveře a vytáhl ho ven, jen abych mu dal pocítit svou sílu. Ztěžka dopadl na písčitou cestu a zkroutil se jako poraněný had. Temný společník se rozesmál, líbilo se mu to a já dál hrál svou roli. Přišlápl jsem otcí Donovanovi hrudník a držel smyčku napjatou.

„Ted’ mě musíš poslouchat a udělat přesně to, co říkám,“ pronesl jsem. „Musíš.“ Sklonil jsem se k němu a mírně povolil smyčku. „Měl bys to vědět. Je to důležité,“ řekl jsem.

Slyšel mě. Jeho oči, krhavé, plné bolesti a ronící slzy stékající mu po tváři, ty oči pohlédly do mých a náhle pochopil; bylo jasné, co všechno se mu ještě musí stát. A on to uviděl. A došlo mu, jak důležité je, aby vše pochopil. Začínal být v obraze.

„Ted’ vstaň,“ poručil jsem.

Otec Donovan pomalu, velmi pomalu a s očima upřenýma do mých vstal. Zůstali jsme dlouho jen tak stát proti sobě, hleděli na sebe, stali jsme se jednou bytostí s jedinou potřebou, a pak se roztrásl. Pozvedl ruku k obličejí a zase ji nechal klesnout.

„A ted’ dovnitř,“ přikázal jsem mu téměř něžně. Hezky do domku, kde je už všechno připravené.

Otec Donovan uhnul pohledem. Pak znovu zvedl oči k mým, ale už se nedokázal dívat. Obrátil se k domku, ale zastavil se, když znovu zahlédl temné kupky hlíny na zahradě. Chtěl se podívat na mě, ale nedokázal to, ne poté, co opět spatřil ty černé hromádky ozářené měsíčním světlem.

Vydal se k domu a já ho držel na vodítku. Kráčel poslušně, se svěšenou hlavou, hodná a poddajná oběť. Vzhůru po pěti chatrných schodech přes úzkou verandu k přibouchnutým dveřím. Otec Donovan se zastavil. Nevzhlédl. Nepodíval se na mě.

„Otevři a běž dovnitř,“ poručil jsem mu sametově rozkazovacím tónem.

Otec Donovan se roztřásl.

„Otevři dveře a běž dovnitř,“ zopakoval jsem.

Ale on nemohl.

Naklonil jsem se přes něj a rozrazil dveře. Pak jsem kněze kopnutím popohnal dovnitř. Zapotácel se, pak se narovnal a zůstal stát hned za dveřmi s křečovitě zavřenýma očima.

Zabouchl jsem dveře. Na podlaze vedle dveří jsem si připravil lampu na baterie, teď jsem ji rozsvítil.

„Podívej se,“ zašeptal jsem.

Otec Donovan pomalu a ostražitě otevřel jedno oko.

Ztuhl.

Čas pro otce Donovana přestal existovat.

„Ne,“ vypravil ze sebe.

„Ano,“ řekl jsem.

„To ne,“ ozval se znovu.

„Ale ano,“ opravil jsem ho.

Náhle začal křičet: „NEEEEE!“

Škubnul jsem za smyčku. Křik mu odumřel v hrdle a kněz padl na kolena. Vydal ze sebe jen dušené zaskřehotání a zakryl si tvář.

„Ano,“ opravil jsem ho. „Je to hrozný pohled, že?“

Námahou se mu svařtil celý obličej, jak držel křečovitě zavřené oči. Nemohl se dívat, ne teď a ne takto. Nelhal jsem mu, vážně ne, *skutečně* to byl hrozný pohled. Děsil mě již tehdy, když jsem to pro něj připravoval. Ale on to musel uvidět. Prostě musel. Nejen kvůli mně. Nejen kvůli Temnému společníkovi. Kvůli *sobě*. Musel to vidět. A teď se nedíval.

„Otče Donovane, otevři oči,“ poručil jsem mu.

„Prosím,“ zoufale zanaříkal. Pocuchalo mi to nervy, měl jsem se ovládat, být ledově chladný, ale rozzuřilo mě to jeho kňourání před tou hrůzou na zemi a podkopl jsem mu nohy. Silně jsem přitáhl smyčku, pravicí ho sevřel v týle a prudce mu udeřil obličejem o špinavá prkna podlahy. Začal trochu krváčet a to mě rozzuřilo ještě víc.

„Otevři je,“ vyštěkl jsem. „Tak otevři ty oči. HNED TEĎ je otevři.“

Dívej se.“ Popadl jsem ho za vlasy a zvrátil mu hlavu. „Udělej, co ti říkám,“ poručil jsem. „Dívej se, jinak ti uřežu víčka.“

Byl jsem velice přesvědčivý. A tak to udělal. Udělal, co jsem mu přikázal. Podíval se.

Nadřel jsem se, abych vše náležitě připravil, ale člověk musí vystačit jen s tím, co má. A vůbec bych to nedokázal, kdyby nebyly v zemi už tak dlouho, že dokonale vyschly; ale byly tak hrozně špinavé... Podařilo se mi sice většinu té špíny očistit, jenže některá tělíčka odpočívala na zahradě už příliš dlouho a nedokázal jsem rozeznat, kde končí tělo a začíná špína. Vlastně to člověk nedokáže nikdy, lepší je na to nemyslet. Tolik špíny –

Leželo jich tam sedm. Sedm tělíček, sedm příšerně špinavých sirotků na igelitových koupelnových závěsech, čistých a nepromokavých. Sedm vykřičníků ukazujících přes pokoj do jednoho bodu.

Ukazujících přímo na otce Donovana. Teď to věděl.

Připojí se k nim.

„Svatá Marie, milosti plná –“ začal. Škubl jsem smyčkou.

„Nic takového, otče. Ne teď. Teď přišla chvíle pravdy.“

„Prosím,“ zasípal.

„Ano, pros mě. To je lepší. Mnohem lepší.“ Znovu jsem přitáhl. „Myslíš, že to je všechno, otče? Sedm těl? A co ty děti, prosily tě?“ Neměl žádnou odpověď. „Myslíš, že jsou všechny, otče? Jen sedm? Vyhrabal jsem je všechny?“

„Milosrdný bože,“ zaskřehotal; potěšilo mě slyšet v jeho hlase tolik bolesti.

„A co v jiných městech, otče? Ve Fayetteville? Nechceš si promluvit o Fayetteville?“ Jen zavzlykl, neřekl nic. „A co o East Orange? Byly tři? Anebo jsem jedno přehlédl? Je těžké mít jistotu. Nebyly v East Orange nakonec čtyři, otče?“

Otec Donovan se pokusil vykřiknout. V hrdle mu nezůstalo dost dechu, aby výkřik za něco stál, ale vyjádřil jeho skutečný pocit a to nahradilo chabou technikou. Poté padl na tvář a já ho nechal chvíli kňourat, než jsem ho zase napřímil a zvedl na nohy. Byl zcela mimo sebe a vůbec se neovládal. Močový měchýř mu vypověděl službu, bradu měl pokrytou slinami.

„Prosím,“ vykoktal ze sebe. „Nedokázal jsem se ovládnout. Prostě to nešlo. Prosím, musíte mě pochopit –“

„Já tě chápu, otče,“ ujistil jsem ho a v hlase mi zaznělo cosi – nyní to byl hlas Temného společníka – co ho zmrazilo. Pomalu zvedl hlavu, pohlédl na mě a to, co uviděl v mých očích, ho dokonale umlčelo. „Naprosto tě chápu,“ opakoval jsem a přitáhl jsem si ho, až se naše tváře téměř dotýkaly. Pot na skráních mu zmrzl v led. „Vidíš,“ pokračoval jsem, „já se taky nedokážu ovládnout.“

Naše oči dělilo jen pár centimetrů, skoro jsem se ho dotýkal a té špíny v něm bylo na mě najednou moc. Zatáhl jsem za smyčku a znovu mu podkopl nohy. Otec Donovan těžce klesl k zemi.

„Ale děti?“ pronesl jsem. „Nikdy bych to neudělal dětem.“ Položil jsem mu svou pevnou a naleštěnou botu na šíji a přitiskl mu obličej k zemi. „Nejsme stejní, otče. Nevraždím děti. Musím si hledat lidi, jako jsi ty.“

„Co jste zač?“ zasípal otec Donovan.

„Já jsem začátek,“ zadeklamoval jsem, „i konec. Popatři na svého zhoubce, otče.“ Jehlu jsem měl připravenou a zabodla se mu do krku přesně podle plánu; jemný odpor zaťatých svalů, ale žádný odpor ze strany kněze. Stiskl jsem píst, injekce se vyprázdnila, rychle a čistě přinesla otci Donovanovi klid. Pár okamžiků, skutečně jen okamžiků, a hlava mu začala klesat; otočil tvář ke mně.

Jestlipak mě skutečně vidí? Vidí dvojité gumové rukavice, pracovní kombinézu, hladkou hedvábnou masku? Opravdu mě vidí? Anebo se všechno odehrává v tom druhém pokoji, v pokoji Temného společníka, v Čistém pokoji? Předvčerejší noc jsem ho pečlivě vybílil a zametl, vydrhnul, vydezinfikoval a vycídl, že už čistší být nemůže. A uprostřed toho pokoje s okny zakrytými silnými bílými pogumovanými závěsy a ve svitu rozestavených reflektorů mě vidí konečně stát u stolu, který jsem vyrobil; vidí krabice s bílými igelitovými pytli na odpadky, vidí lahve s chemikáliemi a krátkou úhlednou řadu pilek a nožů? Vidí mě už konečně?

Anebo stále vidí jen těch sedm ledabylých hromádek, a kdo ví, kolik jich kde ještě je? Vidí už konečně sebe sama, neschopného křičet, jak se mění v příšernost vykopanou na zahradě?

Ovšemže ne. Jeho úchylná fantazie mu nedovolí nahlédnout, že je stejný jako oni. A svým způsobem má i pravdu. Nikdy se z něj nestane taková hrůza, jakou udělal z oněch dětí. Nikdy bych to neudělal, nedovolil bych to. Nejsem jako otec Donovan, nejsem taková zrůda.

Jsem navýsost čistotná zrůda.

Čistota pochopitelně vyžaduje čas, ale stojí za to. Vyplatí se udělat Temného společníka spokojeným, utišit ho na další dlouhou dobu. Proto se vyplatí udělat to správně a čistě. Odstranit ze světa další kupku hrůzy. Stačí pár úhledně zabalených pytlů na odpadky a můj kousek světa je hned čistším a šťastnějším místem. Lepším místem.

Zbývá mi na něj asi osm hodin. A nesmím ztratit ani minutu, abych vše udělal správně.

Přípevnil jsem kněze ke stolu izolační páskou a rozřezal mu šaty. Přípravné práce jsem provedl rychle; holení, mytí, odřezání částí, které jen neužitečně trčí. Jako vždy jsem cítil tu zázračnou a pomalu naplňující úlevu, která se mi začíná rozlévat celým tělem. Pronikala mnou, jak jsem pracoval, zdvihala mě a unášela s sebou až k samému konci, Nutkání a kněz společně odplouvali na doznívající vlně příboje.

Těsně předtím, než jsem začal se skutečnou prací, otevřel otec Donovan oči a pohlédl na mě. V očích už neměl strach; to se někdy stává. Díval se přímo na mě a ústa se mu pohybovala.

„Cože?“ zeptal jsem se ho. Sklonil jsem k němu hlavu. „Neslyším vás.“

Slyšel jsem jeho dech, pomalý a smířlivý, a pak to řekl znovu, než zavřel oči.

„Rádo se stalo,“ ujistil jsem ho a dal se do díla.

KAPITOLA 2

V půl páté ráno byl kněz již uklizený. Cítil jsem se mnohem lépe. Vždy se pak cítím lépe. Zabíjení mi zvedá náladu. Uvolňuje ze mě temné touhy drahouška Dextera. Je to sladká úleva, nutné vypuštění páry ze všech těch malých tlakových záklopek tam uvnitř. Má práce mě těší, a jestli vás to rozrušuje, je mi líto. Opravdu velice líto. Ale tak to prostě je. Pochopitelně nejde jen o ledajaké zabíjení. Musí být provedeno správným způsobem, ve správný čas a se správným partnerem – je to značně komplikované, ale naprosto nezbytné.

A pokaždé také dost vysilující. Byl jsem unavený, ale napětí posledního týdne zmizelo, mrazivý hlas Temného společníka utichl a zase jsem mohl být sám sebou. Vtipný, zábavný, vždy dobře naladěný a uvnitř mrtvý Dexter. Už ne Dexter s nožem, Dexter Mstitel. Ne, až do příště.

Uložil jsem všechna těla zpět do zahrady, přidal jim čerstvého sousta a co nejpečlivěji uklidil rozpadající se domek. Naložil jsem své věci do knězova auta a vyjel na jih k malému bočnímu průplavu, kde jsem uvázal svůj člun, šestimetrový Whaler s plochým dnem a silným motorem. Nechal jsem knězovo auto sjet do vody za člunem a nastoupil jsem na palubu. Sledoval jsem, jak se auto potápí a mizí pod hladinou. Pak jsem nastartoval a vyrazil vpřed, na sever přes zátoku. Právě vycházelo slunce a vrhalo na vodu hru pablesků. Nasadil jsem ten nejspokojenější výraz, jsem prostě jen další časný rybář, co se vrací domů. Nechcete někdo mořskou štikou?

V půl sedmé jsem už byl doma v bytě v Coconut Grove. Vytáhl jsem z kapsy sklíčko, jednoduché úhledné laboratorní sklíčko – s pečlivě

umístěnou kapkou kněžovy krve uprostřed. Hezké a čisté, krev již zashla a zbývá ji jen dát pod mikroskop, až se mi uráčí si vzpomenout. Odložil jsem vzorek k ostatním; šestatřicet úhledných a dokonale zashlých kapek krve.

Dal jsem si mimořádně dlouhou sprchu, aby horká voda odplavila poslední zbytky napětí, uvolnila zaťaté svaly a smyla i sebemenší stopy pachu, který na mně zanechal kněz a zahrada u domku v bažinách.

Děti. Měl jsem ho zabít dvakrát.

Ať už mě takového, jaký jsem, vytvořilo cokoli, zanechalo mě dutého, uvnitř prázdného, neschopného něco cítit. Nepokládám to za žádnou hroznou tragédii. Jsem si naprosto jistý, že většina lidí v běžném každodenním styku s druhými se stejně většinou přetvařuje. Já se prostě jen přetvařuji kompletně. Daří se mi to skvěle a city pro mě neexistují. Ale mám rád děti. Nikdy bych je nemohl mít, protože představa sexu je pro mě neúnosná. Představte si, jaké při něm děláte věci – jak to jen snesete? Kde jste nechali důstojnost? Ale děti – děti jsou skvělé. Otec Donovan si zasloužil zemřít. Dodržel jsem Harryho kodex, i s Temným společníkem.

Ve čtvrt na osm jsem se už zase cítil čistý. Dal jsem si kávu, cereálie a vydal se do práce.

Budova, kde pracuji, je velká moderní stavba, celá prosklená, a stojí kousek od letiště. Mám laboratoř vzadu v prvním patře a vedle ní ještě malou kancelář. Není nic moc, ale je moje, krychlička u hlavní krevní laboratoře. Celá jen moje, nikdo tam nemá přístup, s nikým se o ni nemusím dělit, nikdo mi nenarušuje prostor. Stůl s židlí, další židle pro návštěvníka, tedy pokud není příliš velký. Počítač, regál, skříň s kartotékou. Telefon. Záznamník.

Záznamník s blikající kontrolkou, všiml jsem si hned od dveří. Zprávy mi nechodí zrovna často. Z nějakého důvodu jen velmi málo lidí na světě napadne, že by mohli v pracovní době prohodit pár slov s analytikem krevních vzorků. Jedním z toho mála je Debora Morganová, má nevlastní sestra. Policistka, stejně jako její otec.

Vzkaz byl skutečně od ní.

Stiskl jsem knoflík a uslyšel slabě hrát *Tejano* a pak i Debořin hlas. „Dextere, prosím tě, spěchá to. Jsem na místě činu na Tamiami Trail v

motelu Cacique.“ Odmlčela se. Slyšel jsem, jak položila ruku na mikrofon sluchátka a někomu něco řekla. Pak se znovu ozvala mexická hudba a byla zpět, „Mohl bys sem hned přijet? Prosím, Dexi?“

Zavěsila.

Nemám žádnou rodinu. Tedy alespoň pokud vím. Jsem si jistý, že někde musí existovat lidé s podobným genetickým materiálem. Lituji je. Ale nikdy jsem se s nimi nesetkal. Ani jsem to nezkoušel a oni nezkoušeli najít mě. Byl jsem adoptovaný, – vychovali mě Harry a Doris Morganovi, Debořini rodiče. A když uvážím, co jsem zač, odvedli skutečně skvělou práci, co říkáte?

Oba jsou už mrtví. A tak je Deb jediným člověkem na světě, který může alespoň předstírat, že mu záleží na tom, jestli žiju, nebo ne. Z nějakého důvodu, který přesahuje mé chápání, jí na mně skutečně záleží. Myslím, že je to od ní hezké, a kdybych mohl mít alespoň nějaké city, patřily by Deb.

Tak jsem vyrazil za ní. Vyjel jsem z parkoviště u metra na nejbližší dálnici, která mě zavedla na jih k Tamiami Trail, kde stojí motel Cacique a pár set jeho bratříčků a sestríček. Svým způsobem je to ráj. Zvlášť když jste šváb. Řady budov, které se snaží zářit a rozpadat současně. Pronikavé neony nad prastarými zchátralými a zplesnivělými stavbami. Pokud tam nezavítáte v noci, nezavítáte tam vůbec. Protože vidět je za denního světla, znamená nahlédnout až na dno naší prašivé smlouvy se životem.

Každé větší město má podobnou oblast. Pokud se nějakému olysalému skřetovi s pokročilým rozpadem tkání zachce sexu s klokanem a dívčím pěveckým sborem, najde si cestu sem a pronajme si pokoj. A když skončí, může celou tu sešlost vzít hned vedle na kubánské kafe a sendvič. Všem je to jedno, dokud má z čeho platit.

Debora zde trávila až příliš mnoho času. Bylo to její hodnocení, ne moje. Prostě skvělé místo pro policistu, který chce zvýšit statistickou pravděpodobnost, že dopadne někoho, kdo dělá něco příšerného.

Debora to tak neviděla. Možná proto, že pracovala na mravnostním. Hezká mladá žena pracující na mravnostním v Tamiami Trail obvykle končila jako návnada, postávající polonahá někde venku a lákající muže, co chtějí zaplatit za sex. Debora to nesnášela. Nemohla si pomoci,

ale pro ni byla prostituce jen sociologický jev. Nepokládala prostě lov nadřazených zoufalců za skutečný boj proti zločinu. A jen já věděl, jak se jí protiví všechno, co zdůrazňuje její ženskost a skvělou postavu. Toužila být policistkou a nebyla její chyba, že vypadala spíš jako sex-bomba z plakátů.

Když jsem zabočil na parkoviště mezi Cacique a jeho sousedem, Titovou kubánskou kavárnou, uviděl jsem, že ze své figury dnes vymačkala skutečně maximum. Měla na sobě neonově růžový úzký top. pružné šortky, černé síťované punčochy a vysoké podpatky. Přímo jako z maskérny pro hollywoodské šlapky.

Před pár lety se na oddělení mravnostního doneslo, že se jim děvky na ulicích smějí. Ukázalo se, že tamní policisté, většinou muži, vybírají ženám, které slouží jako volavky, jejich oblečení do akcí. Ten výběr sice hodně vypovídal o jejich osobních zvrácenostech, ale vůbec se nepodobal tomu, co nosí skutečné děvky. Takže každý na ulici hned poznal, jestli má ta nová holka v kabelce odznak a pistoli.

Výsledkem bylo, že policisté z mravnostního trvali na to, aby si volavky vybíraly oblečení samy. Koneckonců děvčata se přece vyznají lépe v tom, co jim sluší, ne?

Většina z nich nejspíš ano. Ale Dora ne. Ta se cítila pohodlně jedině v uniformě. Měli jste vidět, v čem chtěla vyrazit na školní ples. A teď – nikdy jsem neviděl krásnější a vyzývavěji oblečenou ženu, jež by vypadala tak nepřitažlivě jako Deb.

Ale jinak se držela. S odznakem připíchnutým na růžovém topu zadržovala všetečné čumily. Byla nápadnější než půl kilometru žluté pásy napjaté křížem krážem kolem, nápadnější než tři napříč zaparkované hlídkové vozy s rozsvícenými majáky. Její růžové vypasované šaty svítily ještě trochu víc.

Stála na okraji parkoviště a odháněla dav od laboratorních techniků, kteří se probírali kontejnerem, patřícím ke kavárně. Ještě že k té práci nepřidělili mě. Přes celé parkoviště se ke mně staženým okénkem nesl zápach odpadků – dusivý puch lógru latinské kávy, shnilého ovoce a rozkládajícího se vepřového.

Policistu u vjezdu na parkoviště jsem znal. Zamával mi a já si našel místo.

„Deb,“ zavolal jsem, jak jsem se k ní blížil, „prima šaty. Ukazují tvou postavu v plné kráse.“

„Trhni si,“ odsekla a zrudla. Což je u dospělé policistky skutečná rarita.

„Další šlapka,“ přešla k věci. „Aspoň oni si myslí, že jde o šlapku. Z těch zbytků se to těžko pozná.“

„To je už třetí za posledních pět měsíců,“ poznamenal jsem.

„Pátá,“ opravila mě. „V Browardu se našly další dvě.“ Potřásla hlavou. „A ti pitomci tvrdí, že oficiálně mezi nima není žádná spojitost.“

„Znamenalo by to pro ně spoustu dalšího papírování,“ pronesl jsem duchaplně.

Deb na mě vycenila zuby. „A co takhle trocha zatracený policejní práce?“ zavrčela. „I blbec musí vidět, že spolu ty vraždy souvisejí.“ A trochu se otrásla.

Překvapeně jsem se na ni podíval. Byla policistkou, dcerou policisty. Obvykle si takové věci nepřipouštěla. Když byla nováčkem a mazáci na ni zkoušeli různé triky – ukazovali jí třeba oběšence, kterých je v Miami habaděj – aby se jí udělalo špatně a vyzvracela oběd, ani nemrkla. Viděla už všechno a nic ji nedokázalo vyvést z míry.

Ale tentokrát byla rozklepaná.

Zajímavé.

„Tenhle případ je něco extra, že?“ zeptal jsem se jí.

„Zrovna jsem byla na obchůzce, mezi děvkama.“ Pak na zdůraznění vztyčila ukazováček. „Což znamená, že na něm budu dělat, a když si mě všimnou, konečně snad povýším na vraždy.“

Věnoval jsem jí jeden ze svých šťastných úsměvů. „Ambice, Deboro?“

„To máš sakra pravdu,“ odpověděla. „Chci pryč z mravnostního a konečně ze sebe strhat tyhle sexy hadry. Chci na oddělení vražd, Dexter, a tohle může být moje vstupenka. Při troše štěstí –“ Odmlčela se. A pak řekla něco naprosto nečekaného. „Prosím tě, Dexi, pomoz mi,“ zaškemrala. „Vážně tuhle práci nesnáším.“

„Prosím, Deboro? Tys mi řekla *prosím*? Víš, jak jsi mě tím vyvedla z míry?“

„Nech těch opiček, Dexi.“

„Ale, Deboro, vážně –“

„Povídám, nech toho. Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

Když to na mě takhle vybalila, navíc s tím pro ni tak netypickým *prosím*, které zůstalo viset ve vzduchu, co jiného jsem jí mohl odpovědět než: „Ale ovšem že pomůžu, Deb. To přece víš.“

A ona se na mě tvrdě podívala a po prosbě už nezůstalo ani stopy. „Ne, nevím, Dexi. Když jde o tebe, nejsem si ničím jistá.“

Jasně, že ti pomůžu, Deb,“ opakoval jsem a pokusil se, aby to vyznělo ublíženě. A se skvěle sehranou uraženou důstojností jsem zamířil ke kontejneru a ostatním laboratorním krysám.

Camilla Figgová lezla mezi odpadky a pátrala po otiscích. Byla to podsaditá pětaticátnice s krátkými vlasy, která zásadně nereagovala na mé žoviální vtípky a dobírání. Ale jak mě uviděla, zrudla a nechala mě beze slova projít. Vždy na mě zůstala zírat a pak zrudla.

Na konci parkoviště seděl na obrácené plastové base od mléka Vince Masuoka a probíral se hrstí smetí. Byl poloviční Japonec a rád prohlášoval, že se na něj dostala jen ta kratší půlka. Pokládal to za vtipné.

Ve Vincově zářivém asijském úsměvu bylo něco zvláštního. Jako by se naučil usmívat z nějaké obrázkové knížky. Dokonce i když si z kolegů poměrně drsně utahoval, nikdo se na něj nikdy nenaštval. Sice se ani nikdo nesmál, ale to mu nevadilo. Dodržoval všechna správná rituální gesta, ale vypadalo to, že je jen hraje. Myslím, že proto se mi líbil. Další chlapík, co předstírá, že je člověk; přesně jako já.

„Ahoj, Dextere,“ řekl Vince, aniž vzhledl. „Copak tě sem přivádí?“

„Přišel jsem se podívat, jak pracují skuteční odborníci na vysoce profesionální úrovni,“ odpověděl jsem. „Neviděl jsi tu nějaké?“

„Ha, ha,“ zareagoval. Mělo se nejspíš jednat o smích, ale byl ještě falešnější než jeho úsměv. „Nejspíš si myslíš, že jseš někde v Bostonu.“ Něco našel a podržel to proti světlu a přimhouřil oči. „Ale vážně, proč jseš tady?“

„A proč bych tu neměl být, Vinci?“ namítl jsem pokud možno dovtčeně. „Jde o místo činu, ne?“

„Ale ty jseš přes krev,“ odpověděl a odhodil to, ať už šlo o cokoli, a zapátral po něčem dalším.

„Já vím.“

Podíval se na mě a vyloudil ten nejfalešnější úsměv. „Ale tady není žádná krev, Dexi.“

Ucítil jsem závrať. „Co to znamená?“

„Žádná krev ani tady, ani támhle, ani nikde poblíž, Dexi. Vůbec žádná krev. Nejdivnější věc, co jsi kdy viděl,“ pronesl.

Vůbec žádná krev. Slyšel jsem, jak mi ta věta bloudí mozkem, hlasitěji a hlasitěji. Žádná lepkavá, horká, vše špinící, hrůzu nahánějící krev. Žádné kaluže. Žádné skvrny. VŮBEC ŽÁDNÁ KREV.

Proč mě to nenapadlo?

Bylo to jako poslední chybějící díl něčeho, o čem jsem nevěděl, že není úplné.

Nesnažím se předstírat, že vím, jaký je vztah mezi Dexterem a krví. Pouhá myšlenka na to mi nahání husí kůže – a přesto se nakonec krve týká moje kariéra, studium i má skutečná práce. Nepochybně jde o něco zásadního, ale raději o tom nepřemýšlím. Jsem, co jsem, a copak není krásné rozřezat vraha dětí?

Ale tohle –

„Jseš v pořádku, Dextere?“ ozval se Vince.

„Je mi skvěle,“ odpověděl jsem. „Jak to udělal?“

„Přijde na to.“

Pohlédl jsem na Vince. Zíral na hrst kávové sedliny a opatrněji rozhrabával prstem v gumové rukavici. „Přijde na co, Vinci?“

„Na to, *kdo* je to on a *co* vlastně udělal,“ vysvětlil. „Ha, ha.“

Potřásl jsem hlavou. „Někdy to s tou tajemností pořádně přeháníš,“ poznamenal jsem. „Jak se ten vrah zbavil krve?“

„Zatím těžko říct,“ odpověděl. „Nenašli jsme ani kapku. A tělo oběti není v právě nejlepším stavu, takže ani v něm ji nejspíš nenajdeme.“

To už neznělo moc zajímavě. Rád po sobě nechávám čisté tělo. Žádný zmatek, žádná spoušť, žádná kapající krev. Pokud je vrah jen další pes drtící kost, není to nic pro mě.

Trochu mi odlehlo. „Kde je tělo?“ zeptal jsem se Vince.

Kývl k místu vzdálenému asi sedm metrů. „Támhle,“ odpověděl. „Je tam LaGuertová.“

„Ale ne,“ vydechl jsem. „Copak vyšetřování vede ona?“

Obdařil mě dalším ze svých falešných úsměvů. „Vrah má kliku.“

Podíval jsem se tam. Hlouček lidí postával nad hromádkou úhledných odpadkových pytlů. „Nevidím tělo,“ namítl jsem.

„Koukáš na něj. Je v těch pytlích. V každém jeden kousek. Rozřezal oběť na kusy a pak každý zabalil jako nějaký vánoční dárek. Už jsi někdy viděl něco takového?“

Ovšemže ano.

Přesně tak to dělám já.

KAPITOLA 3

Pozorovat místo činu ve dne, v jasné záři miamského slunce, je podivné a jaksi odzbrojující. I ty nejbizarnější vraždy pak vypadají sterilní a nainscenované. Jako byste se ocitli v nové, odvázanější části Disneylandu. V Děsylandu. Prozkoumejte naši ledničku. Žádáme vás, abyste oběd vyvrhovali jen do označených kontejnerů.

Ne že by mě pohled na zohavená těla, ať už jsou kdekoli, nějak vyváděl z míry, chraň bůh, ani náhodou. Trochu se mi hnusí příliš rozmašírované mrtvolky, když si neuhlídají své tělesné tekutiny hezky uvnitř – pak je to nechutné. Ale jinak mi to nepřijde horší než pohled na naporcované maso v řeznictví. Ale zelenáči a čumilové mají sklon na místech činu zvracet – a z nějakého důvodu zvracejí mnohem méně tady než na severu. Slunce je prostě fenomén. Všechno vyčistí a příkráší. Možná proto mám Miami tak rád. Je to zkrátka úhledné město.

A dnes je nádherný a horký miamský den. Každý, kdo si vzal sako, teď hledá, kam by ho pověsil. Ale běda, na špinavém, těsném parkovišti takové místo není. Jen pět nebo šest aut a kontejner. Stál zastrčený v koutě, hned vedle kavárny, opřený o růžovou štukovou zeď, nahoře lemovanou ostnatým drátem. Ústil tam zadní východ z kavárny. Pohybovala se tam nevrlá mladá servírka a pohotově nosila policistům a technikům na místě činu *café cubano* a *pasteles*. Sešlost policistů v oblecích, potulujících se jako obvykle okolo vražd, aby si jich všichni všimli, aby dodali vyšetřování na vážnosti anebo aby vytvořili zdání, že vědí, co se děje, a aby měli další předměty k žonglování. Kelímek s kávou, koblihy a sako.

Tlupa laboratorních techniků nenosila saka. K jejich stylu patřila

spíše viskóзовá sportovní košile se dvěma kapsami. Sám jsem měl jednu na sobě. Opakoval se na ní vzorek bubeníků vůdů a palem na zářivě zeleném pozadí. Elegantní a zároveň praktická.

Zamířil jsem k nejbližší viskózové košili v chumlu lidí okolo těla. Patřila Angelu Batistovi-ne-tomu-Batistovi, jak se obvykle představoval. Ahoj, já jsem Angel Batista, ne *ten* Batista. Pracoval v oddělení lékařského výzkumu. Teď právě dřepěl před jedním z odpadkových pytlů a zíral dovnitř.

Připojil jsem se k němu. Umíral jsem touhou podívat se do toho pytle. Cokoliv, co u Debory vyvolá nějakou reakci, stojí za vidění.

„Angeli,“ řekl jsem a postavil se vedle něj. „Tak copak tu máme?“

„Co myslíš tím *my*, bílej hochu?“ zeptal se. „Nemáme tu žádnou krev. Jseš bez práce.“

„Slyšel jsem.“ Dřepł jsem si k němu. „Udělal to tady, anebo se tu jen zbavil těch pytlů?“

Potrásł hlavou. „Těžko říct. Kontejner se vysypává dvakrát týdně – tohle je tady možná dva dny.“

Rozhlédl jsem se po parkovišti a pak jsem se podíval na ošuntělou omítku Cacique. „A co ten motel?“

Angel jen pokrčil rameny. „Pořád se to ověřuje, ale nemyslím, že něco najdou. Prostě jen použil volný kontejner. Aha,“ vyjekł náhle.

„Co je?“

Tužkou rozevřel igelitový pytel. „Koukni na ten řez.“

Z pytle vyčníval konec zmrzačené nohy; v jasném slunci vypadal bledý a mimořádně mrtvý. Noha končila v kotníku, chodidlo bylo čistě odděleno. Zůstalo na ní drobné tetování, motýlek s jedním křídlem uříznutým spolu s chodidlem. Jen jsem hvízdł. Šlo o téměř chirurgický řez. Ten hoch odvedł velmi pečlivou práci – stejně dobrou, jakou bych odvedł i já. „Velice čisté,“ usoudil jsem. A jeho preciznost nekončila jen dokonalými řezy. Ještě nikdy jsem neviděl tak krásně čisté, vykrvené, *úhledně* vypadající mrtvé maso. Prostě nádhera.

„*Me cago en diez* hezké a čisté,“ řekl. „Nedokončil to.“

Podíval jsem se mu přes rameno trochu hlouběji do pytle. Nic se tam nehýbalo. „Mně to přijde dotažené do konce, Angeli.“

„Podívej,“ upozornil mě. Otevřel jeden z dalších pytlů. „Tuhle nohu

rozřezal na čtyři kusy. Skoro jako podle pravítka, co? A tuhle,“ ukázal zpět na první kotník, který jsem tak obdivoval, „tuhle jen na dva? Proč asi?

„Nemám nejmenší poněti,“ ujistil jsem ho. „Možná na to přijde detektiv LaGuertová.“

Angel se na mě podíval a chvíli jsme se oba snažili udržet vážné tváře. „Možná,“ odpověděl a otočil se zpět ke své práci. „Co kdyby ses jí šel zeptat?“

„*Hasta luego*, Angeli,“ řekl jsem.

„Jak jinak,“ odpověděl, skloněný nad igelitovým pytle.

Před pár lety se všude šířily zvěsti, že se detektiv Migdia LaGuertová dostala na oddělení vražd díky tomu, že se s někým vyspala. Při prvním pohledu byste tomu mohli uvěřit. Všechny důležité části těla měla na správných místech, aby působila fyzicky přitažlivě jakýmsi samotářským, aristokratickým způsobem. Mistrně se uměla líčit a velmi dobře oblékat, výkvět zlaté mládeže. Ale zvěsti nemohly být pravdivé. Hlavně proto, že i když navenek vypadala velice žensky, nikdy jsem ještě nepotkal ženu, která by byla uvnitř tak mužská. Byla tvrdá, ambiciózní tím nejsobečtějším způsobem a její jedinou slabinou byla slabost pro muže se vzhledem manekýnů, o pár let mladší než ona. Takže jsem si naprosto jistý, že se na vraždy nedostala přes sex. Na vraždy se dostala, protože je Kubánka, dobrý taktik a umí lézt do správných zadků. V Miami je tahle kombinace mnohem lepší než sex.

LaGuertová se skvěle vyzná v lezení do zadku, je v tom přímo světová třída. Lezla ze zadku do zadku, až vylezla na prestižní místo detektiva oddělení vražd. Naneštěstí jde o práci, kde nemůže uplatnit své mistrovství v řiřolezectví, a tak z ní je příšerný detektiv.

To se stává; neschopnost je častěji odměňována než nikoli. A já s ní tak jako tak musím spolupracovat. Proto jsem použil svůj nezanedbatelný šarm, abych se jí vetřel do přízně. Je to snazší, než byste mysleli. Každý dokáže být okouzlující, když mu nevádí lhát, říkat všechny ty hloupé, samozřejmé a nechutné věci, které u většiny lidí jejich svědomí nechá nevyřčené. Já naštěstí žádné svědomí nemám. Proto je říkám.

Jak jsem se blížil k malé skupince poblíž kavárny, LaGuertová právě kohosi vyslýchala kulometnou španělštinou. Mluvím španělsky; do-

konce rozumím i trochu kubánsky. Ale pochytil jsem tak každé desáté slovo. Kubánský dialekt dohání španělsky mluvící svět k zoufalství. Smysl kubánské španělštiny spočívá zřejmě v závodu s neviditelnými stopkami a ve vytěžení maxima z třívteřinových erupcí slov s vynechanými souhláskami.

Trik, jak jí rozumět, spočívá v tom, že musíte předem vědět, co dotyčný chce říct. To jen přispívá k soudržnosti Kubánců, na kterou si ostatní tak často stěžují.

Muž, kterého si LaGuertová vzala na paškál, byl malý, zavalitý, tmavý s indiánskými rysy a očividně zastrašený jejím dialektem, tónem a odznakem. Když mluvil, snažil se na ni nedívat, což mělo za výsledek, že mluvila ještě rychleji.

„*No, no hay nadie afuera*,“ řekl tiše, pomalu a s odvráceným pohledem. „*Todos estan en café*.“ Nikdo venku nebyl, všichni seděli v kavárně.

„*Donde estabas?*“ dotírala. Kde jste byl vy?

Muž pohlédl na pytle s kusy těla a rychle uhnul očima. „*Cocina*.“ V kuchyni. „*Entonces yo saco la basura*.“ Pak jsem šel ven s odpadky.

LaGeuertová pokračovala; dál ho slovně popichovala, kladla mu špatné otázky tónem, který ho dráždil a ponižoval, až postupně jeho zděšení z nálezů naporcovaného těla v kontejneru nahradila zatvrzelost a neochota spolupracovat.

Skutečně mistrovský tah, obrátit proti sobě korunního svědka. Pokud si poděláte případ už v prvních životně důležitých hodinách, ušetříte si později spoustu času a papírování.

Zakončila několika hrozbami a odeslala ho pryč. „Indiáni,“ pronesla znechuceně, jen co se odkolébál z doslechu.

„To zahrnuje všechny druhy, detektive,“ poznamenal jsem. „Dokonce i *campesinos*.“ Vzhlédla a přejela mě pohledem, hezky pomalu, zatímco jsem tam stál a uvažoval, proč to dělá. Copak už zapomněla, jak vypadám? Ale prohlídka skončila širokým úsměvem. Opravdu má pro mě slabost, nána pitomá.

„Ahoj, Dextere. Copak tě sem přivádí?“

„Doneslo se mi, že tu budeš, a nemohl jsem odolat. Prosím tě, kdy si mě konečně vezmeš?“

Rozhíhňala se. Ostatní policisté v doslechu si jen vyměnili pohledy a pak se odvrátili. „Nekupuju si boty, které předtím nevyzkouším,“ odpovíděla. „A nesejde na tom, jak dobře vypadají.“ I když jsem nepochyboval, že je to pravda, nevysvětlovalo to, proč přitom na mě zírá a špičkou jazyka si olizuje rty. „A teď zmiz, rušíš mě. Mám tu vážnou práci.“

„To vidím,“ opáčil jsem. „Už jsi chytila vraha?“

Odfrkla si. „Mluvíš jako reportér. Ti pitomci mě do hodiny začnou otravovat.“

„Co jim řekneš?“

Podívala se na pytle s kusy těla a ušklíbala se. Ne že by jí ten pohled vadil. Viděla pouze svou kariéru a vymýšlela nějaké fráze do prohlášení pro tisk.

„Je jen otázkou času, než vrah udělá nějakou chybu a my ho dopadneme –“

„Což znamená,“ přerušil jsem ji, „že dokud neudělá nějakou chybu, nemáš žádné stopy a musíš čekat, až zabije znovu, než něco podnikneš, je to tak?“

Vztekle do mé zabodla pohled. „Už jsem zapomněla – proč tě mám vlastně ráda?“

Jen jsem pokrčil rameny. Neměl jsem žádnou stopu, ale ona zjevně také ne.

„Jediné, co máme, je *naday nadá*. Ten Guatemalec,“ zaškaredila se za vzdalujícím se Indiánem, „našel tělo, když vynášel odpadky z restaurace. Ty pytle neznal, proto jeden z nich otevřel, jestli tam nenajde něco užitečného. Kápl zrovna na hlavu.“

„Baf,“ dodal jsem tiše.

„Cože?“

„Ale nic.“

Rozhlédla se a zamračila, možná doufala, že odněkud zapanáčkuje nějaké vodítko a ona ho pochopí.

„To je všechno. Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. Vůbec nic. Musím čekat, až tví kolegové skončí, než budu vědět víc.“

„Detektive,“ ozvalo se za námi. Přikráčel k nám v oblaku kolínské značky Aramis kapitán Matthews, což znamenalo, že každou chvíli

dorazí reportéři.

„Zdravím, kapitáne,“ uvítala ho LaGuertová.

„Požádal jsem policistku Morganovou, aby se tímto případem také okrajově zabývala,“ oznámil. LaGuertová sebou trhla. „Působí v utajení a má zdroje v komunitě prostitutek, které by nám mohly pomoci urychlit jeho vyřešení.“ Ten muž mluvil jako kniha. Důsledek mnoha let strávených psaním hlášení.

„Kapitáne, nejsem si jistá, že je to nutné,“ namítla LaGuertová.

Spiklenecky na ni mrknul a položil jí ruku na rameno. Jednání s podřízenými je umění. „Jen klid, detektive. Nebude vám zasahovat do velitelských pravomocí. Jen s vámi projde, jestli nemá něco zajímavého. Výsledky svědků a tak. Její otec býval zatraceně dobrý polda. Dohodnuto?“ Jeho oči ztratily výraz a zaměřily se na něco na opačném konci parkoviště. Podíval jsem se. Právě tam zajížděl přenosový vůz zpravodajství Kanálu 7. „Omluvte mě,“ řekl Matthews. Narovnal si kravatu, nasadil seriózní výraz a vyrazil k autu.

„Putá,“ zasyčela LaGuertová tiše.

Nevěděl jsem, jestli to myslí všeobecně, anebo mluví o Deb, ale usoudil jsem, že je nejvyšší čas také zmizet, než si vzpomene, že policistka Puta je má sestra.

Když jsem se připojil k Deb, Matthews si už potřásal rukou s Jerryem Gonzalesem z Kanálu 7. Jerry byl miamská jednička v reportážích typu „s krví roste sledovanost“. Prostě moje krevní skupina. Jenže tentokrát vyjde naprázdno.

Cítil jsem, jak mi naskakuje husí kůže. *Vůbec žádná krev.*

„Dextere,“ ozvala se Debora, snažící se stále mluvit jako policistka, ale poznal jsem, jak v ní vibruje vzrušení. „Mluvila jsem s kapitánem Matthewsem. Nechá mě na tom dělat.“

„Slyšel jsem,“ já na to. „Bud' opatrná.“

Překvapeně zamrkala. „O čem to mluvíš?“

„O LaGuertové,“ odpověděl jsem.

Debora zasykla. „Zase ona,“ pronesla.

„Ano, ona. Nemá tě ráda a nechce tě na svém písečku.“

„Má smůlu. Dostala rozkaz od kapitána.“

„M-hm. A minimálně pět minut už vymýšlí, jak ho obejde. Tak si

dávej pozor, Deb.“

Jen se ušklíbla. „Co jsi zjistil?“ změnila téma.

Zavrtěl jsem hlavou. „Zatím nic. LaGuertová se už plácá na suchu. Ale Vince říkal –“ zmlkl jsem. I mluvit o tom mi připadalo příliš intimní.

„Co říkal Vince?“

„Jen maličkost, Deb. Takový detail. Kdo ví, co to znamená.“

„A nikdo se to ani nedoví, pokud to neřekneš nahlas, Dextere.“

„Tak jo... zdá se, že v těle nezůstala krev. Vůbec žádná krev.“

Debora ztichla a přemýšlela. Nebylo to uctivé mlčení jako to mé. Prostě jen přemýšlela. „Dobrá,“ ozvala se konečně. „Vzdávám se. Co to znamená?“

„Zatím nevím,“ odpověděl jsem.

„Ale myslíš si, že to *něco* znamená.“

Znamená to podivnou záležitost. Znamená to pokušení zjistit o tom vrahovi víc. Znamená to souhlasné uchechtnutí Temného společníka, který by měl tak krátce po tom knězi mlčet. Ale tohle všechno by se Deboře těžko vysvětlovalo, nemyslíte? Proto jsem řekl jen: „Možná, Deb. Kdo to má vědět?“

Zabodla do mě pátravý pohled, a pak jen pokrčila rameny. „No dobře,“ utrousila. „Ještě něco?“

„Ano, spousta věcí,“ ujistil jsem ji. „Velmi hezká práce s nožem. Řezy se podobají chirurgickým. Pokud nenajdou něco v hotelu, s čímž nikdo nepočítá, zabil ji někde jinde a tady se jen zbavil těla.“

„Kde?“

„Výborná otázka. Půlka policejní práce spočívá v umění správně se zeptat.“

„A druhá půlka v umění správně odpovědět,“ opáčila.

„Přesně tak. Nikdo ještě neví kde, Deb. A já rozhodně zatím nemám dost stop, abych –“

„Ale začínáš se do něj vcít'ovat,“ vpadla mi do řeči.

Pohlédl jsem na ni. A ona na mě. Leckdy jsem už prokázal jistou míru intuice. Byl jsem tím dost pověstný. Na mé předtuchy většinou došlo. A proč by také ne? Často jsem věděl, jak ti vražedci uvažují. Uvažoval jsem stejně. Pochopitelně ne vždy jsem se trefil. Někdy jsem

se i pořádně seknul. Bylo by podezřelé, kdybych měl pokaždé pravdu. A nechtěl jsem, aby policisté chytili *každého* sériového vraha. Co by pak bylo s mým koníčkem? Ale tenhle – jak se mám postavit k jeho nanejvýš zajímavému husarskému kousku?

„Pověz, Dextere,“ naléhala Debora, „máš o tomhle už nějakou představu?“

„Možná,“ odpověděl jsem. „Ale ještě je příliš brzy.“

„Dobrá, Morganová,“ ozvala se za námi LaGuertová. Otočili jsme se. „Vidím, že jste oblečená na skutečnou policejní práci.“

Něco v hlase LaGuertové bylo jako políček do tváře. Debora ztuhla. „Detektive,“ řekla. „Už jste něco zjistila?“ Podle jejího tónu znala odpověď předem.

Snadná rána. Ale minula se účinkem. LaGuertová jen mávla rukou. „Jsou to jenom *putas*“ pronesla a podívala se tvrdě na Debinu šterbinu mezi prsy, tak výraznou v její šlapkovské kamufláži. „Pouhé kurvy. Důležité je držet tisk na uzdě, aby nezačal hysterčit.“ Pomalu, jakoby nevěřícně zavrtěla hlavou a vzhledla. „Když uvážím, jak si umíte poradit s gravitací, bude to hračka.“ Mrkla na mě a odkráčela k ohrazenému prostoru, kde kapitán Matthews coby ztělesněná důstojnost hovořil s Jerryem Gonzalesem z Kanálu 7.

„Čubka jedna,“ utrousila Debora.

Je mi líto, Deb. Co bys ode mě slyšela raději? *Však my jí ukážeme? Anebo Já ti to říkal!*“

Pohlédla na mě. „K čertu, Dextere,“ vybuchla. „Já chci být ta, kdo toho chlapa dostane.“

A když tak přemýšlím o tom, že *vůbec žádná krev* –
Tak já taky. Taky ho chci dostat.

KAPITOLA 4

Tu noc jsem po práci vytáhl člun, abych unikl Debiným otázkám a trochu si utřídil, co vlastně cítím. *Cítím?* Já a něco cítit? To je ale nápad!

Pomalu jsem s Whalerem popojížděl po kanálu a na nic nemyslel, dokonalý zenový stav, proplouval jsem kolem velkých domů oddělených od sebe vysokými živými ploty a řetězovými bariérami. Automaticky jsem mával a zářivě se usmíval na všechny sousedy na dvorcích lemuujících stěny kanálu. Na děti hrající si na posekaných trávnicích. Na mámy a táty grilující maso, jen tak lenošící nebo lešticí ostnatý drát či dohlížejíci na děti. Mával jsem na všechny. Někteří mi zamávali v odpověď. Znali mě, viděli mě tu proplouvat již předtím, vždy dobře naladěného a zdravícího úplně každého. *Byl to takový milý člověk. Velice přátelský. Nemůžu uvěřit, že dělal takové hrozné věci..*

Když jsem doplul do ústí kanálu, přidal jsem plyn a zamířil na jihovýchod ke Cape Florida. Vítr ve tváři a chuť slané tříště mi pomohly pročistit hlavu, hned jsem se cítil lépe a svěžeji. A mnohem snadněji se mi přemýšlelo. Hlavně díky klidu a míru vodní plochy. A také díky tomu, že v duchu nejlepší miamské plavební tradice se mě většina ostatních člunů snažila zabít. Bylo to krásně osvěžující. Konečně mezi svými. Tohle je moje země, tohle jsou moji bližní.

Za celý dlouhý pracovní den jsem získal jen málo forenzních dat. Okolo poledne se celý případ rozkřikl. Skandál se překlasifikoval z vražd šlapek na „děsivý objev“ v motelu Calcique. Kanál 7 odvedl mistrovskou práci v líčení hysterické hrůzy z kusů těla v kontejneru, aniž vlastně o nich něco sdělil. Jak bystře prohlásila LaGuertová, byly to

jenom šlapky; když ale začne veřejnost přes média na policii tlačit, stanou se z nich málem senátorské dcerky. A tak vedení přeřadilo na dlouhodobé manévrování s přesným vědomím toho, jaký druh srdceryvných žvástů opět vyjde z per statečných a nebojácných pěšáků páté velmoci. Deb zůstala na místě činu, dokud se kapitán nezačal děsit toho, že bude muset podepisovat spoustu přesčasů, a tak ji poslal domů. Zavolala mi pak ve dvě odpoledne, co jsem zjistil, ale bylo toho žalostně málo. V motelu jsme neobjevili vůbec nic. Parkoviště pokrývala spousta stop pneumatik, ale žádné výrazné. Na kontejneru rovněž žádné otisky ani jiné stopy, stejně jako na pytlích nebo částech těla. Veškerá prohlídka byla marná...

Záhadou dne se stala levá noha. Jak si všiml Angel, pravá noha byla rozdělena v koleni, boku a kotníku na několik úhledných kusů. Levá ale ne. Tvořily ji jen dva kusy, i ony úpravně zabalené. Aha, prohlásil náš génius v sukních, detektiv LaGuertová, někdo musel vraha vyrušit, překvapit a polekat, takže porcování nedokončil. Když se tam někdo objevil, vrah zpanikařil. Proto soustředila veškeré úsilí na nalezení toho svědka.

Jenže verze LaGuertové o vyrušeném pachateli měla jeden malý háček. Takovou drobnost, možná jen nuanci, ale – celé tělo bylo přepečlivě očištěné a zabalené, a zřejmě až poté, co ho rozřezal. A pak ho opatrně přenesl do kontejneru, takže měl očividně dostatek času a příležitosti se soustředit, aby neudělal chybu a nezanechal žádnou stopu. Tohle LaGuertové nikdo buď nevysvětlil, anebo – světe, div se! – si toho nikdo jiný nevšiml. Bylo by to možné; většina policejní práce spočívá v rutině, v dosazování detailů do obecného vzorce. A pokud přijde zcela nový vzorec, vyšetřování může připomínat pověstné zkoumání slona třemi slepci vybavenými mikroskopem.

Já ale nejsem ani slepý, ani zaslepený rutinou, a proto mi přišlo mnohem pravděpodobnější, že vrah byl prostě jen neuspokojený. Práce mu zabrala spoustu času, ale – tohle byla už pátá vražda podle stejného vzorce. Začínalo ho nudit jen tak porcovat tělo? Nehledá náš hoch něco jiného, něco odlišného? Nějaký nový směr, novátorský postup?

Téměř jsem cítil jeho rozčarování. Zajít tak daleko, až na sám konec, rozdělit zbytky do dárkového balení. A pak náhlé prozření: *Není to ono.*

Něco není v pořádku. Coitus interruptus.

Tímto způsobem ho to již neuspokojovalo. Potřeboval jiný přístup. Pokoušel se něco sdělit a zatím ještě nenalezl vhodný slovník. A podle mého osobního názoru – víte, kdybych to byl *já* – ho to pořádně frustruje. S velkou pravděpodobností bude dál hledat odpověď.

Už brzy.

Ale LaGuertová hledá nějakého svědka. Žádného nenajde. Tohle byla studená, opatrná zrůda a pro mě naprosto fascinující. A co si mám počít s fascinací? Nebyl jsem si jistý, a proto jsem se vrátil na člun, abych mohl přemýšlet.

Okolo mě těsně proplul nejméně stovkou závodní člun, minul mě jen o pár centimetrů. Naštěstí mě jen rozhoupal a já se vrátil do reality. Blížil jsem se ke Stilville, nejopuštěnější sbírce kúlových stavení na vodě poblíž Cape Florida. Zatočil jsem do velkého kruhu, jen tak, a nechal volně kroužit i své myšlenky.

Co mám dělat? Potřebuji se rozhodnout, a to teď, než se stanu pro Deboru příliš užitečný. Mohl bych jí pomoci případ vyřešit, rozhodně ano, jako nikdo jiný. Nikdo jiný se zatím nevydal správným směrem. Ale chci jí pomoci? Chci, aby toho vraha zavřeli? Anebo ho chci najít a zastavit sám? Kromě toho – jak neodbytná myšlenka – chci ho vůbec zastavit?

Co udělám?

Po pravoboku jsem v dohasínajícím denním světle zahlédl Elliott Key. A jako vždy jsem si vzpomněl, jak jsem tam stanoval s Harrym Morganem. Svým nevlastním otcem. Vzorným poldou.

Jsi odlišný, Dextere.

Ano, Harry, to teda jsem.

Ale můžeš se naučit tu odlišnost kontrolovat a konstruktivně ji využívat.

Dobrá, Harry. Když myslíš, tak jo. Jak?

A on mi to řekl.

Nikde není taková hvězdná obloha jako na jižní Floridě, když vám je čtrnáct a stanujete venku s tátou. I když je to jen nevlastní táta. A přestože vás pohled na všechny ty hvězdy může naplnit určitým uspokojením, emoce se zkrátka nekoná. Necítíte nic. To je jeden z důvodů, proč

jsme tam jeli.

Oheň dohořel a hvězdy se rozzářily ještě jasněji a drahý nevlastní táta nějakou chvíli mlčel a pomalu usrkával ze starosvětské kapesní láhve, kterou si vytáhl z vnější kapsy batohu. Nebyl v tom příliš dobrý, ne jako mnoho jiných poldů, nebyl žádný piják. Ale vyprázdnil ji a přišel čas říci to, k čemu se celou dobu chystal.

„Jsi odlišný, Dextere,“ začal.

Odtrhl jsem oči od záře hvězd. Svit dohasínajícího ohně vrhal stíny všude kolem naší malé písčité mýtiny. Některé z nich přeběhly i přes Harryho tvář. Najednou mi připadal cizí, jako bych ho nikdy předtím neviděl. Odhodlaný, nešťastný, přioopilý. „Jak to myslíš, tati?“

Nepodíval se na mě. „Billupovi mi řekli, že se jim ztratil Buddy,“ řekl.

„Hnusný a uřvaný zmetek. Štěkával celou noc. Máma nemohla spát.“

A matka potřebovala spát. Umírání na rakovinu vyžaduje spoustu odpočinku a ten příšerný čokl odnaproti štěkal na každý list, který zalétl k nim na dvorek.

„Našel jsem jeho hrob,“ navázal Harry. „Bylo v něm příliš kostí, Dextere. Nejen ty Buddyho.“

K tomu nebylo co říct. Opatrně jsem uškubl hrst borového jehličí a čekal, co bude.

„Jak dlouho už to děláš?“

Zkoumavě jsem na něj pohlédl a pak jsem se podíval přes paseku k pláži. Byl tam náš člun, jemně se pohupoval na vlnách. Světla Miami zářila vpravo, jemný bílý přísvit. Nedokázal jsem odhadnout, kam Harry míří, co chce slyšet. Ale je to můj nevlastní táta, přímý chlap; vždy se vyplatilo být k němu upřímný. Poznal lež, anebo ji pak odhalil.

„Rok a půl,“ odpověděl jsem.

Harry přikývl. „Proč jsi začal?“

Výborná otázka a určitě ve čtrnácti nad mé síly. „Já prostě – je to jako... musel jsem,“ řekl jsem mu. Už tehdy tak mladý a tak chytrý.

„Slyšíš nějaké hlasy?“ zajímal se. „Něco nebo někoho, kdo ti poroučí, co máš dělat, a ty to pak musíš udělat?“

„Ehm,“ pronesl jsem s výmluvností čtrnáctiletého, „takhle ne.“

„Tak jak?“ zeptal se.

Uf, díky za měsíc, starý dobrý měsíc, něco velkého, na co se dá koukat. Utrhl jsem další hrst borového jehličí. V obličeji jsem byl rudý, jako by mě táta požádal, abych mu vyprávěl o svých sexuálních snech. Což svým způsobem – „Je to, ehm... jako bych, pochop, něco *cítil*“ soukal jsem ze sebe. „Tam uvnitř. Něco, co mě pozoruje. Možná, ehm... se mi směje? Ale ne jako skutečný hlas, jen –“ Výmluvné pubertální pokrčení ramen. Ale Harrymu to zřejmě dávalo smysl.

„A to *něco* tě nutí zabíjet.“

Vysoko nad hlavami pomalu přeletěl velký tryskáč. „Ne, ehm, *nenuť* mě,“ řekl jsem. „Jen – z toho udělá dobrý nápad.“

„Už jsi někdy chtěl zabít i něco jiného? Něco většího než psa?“

Zkusil jsem odpovědět, ale něco jsem měl v krku. Odkášlal jsem si. „Ano,“ odpověděl jsem.

„Nějakého člověka?“

„Nikoho konkrétního, tati. Jen –“ znovu jsem pokrčil rameny.

„A proč jsi to neudělal?“

„Já – myslel jsem, že by se ti to nelíbilo. Ani tobě, ani mámě.“

„A jenom to tě zastavilo?“

„No – nechtěl jsem, ee, aby ses na mě zlobil. Hm... však víš. A abys nebyl zklamaný.“

Odvážil jsem se po něm střelit pohledem. Díval se na mě, upřeně a bez mrknutí. „Proto jsme jeli na výlet, tati? Abysme si o tom promluví-li?“

„Ano,“ odpověděl Harry. „Musíme to nějak dát do pořádku.“

Dát do pořádku, no ovšem, dokonalá Harryho idea, jak se má žít. Nemocniční pokoje, naleštěné boty. A již tehdy jsem znal pravdu: potřeba sem tam něco zabít se dřív či později dostane do konfliktu s tímhle pořádkem.

„Jak?“ zeptal jsem se a on na mě dlouho a tvrdě hleděl a pak přikývl, když viděl, že jsem s ním, naprosto a bezpodmínečně.

„Hodný hoch,“ ulevil si. „Takže,“ začal a paradoxně zmlknul na hodně dlouho. Pozoroval jsem světla na člunu, který projížděl kolem, možná dvě stě metrů od naší malé pláže. Motor přehlušovalo rádio vyhrávající kubánské rytmy. „Takže,“ řekl Harry znovu a já na něj pohlé-

dl. Ale on se díval stranou, přes uhasínající oheň, pryč do budoucnosti někde tady a teď. „Věc se má takhle,“ spustil. A já pozorně poslouchal. Tímhle Harry začínal, když sděloval nějakou vyšší pravdu. Když mi ukazoval, jak nahazovat míč s falší nebo jak zasadit levý hák. *Věc se má takhle*, řekl, a tak to bylo, přesně tak.

„Stárnu, Dextere.“ Čekal, že budu něco namítat, ale já mlčel, takže jen přikývl. „Myslím, že když lidé zestárnou, dívají se na věci jinak,“ navázal. „Ne že by změkli anebo viděli šedé to, co dřív bývalo černé a bílé. Pevně věřím, že jsem začal rozumět věcem jinak. Lépe.“ Podíval se na mě typickým pohledem, láskyplný drsník s modrýma očima.

„Chápu,“ řekl jsem.

„Ještě před deseti lety bych tě nejspíš dal zavřít někam do blázince,“ řekl a já jen zamžikal... Ale teď,“ pokračoval, „jsem moudřejší. Víím, co jsi zač, a také víím, že jsi dobrý kluk.“

„Nejsem,“ odpověděl jsem a zaznělo to hodně tiše a slabě, ale Harry mě slyšel.

„Ale jsi,“ pronesl pevně. „Jsi dobrý kluk, Dexi, já to víím. *Prostě to víím*,“ řekl jakoby jen pro sebe, možná ale jen pro efekt, a pak mi pohlédl přímo do očí. „Jinak by ti nezáleželo na tom, co si s mámou o tobě myslíme. Prostě bys to udělal. Neubráníš se tomu, já to víím. Protože –“ umkl a jen se na mě chvíli díval. Bylo mi to hrozně nepříjemné. „Vzpomínáš si na něco předtím?“ zeptal se. „Však víš, než jsme si tě vzali.“

Pořád to bolelo, ale opravdu jsem nevěděl proč. Byly mi tehdy teprve tři. „Ne, na nic.“

„Dobře,“ poznamenal. „Nikdo by si to neměl pamatovat.“ A do konce života o tom už nepromluvil. „Ale i když si nic nepamatuješ, Dexi, stále ti to ubližuje. A právě tohle z tebe udělalo to, co jsi. Mluvil jsem o tom s pár lidma.“ A nejpodivnější ze všeho, věnoval mi prchavý, téměř stydlivý úsměv. „Čekal jsem něco takového. Co se ti stalo jako malému dítěti, tě poznamenalo. Snažil jsem se o nápravu, ale –“ pokrčil rameny. „Bylo to příliš silné a bylo toho moc. Dostalo tě to příliš brzy a zůstalo to v tobě. A bude tě to nutit zabíjet. Nemůžeš si pomoci. Nemůžeš to změnit. Ale,“ řekl a odvrátil zrak, aby uviděl něco, co já nemohl, „ale můžeš to usměrnit. Kontrolovat to. Vybrat si –“ volil nyní slova opatr-

ně, opatrněji, než jsem kdy u něj zažil, „– vybrat si, co... anebo *koho...* zabiješ...“ A věnoval mi úsměv, jaký jsem u něho ještě neviděl, úsměv bezútesný a suchý jako popel našeho vyhasínajícího táboráku. „Existuje spousta lidí, co si zaslouží zemřít, Dexi...“

A těmi několika slovy dal mému životu tvar, prostě všemu, mému já i tomu, co jsem. Ten báječný, vševidoucí a vševědoucí muž. Harry. Můj táta.

Kdybych jen byl schopen lásky, jak já bych Harryho miloval!

Jak už je to dlouho. Harry je dávno mrtev. Ale jeho lekce žijí dál. Ne díky nějakým mým vřelým a sentimentálním pocitům. Ale protože měl Harry pravdu. Prokazovalo se to znovu a znovu. Harry věděl své a Harry mě vyučil dobře.

Bud' opatrný, nabádal mě Harry. A naučil mě být opatrný, jak jen policajt může naučit vraha.

Jak si opatrně vybírat mezi těmi, kdo si zaslouží smrt. Jak mít absolutní jistotu. Jak po sobě uklidit. Jak nezanechat žádné stopy. A jak se vždy vyhnout citovému zaujetí, které může vést k chybám.

Být opatrný se pochopitelně netýkalo jen vlastního zabíjení. Být opatrný také znamenalo vést opatrný život. Vše si hezky rozškatulkovat. Udržovat společenské styky. Napodobit život.

A já všechno dodržel, a to přepěčlivě. Stal se ze mě skoro dokonalý hologram. Mimo podezření, bez jediné výtky a mimo vši kritiku. Čisté a uhlazené monstrum, hoch odvedle. Dokonce i Debora byla alespoň napůl oklamaná, tedy v polovině případů. Pochopitelně věřila také tomu, čemu chtěla věřit.

Právě teď věřila, že bych jí mohl pomoci vyřešit ty vraždy, nastartovat její kariéru a katapultovat ji z hollywoodského kostýmu pro šlapky do šatů šitých na míru. A měla pochopitelně pravdu. Mohl bych jí pomoci. Ale vlastně jsem nechtěl, protože mě bavilo sledovat práci toho druhého vraha a cítil jsem s ním určitý druh estetického propojení, anebo –

Citového zaujetí.

Dobrá. Je to tady. Právě jsem byl na hranici porušení Harryho kodexu.

Otočil jsem člun zpět ke svému kanálu. Byla už úplná tma, ale namí-

řil jsem si to pár stupňů doleva od rozhlasové věže, kde se nacházely mé domovské vody.

Budiž. Harry měl vždy pravdu a měl ji i tentokrát. *Vyhýbej se citovému zaujetí*, nabádal mě. Dobrá, udělám to.

Pomohu Deb.

KAPITOLA 5

Příští ráno přšelo a provoz byl příšerný jako vždy, když v Miami prší. Někteří řidiči na kluzkých silnicích zpomalovali. To dohánělo ostatní k zuřivosti, tiskli klaksony, křičeli z oken a zuřivě túrovali motory, vybočovali divoce z pruhů ke krajnici a mávali na loudaly pěstmi.

Na nájezdu v LeJeune zkusil po krajnici předjíždět obrovský kamion s mlékem a narazil do dodávky plné dětí z katolické školy. Kamion se převrhl. Pět dívenek v plédových vlněných sukních sedělo teď s udivenými výrazy v obrovské kaluži mléka. Doprava se na hodinu skoro zastavila. Jedno dítě odvezli helikoptérou do Jacksonovy nemocnice. Ostatní seděly dál v uniformách v mléku a sledovaly, jak na sebe dospělí vztekale pokřikují.

Nevzrušeně jsem projel kolem a poslouchal rádio. Policie byla zjevně na čerstvé stopě řezníka z Tamiami. Neřekli sice nic konkrétního, ale kapitán Matthews měl velice sebevědomou řeč. Vypadalo to, že pachatele osobně zatkne, jen co dopije svou kávu.

Nakonec jsem sjel z dálnice na obyčejnou silnici a konečně jsem mohl trochu přidat. Zastavil jsem u občerstvení kousek od letiště. Koupil jsem si jablko v županu a koblihu, ale jablko zmizelo dřív, než jsem se vrátil do vozu. Mám hodně rychlý metabolismus. To přináší život v blahobytu.

Když jsem dojel do práce, přestalo pršet. Rozzářilo se slunce a z chodníku začala stoupat pára; vešel jsem do vstupní haly, ukázal průkazku a šel nahoru.

Deb už na mě čekala.

Nevypadala dnes ráno dobře. Ne že by se někdy jindy tvářila nějak

zvlášť šťastně. Koneckonců je polda a většina z nich ten trik prostě neovládá. Příliš času ve službě se snaží nemít lidský výraz. A už jim to pak zůstane.

„Deb,“ pozdravil jsem ji. Položil jsem na stůl šustivý bílý balíček s cukrovím.

„Kde jsi byl včera v noci?“ zeptala se. Přesně tak kysele, jak jsem čekal. Brzy se ty její hořké vrásky u úst stanou trvalými a zhyzdí tu nádhernou tvář: hluboké modré oči zářící inteligencí a malý zdvižený nosík s hrstkou pih, vše zarámováno černými vlasy. Krásné rysy, v tuhle chvíli překryté tlustou vrstvou levného líčidla.

S hrdostí jsem se na ni podíval. Zjevně přišla rovnou z práce, dnes oblečená do krajkové podprsenky, jasně růžových elastických šortek a zlatých bot s vysokými podpatky. „O mě se nestarej,“ odrazil jsem ji. „Kde jsi byla ty?”

Začervenala se. Nesnášela na sobě cokoli jiného než čistou, vyžehlenou uniformu. „Zkoušela jsem ti volat,“ nadhodila.

„Promiň,“ řekl jsem.

„No jo. Jasně.“

Usadil jsem se do svého křesla a mlčel. Deb měla nade mnou ráda vrch. O tom je rodina. „Proč jsi tolik toužila se mnou mluvit?“

„Snaží se mě z toho vyštípát,“ oznámila. Otevřela můj balíček s jídlem a nakoukla dovnitř.

„A cos čekala?“ namítl jsem. „Víš přece, co si o tobě LaGuertová myslí.“

Vytáhla koblihu a hladově se do ní pustila.

„Čekala jsem,“ pronesla s plnou pusou, „že na tom budu dělat. Jak řekl kapitán.“

„Nemáš na to služební věk,“ nadhodil jsem. „Ani politickou protekci.“

Zmuhlala prázdný sáček a hodila mi ho na hlavu. Netrefila. „Jdi do háje, Dextere,“ vybuchla, „víš zatraceně dobře, že si zasloužím pracovat na vraždách. A ne na tomhle –“ zatáhla za ramínko podprsenky a ukázala na svůj vyzývavý převlek „– tomhle nesmyslu.“

Přikývl jsem. „I když ti to docela sekne,“ poznamenal jsem.

Zašklebila se na mě: vztek smíšený se znechucením. „Nesnáším to,“

řekla. „Už to dál nevydržím, nejspíš se na mou duši zblázním.“

„Je ještě příliš brzy, než abych se v tom případě vyznal, Deb.“

„Blbost,“ prohlásila. Policejní práce se kromě jiného velmi negativně podepisovala i na Debořině slovníku. Ušetřila mi chladný policajtský pohled, první svého druhu, který patřil právě mně. Byl to Harryho pohled, tytéž oči, tentýž pocit, že vám hledí přímo do duše. „Nehraj to na mě, Dexi,“ prohlásila. „V polovině případů ti stačí jen prohlédnout tělo a hned víš, kdo to udělal. Nikdy jsem se tě neptala, jak to dokážeš, ale jestli máš nějaké stopy v tomhle případě, chci je znát.“ Vztekla kopla a zanechala v mém kovovém stole malý důlek. „Sakra, chci se konečně svléct z tohoto blbého převleku.“

„Už se nemůžeme dočkat, Morganová,“ ozval se hluboký a zvučný hlas ode dveří. Vzhlédl jsem. Usmíval se na nás Vince Masuoka.

„Nevěděl bys, co máš se mnou dělat, Vinci,“ usadila ho Deb.

Usmál se ještě víc tím zářivým, falešným, předpisovým úsměvem. „Co kdybysme se to pokusili zjistit?“

„O tom si nech zdát, Vinci,“ odsekla Debbie a nasadila tak trucovitý výraz, jaký jsem u ní neviděl od dvanácti let.

Vince kývl ke zmačkanému sáčku na stole. „Byl jsi na řadě, kámo. Cos mi přinesl? Kdepak to je?“

„Promiň, Vinci,“ zklamal jsem ho. „Tvoji koblihu snědla Debbie.“

„Kéž by,“ prohodil dvojsmyslně s tím svým ostrým a falešným úsměvem. „Potom já sním její želé věneček. Dlužíš mi pořádnou koblihu, Dexi,“ prohodil ke mně.

„Jedinou pořádnou, co jsi kdy měl,“ rýpla si Debora.

„Nezáleží na velikosti koblihy, ale na umění jejího pekaře,“ nedal se Vince.

„Prosím vás,“ vpadl jsem. „Vy dva mi snad chcete zavařit čelní lalok. Ještě je moc brzy ráno na taková moudra.“

„Ha-ha,“ zašklebil se Vince tím hrůzně falešným úsměvem. „Ha-ha. Zatím nashle.“ A odšmat'hal chodbou ke svému mikroskopu.

„Takže co jsi zjistil?“ zeptala se mě Deb.

Deb byla přesvědčená, že mi pokaždé stačí jen letmý pohled a už sypu nápady z rukávu. A celkem má k tomu i důvod. Mé pronikavé odhady se většinou týkaly brutálních pošuků, co si každých pár týdnů

libovali v naporcování nějakého ubožáka jen pro čiré potěšení. Debora byla několikrát svědkem, jak jsem rychle a jasně ukázal na něco, o čem nikdo jiný neměl ani ponětí. Nikdy to nijak nekomentovala, ale moje sestra je zatraceně dobrý polda, takže už delší dobu měla nějaké podezření. Sice nic konkrétního, ale věděla, že něco není v pořádku, a občas jí z toho povolily nervy, protože mě přes to všechno má ráda. Je poslední živoucí bytostí na světě, která mě ještě má ráda. A není to má sebelítost, ale ta nejchladnější a nejčistší sebereflexe. Mě nikdo nemůže mít rád. Postupoval jsem podle Harryho plánu, snažil se začlenit mezi ostatní lidi, navázat s nimi vztahy, dokonce – v přechodném pomnutí smyslů – i milostné. Ale prostě to nefungovalo. Něco ve mně je buď zlomené, nebo dočista chybí a dříve či později mě daná osoba přistihne, že jen hraju, anebo nastane jedna z Těch nocí.

Nemohu mít ani domácí mazlíčky. Zvířata mě nesnášejí. Jednou jsem si koupil psa; štěkal a vyl – na mě – jako šílený neustále dva dny a dvě noci, až jsem ho musel dát pryč. Zkusil jsem i želvu. Jedinkrát jsem se jí dotkl a už nikdy nevylezla z krunýře a po několika dnech chcípla. Než aby mě znovu viděla nebo snesla, abych na ni znovu sáhnul, raději zemřela.

Nikdo jiný mě nemá rád a nikdy nebude mít. Dokonce – nebo spíš zejména – já sám. Vím, co jsem, a na tom není nic hodného lásky. Jsem sám na světě, úplně sám, až právě na Deboru. A pochopitelně i na Bytost uvnitř, která však nevycházela ven za hrou příliš často. Nehrála si se mnou, potřebovala k tomu někoho jiného.

Proto se o svou drahou Deboru starám, jak jen nejlépe umím. Nejspíš to není láska, ale dávám přednost tomu, že je šťastná.

A teď tu sedí, drahá Debora – a tváří se nešťastně. Má rodina. Hledí na mě a neví, co říct, ale i tak se přiblížila pravdě víc než kdykoli předtím.

„No,“ nakousl jsem, „vlastně –“

„Já to *věděla*! Přece jen NĚCO máš!“

„Nenarušuj mé soustředění, Deboro. Jsem ve spojení s astrálním světem.“

„Nech toho,“ odsekla.

„Jde o ten přerušovaný řez, Deb. Na levé noze.“

„A co je s ním?“

„LaGuertová si myslí, že vraha někdo vyrušil. Ztratil nervy a nedodělal to.“

Debora přikývla. „Chtěla, abych vyslechla děvky, jestli to nebyla některá z nich. Někdo ho přece viděl a vyrušil.“

„Ale ne, ty taky?“ zasténal jsem. „Deboro, *mysli*. Kdyby ho někdo vyrušil – a bál by se *to* dodělat –“

„Ten obal,“ vyhrkla. „Strávil přece ještě spoustu času balením těla a úklidem.“ Zatvářila se překvapeně. „A sakra. *Potom*, co ho někdo vyrušil?“

Zatleskal jsem a udělal vstřícné gesto. „Bravo, slečno Marplová.“

„Ale to nedává smysl.“

„*Au contraire*. Pokud je dostatek času, ale rituál se nedokončí, jak má – co to znamená?“

„Proč mi to, pro všechno na světě, neřekneš rovnou?“ odsekla.

„A jaká by to pak byla zábava?“

Prudce vydechla. „K čertu s tebou. Tak dobře, Dexi. Pokud ho nikdo nevyrušil, ale on to nedokončil. Do háje. To balení pro něj bylo důležitější než samo řezání?“

Slitoval jsem se nad ní. „Ne, Deb. Mysli. Tohle je pátá oběť, přesně stejná jako ty ostatní. Čtyři levé nohy uřezal dokonale. Ale teď číslo pět –“ pokrčil jsem rameny a tázavě zvedl obočí.

„Sakra, Dextere, jak to mám vědět? Možná potřeboval jen čtyři levé nohy. Možná... já prostě nevím, přísahám bohu. Tak co?“

Usmál jsem se a jen zavrtěl hlavou. Pro mě to bylo jasné jako facka. „Vzrušení pominulo, Deb. Něco prostě není v pořádku. Nefunguje to. Chybí nějaký základní díl kouzelné skládačky.“

„A na to jsem jako měla přijít?“

„Někdo by měl, co myslíš? A tak on prostě zadřibloval a zastavil se; hledal nějakou inspiraci, ale kde nic, tu nic.“

Ušklíbla se. „Takže skončil. Už to znovu neudělá?“

Rozesmál jsem se. „Proboha, Deb, jsi úplně vedle. Právě naopak. Kdybys byla kněz a upřímně věřila v Boha, ale nemohla najít správný způsob, jak ho uctívat, co bys udělala?“

„Zkoušela bych další a další možnosti,“ odpověděla, „dokud bych na

to nepřišla.“ Strnula. „Ježíši! Tak tohle si myslíš? Že brzy zavraždí znovu?“

„Je to jen tip,“ poznamenal jsem skromně. „Můžu se mýlit.“ Ale byl jsem si jistý, že se nemýlím.

„Měli bychom přijít na to, jak ho chytit při činu,“ zauvažovala. „A ne hledat neexistujícího svědka.“ Vstala a zamířila ke dveřím. „Zavolám ti. Ahoj!“ A byla pryč.

Vrhl jsem se na bílý sáček. Ale uvnitř už nic nezůstalo. Byl přesně jako já: čistý, zvenčí trochu pomačkaný a uvnitř dokonale prázdný.

Zmačkal jsem ho a zahodil do koše vedle stolu. Dnes ráno mám práci, skutečnou úřední, policejní, laboratorní práci. Musím napsat dlouhé hlášení, roztrdit doprovodné snímky, vše zaevidovat. Šlo o rutinní záležitost, o dvojnásobnou vraždu, která se nejspíš nikdy nedostane před soud, ale mám rád jistotu, že vše, čeho se dotknu, je pečlivě zpracované.

Kromě toho šlo o zajímavý případ. Krevní rozstřík, který byl jen velmi obtížně čitelný; tepenné výstřiky, více obětí – zjevně pobíhající sem a tam – a rozptýlený vzorec, podle kterého muselo jít o řetězovou pilu; bylo téměř nemožné zjistit sled událostí. Musel jsem vypotřebovat dvě láhve Luminolu, který odhalí i sebeslabší krevní skvrny a je příšerně drahý, láhev stojí dvanáct dolarů.

Musel jsem použít provázky, abych zjistil primární úhly výstřiků. Jde o tak prastarou techniku, že je na úrovni alchymie. Rozstříkové vzorce byly úžasné, jakoby živoucí; jasné, divoké, nezkontrolované výstřiky po zdech, nábytku, televizi, ručnicích, povlečení, závěsech – fascinující divoká hrůza poletující krve. Řekli byste si, že dokonce i v Miami musel někdo něco slyšet. Dva lidé byli zaživa rozřezáni řetězovou pilou v elegantním a drahém hotelovém pokoji, ale sousedi jen zesílili hlasitost svých televizí.

Můžete říct, že drahý dělný Dexter se nechal unést svou prací, ale já jsem rád důkladný a rád vím, kde se všechna ta krev skrývá. Profesionální důvody jsou zřejmé, ale pro mě nejsou zase tak důležité jako ty osobní. Možná mi jednoho krásného dne nějaký psychiatr placený státním vězeňským systémem pomůže zjistit, proč vlastně.

Tak jako tak, když jsme dojeli na místo činu, kusy těl již byly velice

chladné a chlápka s ručně šitými italskými mokasíny o velikosti 7¹/₂ už nejspíš nenajdeme. Praváka s nadváhou a pádným bekhendem.

Ale já vytrval a odvedl jsem skutečně čistou práci. Nedělám ji proto, abych chytil zlé hochy. A proč bych měl? Ne, dělám svou práci, abych chaos přetvářel v řád. Abych přinutil neposlušné krvavé skvrny chovat se správně a pak zmizet. Ostatní mohou mé práce využívat k chytání zločinců, mně to nevadí, je mi to jedno.

Kdybych byl někdy natolik neopatrný a dopadli mě, prohlásili by, že jsem sociopatické monstrum, nemocný a pokřivený démon, který ani není člověk, a nejspíš by mě poslali se samolibým a pokryteckým úsměvem umřít do blázince. Ale pokud někdy chytí 7¹/₂ řeknou, že je to zlý člověk, který se dal na špatnou cestu díky sociálním vlivům, kterým nedokázal čelit, a odsoudí ho na deset let do vězení a pak ho propustí s dostatkem peněz na oblek a novou řetězovou pilu.

Každým dnem v práci rozumím Harrymu o trochu lépe.

KAPITOLA 6

Páteční noc. V Miami noc schůzek. A věřte nebo ne, noc schůzky i pro Dextera. Zvláštní, že jsem někoho našel. Jakže, jakže? Děsivě deviantní Dexter doprovází debutující děvky? Sex mezi nemrtvými? Došla má potřeba napodobovat život do stadia předstírání milostného vzrušení?

Jen klid. Sex s tím nemá co dělat. Po letech hrozného tápání a ponížení, kdy jsem se snažil vypadat normálně, jsem konečně zakotvil u dokonalé partnerky.

Rita byla téměř tak narušená jako já. Vdávala se příliš mladá, deset let se snažila vztah udržet a porodila dvě děti. Její okouzlující životní druh měl pár drobných problémů. Nejdřív alkohol, pak heroin, a věřte tomu, nebo ne, nakonec kokain. A mlátil ji, surovec jeden. Ničil nábytek, řval na ni, házel po ní věcmi a vyhrožoval jí. A pak ji znásilňoval. Také ji každou chvíli nakazil nějakou příšernou narkomanskou nemocí. Všechno hezky v mezích zákona a Rita to snášela, pracovala, protrpěla s ním dvakrát odvykací kúru. Pak jednou v noci vyrukoval po dětech a Ritě došla trpělivost.

Teď se jí obličej už pochopitelně zahojil. A zlomené ruce a žebra jsou pro miamské doktory denní chleba. Rita byla zase celkem k světu, přesně jak si monstrum mého kalibru přálo.

Rozvod za vším udělal tečku, násilník skončil za mřížemi a pak? No, nevyzpytatelná je lidská duše. Drahoušek Rita se z nějakého záhadného důvodu rozhodla znovu si někoho najít. Posedlo ji přesvědčení, že přesně tohle potřebuje – ale výsledkem častého násilí z rukou muže jejích snů bylo, že naprosto ztratila zájem o sex. Chtěla mít jen na chvíli

li mužskou společnost.

Dala se do pátrání po tom pravém chlapíkovi: citlivém, něžném a ochotném čekat. Není divu, že hledala dlouho. Toužila po imaginárním muži, kterému by záleželo víc na povídání a chození do kina než na sexu, protože na to zatím nebyla připravená.

Rekl jsem imaginární? No ano. Lidští samci takoví nejsou. Většina žen to zjistí, když má po dvou dětech a prvním rozvodu. Chudinka Rita se vdávala příliš mladá a tuto cennou lekci zaplatila až moc draze. A jako vedlejší produkt rekonvalescence z jejího hrozného manželství, namísto aby si uvědomila, že všichni muži jsou jen zvířata, si vysnila tenhle rozkošně romantický obraz dokonalého gentlemana, který dokáže nekonečně dlouho čekat, než se mu pomaličku otevře jako květinka.

Ano. Přesně tak. Takový muž možná existoval někdy ve viktoriánské Anglii – kdy na každém rohu stál bordel, kde mohl mezi květnatým ujišťováním o nehybnoucí lásce upustit trochu páry. Ale podle mého vědomí a svědomí v Miami jednadvacátého století ani náhodou.

Avšak – já všechno tohle dokázal dokonale předstírat. A skutečně jsem to tak i chtěl. Neměl jsem zájem o sexuální vztah. Chtěl jsem jen zástěrku; a Rita byla přesně to, co jsem hledal.

Byla, jak bych to řekl, velice reprezentativní. Drobná, čilá a plná života, měla štíhlou atletickou postavu, krátké světlé vlasy a modré oči. Byla posedlá fitness, veškerý volný čas trávila běháním, jízdou na kole a podobnou činností. Pocení bylo vlastně jednou z našich nejoblíbenějších činností. Jezdili jsme po cyklotrasách v parku Everglades, běhali spolu pět kilometrů a dokonce i společně posilovali.

A ze všeho nejlepší byly její dvě děti. Astor bylo osm a Codymu pět a obě byly až příliš tiché. Musely takové být. Děti rodičů, kteří se často pokoušejí navzájem zabít kuchyňským náčiním, bývají poněkud zamlklé. Takové je každé dítě vychovávané v pásmu hrůzy. Ale občas se z toho dokážou i vyhrabat – jen se podívejte na mě. Jako dítě jsem prožil bezejmenné a neznámé příšernosti a pořád jsem tady: platný občan, pilíř společnosti.

Možná i proto jsem měl zvláštní slabost pro Astora a Codyho. Líbili se mi a to mi nedávalo smysl. Víím, co jsem, a rozumím spoustě věcí ohledně své maličkosti. Ale jedním z mála povahových rysů, který mě

dokonale mate, je můj postoj k dětem.

Líbí se mi.

Jsou pro mě důležité. Záleží mi na nich.

Opravdu to nechápu. Bylo by mi dokonale jedno, kdyby každý člověk ve vesmíru náhle vydechl naposledy, pochopitelně s výjimkou mě a možná i Debory. Ostatní lidé jsou pro mě bezvýznamnější než zahradní nábytek. Prostě nemám, jak výmluvně hlásají psychologové, žádný smysl pro realitu druhých. A toto vědomí mi nedělá sebemenší problémy.

Ale děti – to je něco jiného.

„Chodil“ jsem s Ritou už skoro rok a půl a za tu dobu jsem pomalu a cíleně nad Astor a Codym zvítězil. Byl jsem v pořádku. Neublížoval jsem jim. Pamatoval jsem si jejich narozeniny, školní vysvědčení i prázdniny. Když jsem zavítal k nim domů, nevadilo jim to. Ty děti mi mohly věřit.

Sice nanejvýš ironické, ale pravdivé.

Já byl jediný člověk, kterému mohly důvěřovat. Rita si myslela, že je to součástí mého dlouhého a pomalého dvoření. Dokazovalo jí to, že mě její děti mají rády a kdo ví? Ale ve skutečnosti pro mě byly důležitější než ona. Možná už pro ně bylo příliš pozdě, ale nechtěl jsem, aby z nich vyrostlo něco jako já.

Ten páteční večer mi otevřela Astor. Měla na sobě velké tričko s nápisem RUG RATS a viselo jí až ke kolenům. Zrzavé vlasy měla stažené do dvou culíků a v klidné tvářiče absolutně žádný výraz.

„Ahoj, Dextere,“ pronesla typicky bezbarvým hlasem. Dvě slova byla na ni velký výkon.

„Dobrý večer, krásná mladá dámo,“ odpověděl jsem jí svým nejlepším mecenášským hlasem. „Mohu poznamenat, že dnes vypadáš obzvláště pěkně?“

„Jo,“ řekla a držela dveře otevřené. „Je tady,“ zavolala přes rameno do tmavé chodby.

Prošel jsem kolem ní. Za ní stál Cody, hned u dveří, jako by ji chtěl pro všechny případy jistit.

„Cody,“ pozdravil jsem ho a podal mu ruličku sušenek Necco. Vzal je, aniž ode mne odvrátil pohled, a pak prostě nechal ruku klesnout k

zemi. Neotevře je, dokud neodejdu, a pak se rozdělí se sestrou.

„Dextere?“ zavolala Rita ze sousedního pokoje.

„Tady jsem,“ zahalekal jsem. „Nemohla bys tyhle děti naučit troše slušného chování?“

„Ne,“ vmísil se tlumeně Cody.

Vtip? Zůstal jsem na něj hledět. Co bude příště? Třeba i zazpívá? Nebo zastepuje v ulicích? Osloví sjezd demokratů?

Dovnitř vplula Rita a připínala si kroužkové náušnice. Působila dost provokativně. Měla na sobě lehoučké světle modré hedvábné šaty do půli stehů a pochopitelně své nejlepší běžecké kecky New Balance. Nikdy předtím jsem nepotkal ženu, ani jsem o nějaké takové neslyšel, která by na rande chodila v pohodlných botách. Okouzlující stvoření.

„Ahoj, fešáku,“ přivítala mě. „Jen si ještě promluvíme s děvčetem na hlídání a hned jdeme.“ Zašla do kuchyně, odkud jsem vzápětí zaslechl, jak prochází pokyny s dívkou od sousedů, která bude hlídat její děti. Večerka, úkoly, nač se smějí a nesmějí dívat v televizi. Číslo jejího mobilu, číslo pohotovosti. Co dělat v případech otravy nebo smrti.

Cody a Astor na mě dál zírali.

„Jdete do kina?“ zeptala se mě Astor.

Přikývl jsem. „Pokud objevíme nějaký film, ze kterého se nám nebude chtít zvracet.“

„Fuj,“ zareagovala. Ušklíbla se jen trošičku kysele a já pocítil slabé zadostiučinění. „Ty v kině zvracíš?“ zeptal se Cody.

„Cody,“ okřikla ho Astor.

„Tak jo?“ nedal se.

„Ne,“ vysvětlil jsem mu. „Ale většinou se mi dost chce.“

„Jdeme,“ přihnala se Rita a každé z dětí klepla ukazováčkem do brady. „Poslouchejte Alici. Večerka je v devět.“

„Vrátíš se?“ zeptal se Cody.

„Cody! Ovšemže se vrátím,“ ujistila ho Rita.

„Já myslel Dextera,“ upřesnil Cody.

„Budeš už spát,“ odpověděl jsem, „ale teď ti ještě zamávám, platí?“

„Nebudu spát,“ pronesl zarputile.

„Tak to se u tebe pak zastavím a zahrajeme si karty,“ ujistil jsem ho.

„Vážně?“

„Smrtelně vážně. Poker o vysoké sázky. Vítěz dostane koně.“

„Dextere!“ zarazila mě s úsměvem Rita. „Budeš už spát, Cody. Tak dobrou, děti. A nezlobte.“ Popadla mě za ruku a vytáhla ze dveří. „Na mou čest,“ zamumlala, „ti dva ti zobou z ruky.“

Film nebyl nic moc. Zvracení sice nehrozilo, ale než jsme pak dojeli na noční drink do jednoho malého podniku v South Beach, většinu jsem ho už zapomněl. Ritin nápad. I když převážnou část života strávila v Miami, stále pokládala South Beach za fascinující. Možná proto, že se tam hodně jezdilo na kolečkových bruslích. Anebo myslela, že každé místo přeplněné nevychovanými lidmi prostě *musí* být fascinující.

Tak jako tak, museli jsme dvacet minut čekat, než se uvolnil malý stolek, a pak dalších dvacet, než nás obsloužili. Ale mně to nevadilo. Užíval jsem si pozorování dobře vypadajících idiotů zírajících jeden na druhého. Skvělý vizuální sport.

Pak jsme se prošli Oceán Boulevardem a vedli nesmyslnou konverzaci – umění, ve kterém vynikám. Byl to skvělý večer. Proti úplňku, kdy jsem bavil otce Donovana, už byl pořádný kus měsíce vykousnutý.

Když jsme se pak po naší standardní večerní vycházce vraceli do Ritina domu v jižním Miami, projížděli jsme křižovatku v jedné z méně příjemných oblastí Coconut Drive. Zrak mi padl na blikající červené světlo a podíval jsem se do postranní uličky. Místo činu: už natáhli žlutou pásku a několik hlídkových vozů provizorně blokovalo cestu.

To je zase on, pomyslel jsem si, a ještě než mi došlo, co vlastně dělám, už jsem zatáčel tím směrem.

„Kam jedeme?“ zeptala se celkem rozumně Rita.

„Aha,“ zareagoval jsem. „Rád bych se tam podíval, jestli mě nepotřebují.“

„Copak nemáš pípák?“

Obdařil jsem ji svým nejlepším úsměvem vyhrazeným pro páteční večery. „Někdy ani *nevědí*, že mě potřebují,“ poučil jsem ji.

Mohl jsem se tam stavit i proto, abych se pochlubil Ritou. Veškerý vtíp při nošení masky spočívá v tom, aby ji všichni viděli. Ale po pravdě, ten vemlouvavý hlásek běžující mi v uchu, kterému se nedalo čelit, by mě zastavil tak jako tak. *To je zase on*. A já musel vidět, jaký udělal pokrok. Nechal jsem Ritu v autě a pospíšil si tam.

Znovu se snažil zbytečně, ten neřád. Jen stejná hromádka úhledně zabalených kusů těla. Skláněl se nad ní Angel-ne-ten-Batista skoro v přesně stejné pozici, jakou zaujímal, když jsem ho opustil na předešlém místě činu.

„*Hijo de puta*“ zaklel, když jsem se k němu blížil.

„Doufám, že nemluvíš o mně,“ poznamenal jsem.

„Všichni jsme tady naštvaní, že musíme pracovat v pátek v noci,“ odpověděl Angel. „A ty se tu ukážeš s holkou. Navíc tu zase pro tebe nic není.“

„Stejný chlap, stejná práce?“

„Naprosto,“ potvrdil. Odchlípl propiskou igelit. „Zase jako troud,“ prohlásil. „Vůbec žádná krev.“

Ta slova ve mně vyvolala lehkou závrať. Naklonil jsem se blíž. Znovu byly jednotlivé tělesné části překvapivě čisté a suché. Měly namodralý odstín a zdály se jakoby utkvělé v kostce strnulého času. Nádhra.

„Tentokrát se trochu liší řezy,“ ozval se Angel. „Na čtyřech místech.“ Ukázal na ně. „Tady jsou dost hrubé, skoro vášnivé. Pak tady, o něco jemnější. A tady a tady – něco mezi. No?“

„Moc hezké,“ uznal jsem.

„A pak se koukni na tohle,“ řekl. Rozhrnul propiskou bezkrevný kus. Pod masem zasvítila bílá. Svalovina byla velmi opatrně a po celé délce stažená a odhalovala čistou kost.

„Proč by dělal něco takového?“ zeptal se tiše Angel.

Vydechl jsem. „Experimentuje. Snaží se přijít na ten správný způsob.“ A dál jsem zíral na čistý, suchý díl, dokud mi nedošlo, že Angel na mě už dlouhou dobu upřeně hledí.

„Jako kluk, co si hraje s jídlem,“ tak jsem to popsal Ritě, když jsem se vrátil do auta.

„Proboha,“ zděsila se. „To je hrůza.“

„Myslím, že to správné slovo je *hnus*“ opravil jsem ji.

„Jak jen o tom můžeš žertovat, Dextere?“

Obdařil jsem ji uklidňujícím úsměvem. „Při mé práci si na takové věci zvykneš,“ odpověděl jsem. „Všichni vtipkujeme, abychom zakryli svou bolest.“

„Dobrý bože, doufám, že toho maniaka brzy chytí.“

Vybavil jsem si čistě naporcované tělo, různost těch řezů, úžasnou absenci krve. „Nebude to brzy,“ namítl jsem.

„Co říkáš?“ zeptala se.

„Říkám, že podle mě ho hned tak nechytí. Ten vrah je mimořádně chytrý a ta žena, co vede vyšetřování, má větší zájem o politikaření než o objasňování vražd.“

Pohlédla na mě, jako kdybych si dělal legraci. Pak seděla dlouhou dobu tiše, zatímco jsme jeli na jih po dálnici. Mlčela až do jižního Miami. Nakonec to nevydržela: „Nikdy si nezvyknu, že občas zahlédnu... nevím, jak to říct... rub věci? Způsob, jak vše funguje doopravdy? Tak, jak vidíš svět ty.“

Prekvapila mě. Využil jsem ticho k přemýšlení o úhledně naporcovaných kusech těla, od kterého jsme právě odjeli. Má mysl hladově kroužila kolem čistých vysušených a nasekaných končetin jako orel pátrající po kusu masa, které by mohl rozervat. Ritina poznámka byla tak nečekaná, že jsem minutu nedokázal ze sebe nic vypravit. „Jak to myslíš?“ podařilo se mi nakonec říct.

Zamračila se. „Já... vlastně ani nevím. Jen... že si všichni myslíme, že... věci... jsou určitým způsobem. Tak, jak mají být. Ale takové ony nikdy nejsou, vždy jsou... já nevím... temnější? Lidštější. Jako tohle. Myslím si, že detektiv pochopitelně chce dostat toho vraha, přesně tohle detektivové dělají, ne? A nikdy předtím mě nenapadlo, že by na vraždě mohlo být i něco politického.“

„Prakticky všechno,“ ujistil jsem ji. Zabočil jsem na příjezdovou cestu a zpomalil před jejím úhledným, ale fádním domkem.

„Ale ty jsi jiný,“ navázala. Zdálo se, že nevnímá, kde jsme a co jsem jí řekl. „Ty odtamtud začínáš. Většina lidí se nikdy nedostane tak hluboko k jádru věci.“

„Nejsem nijak hluboko, Rito,“ namítl jsem a zaparkoval.

„Jako by všechno mělo dvě tváře; jednu, jak si všichni myslíme, že to je, a druhou, jak to skutečně je. A ty tu druhou znáš rovnou a všechno je pro tebe jako hra.“

Neměl jsem tušení, co se mi snaží říct. Vlastně jsem se přestal snažit to pochopit, a jak mluvila, vrátil jsem se v duchu zpět k poslední vraždě

dě; očištění masa, improvizace při řezání, naprosté zbavení krve bez jediné kapičky, bez poskvrnky –

„Dextere –“ ozvala se Rita. Položila mi ruku na rameno.

Políbil jsem ji.

Nevím, koho z nás to překvapilo víc. Skutečně, z mé strany nešlo o nic předem připraveného. A určitě za to nemohl její parfém. Ale přitiskl jsem rty na její a držel je tam dlouho.

Odstrčila mě.

„Ne,“ vyhrkla. „Já – ne, Dextere.“

„Tak dobře,“ odpověděl jsem, stále v šoku z toho, co jsem udělal.

„Já ještě nechci – nejsem ještě *připravená* na... sakra, Dextere,“ vychrlila. Rozepjala si pás, otevřela dveře a utekla do domu.

No tedy, táhlo mi hlavou. Co jsem to právě spáchal?

Věděl jsem, že bych se tomu měl divit a nejspíš i cítit rozčarování, že jsem právě zničil rok a půl tvrdě budované přestrojení.

Ale dokázal jsem myslet jen na úhlednou hromádku tělesných částí.

Žádná krev.

Vůbec žádná.

KAPITOLA 7

Tělo je natažené přesné tak, jak se mi to líbí. Ruce a nohy jsou zajištěné a ústa zalepená izolační páskou, takže z nich nevyjde žádný zvuk a žádný výtrysk do mé pracovní plochy. A má ruka s nožem je tak klidná, že jsem si naprosto jistý, že to bude dobré a velice uspokojující dílo –

Až na to, že to není nuž, ale spíše něco jako –

Až na to, že to není moje ruka. I když se má ruka hýbá spolu s touto, moje nedrží tu čepel. A ten pokoj je ve skutečnosti malý a hodně úzký, což je v pořádku, protože jde o – o co?

A teď se vznáším nad tímto dokonale sevřeným pracovním prostorem a mučeným tělem a poprvé cítím, jak mě obklopuje chlad a dokonce nějak prostupuje i skrze mě. A kdybych dokázal cítit zuby, určitě by mi drkotaly o sebe. Má ruka v dokonalé shodě s tou druhou se pozvedá a klesá k dokonalému řezu –

A pak jsem se pochopitelně probudil ve svém bytě. Stál jsem u vstupních dveří, úplně nahý. Náměsíčnou chůzi bych pochopil, ale náměsíčný striptýz? Vážně. Doklopýtal jsem zpět ke svému malému zasunovacímu lůžku. Lůžkoviny se válely zmuchlané na zemi. Klimatizace měla staženou teplotu na patnáct stupňů. Přišlo mi to včera večer jako dobrý nápad, cítil jsem se trochu odcizeně po tom všem, co se stalo mezi mnou a Ritou. Absurdní, pokud se to vůbec stalo. Dexter, vášnivý lupič, zloděj polibků. A tak jsem si dal po návratu domů dlouhou horkou sprchu, a když jsem pak šel na kutě, stáhl jsem termostat na minimum. Nesnažím se pochopit proč, ale v temnějších chvílích na mě působí chlad očištně. I když mě neosvěžuje tak, jak by bylo zapotřebí.

A zima tu byla pořádná. Až příliš, ideální dát si kávu a začít nový

den uprostřed posledních cárů toho snu.

Je u mě pravidlem, že si sny nepamatuji, a pokud náhodou ano, nepřikládám jim žádný význam. Takže bylo komické, že právě tehle se mě držel.

– *vznáším se nad dokonale sevřeným pracovním prostorem – má ru-
ka v dokonalé shodě s tou druhou se pozvedá a klesá k dokonalému
řezu –*

Četl jsem knihy. Lidé mě hodně zajímají. Možná proto, že nikdy ne-
budu jedním z nich. Takže znám i veškerou symboliku: vznášení je
druhem létání a znamená sex. A ten nůž –

Ja, Herr Doktor. Nůž ist eine matka, ja?

Nech toho, Dextere.

Byl to jen hloupý, nesmyslný sen.

Zazvonil telefon a já málem vyletěl z kůže.

„Co takhle snídaně u Wolfieho?“ ozvala se Debora. „Platím já.“

„Je sobota ráno,“ odpověděl jsem. „To se tam nevejdeme.“

„Budu tam první a obsadím stůl,“ ujistila mě. „Sejdeme se tam.“

Wolfieho lahůdkářství v Miami Beach je místní tradicí. A protože
Morganovi jsou miamskou rodinou, celý život tam chodíme, když
chceme něco oslavit. Proč si Debora myslí, že dnešek je den k oslavě,
bylo nad mé chápání, ale nepochyboval jsem, že mi to v příhodnou do-
bu vysvětlí. Tak jsem si dal sprchu, oblékl se do sobotního gala a odjel
do Miami Beach. Provoz na nově opraveném MacArthurově nadjezdu
byl řídký a záhy jsem se již zdvořile prodíral hustým davem u Wolfie-
ho.

Debora dodržela slovo, zabrala rohový stůl. Klábosila se staříčkou
číšnicí, dokonce i já jsem ji poznal. „Rose, má lásko,“ pozdravil jsem a
políbil ji na vrásčitou tvář. Obrátila ke mně věčně podmračený zrak.
„Má planá irská růže.“

„Dextere,“ zakrákala se silným středoevropským přízvukem. „Nech
si ty polibky, jako nějaký *feigelah*.“

„*Faigelah*? Není to irsky milenec?“ zeptal jsem se jí a sklouzl na
židli.

„*Feh*,“ odplahočila se do kuchyně a vrtěla hlavou.

„Myslím, že se jí líbím,“ poznamenal jsem k Deboře.

„Aspoň někomu,“ prohlásila Deb. „Jaké bylo včerejší rande?“
„Velice zábavné,“ odpověděl jsem. „Měla bys to někdy taky zkusit.“
„Feh,“ odsekla Debora.

„Nemůžeš přece trávit všechny noci postáváním ve spodním prádle na Tamiami Trail, Deb. Potřebuješ si trochu užít.“

„Potřebuju přeložit,“ zavrčela na mě. „Na oddělení vražd. Pak si začnu užívat.“

„Chápu tě,“ poznamenal jsem. „Děti budou určitě hrdé, že mohou prohlásit, že jejich máma dělá na vraždách.“

„Dextere, proboha,“ znechutila se.

„Nemohu si pomoci, Deboro. Synovci a neteře. Další malí Morga-nové. Proč ne?“

Zhluboka se nadechla. „Myslela jsem, že je máma mrtvá,“ namítla.

„Jsem s ní ve spojení. Přes třešňový strom.“

„Dobrá, změňme téma. Co víš o buněčné krystalizaci?“

Zamžikal jsem. „No ne,“ pronesl jsem uznale. „Právě jsi zlomila všechny rekordy v soutěži o největší změnu tématu.“

„Mluvím vážně,“ namítla.

„Tak to musím vážně kapitulovat, Deb. Co myslíš tou buněčnou krystalizací?“

„Z mrazu,“ řekla. „Buňky, které krystalizují, když zmrznou.“

V hlavě se mi rozsvítilo. „No ovšem,“ vyhrkl jsem, „nádhera,“ a někde hluboko uvnitř se ozval poplašný zvonek. Chlad... Čistý ryzí chlad a studený nůž téměř syčí, jak se zařezává do teplého masa. Antiseptický čistý chlad, krev zpomaluje a je bezmocná; absolutně správné a naprosto nutné; chlad. „Že mě to nenapadlo –“ spustil jsem. A hned jsem sklapl, když jsem uviděl Debořinu tvář.

„Co je,“ dožadovala se Debora. „Cos chtěl říct?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nejdřív mi pověz, proč to chceš vědět.“

Dlouze do mě zabodla pohled a znovu dlouze vydechla. „Myslím, že to víš,“ pronesla nakonec. „Došlo k další vraždě.“

„Vím,“ opáčil jsem. „Jel jsem v noci kolem.“

„Slyšela jsem, že jsi nejel jen *kolem*!“

Pokrčil jsem rameny. Metropolitní policie je prostě jedna rodina.

„Tak co tě nenapadlo?“

„Ale nic,“ odpověděl jsem už mírně podrážděně. „Maso na tom těle prostě vypadalo trochu jinak. Pokud bylo vystaveno chladu –“ jen jsem rozhodil ruce. „Nic víc, jasné? A jak velkému chladu?“

„Jako při zpracování masa,“ prohlásila. „Proč to ale dělal?“

Protože je to krásné, pomyslel jsem si. „Zpomalí se tím průtok krve,“ vysvětlil jsem.

Pozorně se na mě zadívala. „Je to důležité?“

Zhluboka a možná trochu roztřeseně jsem se nadechl. Nejen že jí to nikdy nemohu vysvětlit, ale pokud se o to pokusím, dá mě zavřít. „Životně důležité,“ ujistil jsem ji. Z nějaké příčiny jsem se cítil trapně.

„Proč životně?“

„Víš, hm – já vlastně nevím. Myslím, že je posedlý krví, Deb. Je to jen pocit, který mám z – no, nevím, není žádný důkaz.“

Znovu do mě zabodla pohled. Zkoušel jsem honem něco vymyslet, ale nemohl jsem. Upovídaný zlatoústý Dexter má vyschlo v ústech a neví, co říct.

„Blbost,“ prohlásila nakonec. „O co jde? Chlad zpomaluje krev, a to že je životně důležité? No tak. K čemu je to, k čertu, dobré, Dextere?“

„Před kávou vůbec k ničemu, Deboro,“ poučil jsem ji v hrdinské snaze dát se znovu dohromady. „Hezky popořadě.“

„Sakra,“ zaklela znovu. Rose se došourala s kávou. Debora si usrkla. „Včera večer mi přišlo pozvání na briefing po dvaasedmdesáti hodinách,“ oznámila mi.

Spráskl jsem ruce. „Skvělé, dokázalas to. K čemu mě tedy ještě potřebuješ?“ Metropolitní má sklon svolávat mordpartu přibližně dvaasedmdesát hodin po vraždě. Vedoucí vyšetřovatelka a její tým věc probere s koronerem a někdy i s někým z úřadu státního návladního. Všichni se sejdou na jedině poradě. Pokud pozvali i Deboru, dělá na tom případu.

Zamračila se. „Nejsem dobrá v politikaření, Dextere. Cítím, že mě chce LaGuertová vyštitpat, ale nemůžu s tím nic dělat.“

„Pořád ještě hledá toho tajemného svědka?“

Debora přikývla.

„Vážně? Dokonce i po téhle nové vraždě?“

„Tvrdí, že ta to jen dokazuje. Protože nové řezy byly všechny do-

končené.“

„Ale všechny jsou už přece *jiné*,“ namítl jsem.

Jen pokrčila rameny.

„A tys navrhla –?“

Deb uhnula pohledem. „Řekla jsem jí, že je ztrátou času pátrat po nějakém svědkovi, když je zřejmé, že vrah nebyl vyrušený, ale jen neuspokojený.“

„Běda,“ zareagoval jsem. „Ty o politikaření *opravdu* nic nevíš.“

„Jo, jsem v prdeli, Dexi,“ odsekla. Dvě postarší dámy u vedlejšího stolu se po ní ohlédly. Nevěnovala jim pozornost. „To, cos mi řekl, dává smysl. *Je* to jasné jako facka, a ona mě ignoruje. A je to ještě horší.“

„Co může být horšího, než když tě někdo ignoruje?“ zeptal jsem se.

Zrudla. „Přistihla jsem pár uniforem, jak se mi chechtají za zády. Dokonce už o mně koluje i vtip.“ Skousla rty a podívala se stranou. „Prý jsem Einstein,“ dodala.

„Bohužel to nějak nechápu.“

„Kdyby byl mozek v kozách, byl by ze mě Einstein,“ vysvětlila hořce. Místo smíchu jsem si odkašlal. „Tohle o mně šíří,“ navázala Deb. „Když dostaneš nějakou takovouhle hnusnou nálepku, nikdo tě už nepovýší, protože usoudí, že s podobnou přezdívkou nemáš šanci získat si respekt. Jsem v prdeli, Dexi,“ opakovala, „ona mi zničí kariéru.“

Ucítil jsem slabý náznak ochranného pudu. „Je to kráva.“

„Mám jí to říct, Dexi? Bylo by to taktické?“

Dorazilo naše jídlo. Rose před nás třískla talíři, jako by ji nějaký zkorumpovaný soudce donutil za trest obsluhovat vrahy dětí. Věnoval jsem jí zářivý úsměv a ona se s mumláním odšourala.

Vzal jsem si první sousto a zamyslel se nad Debořiným problémem. Musel jsem si to i takto zformulovat – Debořin problém. Ne „ty fascinující vraždy“, ne „ten překvapivě atraktivní způsob provedení“, anebo „něco podobného tomu, co bych jednou rád také dělal“. Musel jsem zůstat nezaujatý, ale bylo to pro mě pořádně těžké. Dokonce i ohledně posledního snu s chladným vzduchem. Pochopitelně šlo o čistou náhodu, ale stejně mě to zneklidňovalo.

Ten vrah se totiž dotkl samého jádra toho, proč vraždím. Pochopi-

telně jen mého způsobu práce, ne výběru obětí. Někdo ho musí zastavit, o tom není pochyb. Ubohé šlapky.

Ale přece jen... využití chladu... je natolik zajímavé, že to budu muset někdy zkusit. Najít hezké, temné, těsné místěčko...

Těsné? Odkud se vzalo tohle?“

Přirozeně že z toho snu. Ale tím se jen vyjevovalo, že mé podvědomí chce, abych o tom přemýšlel. Anebo ne? To těsné mi připadá nějakým způsobem správně. Chlad a těsno –

„Chladírenský vůz,“ řekl jsem.

Otevřel jsem oči. Debora se div nezadusila velkým soustem omelety, než dokázala promluvit. „Cože?“

„Jen tak hádám. Bohužel nejde o nic určitého. Ale nedává to takhle smysl?“

„A co vlastně?“ zeptala se.

Pohlédl jsem dolů do talíře a zamračil se; pokusil jsem si představit, jak se to mohlo odehrát. „Chtěl nějaké chladné prostředí. Aby zpomalil krevní oběh a protože to je, hm – čistší.“

„Když myslíš.“

„Myslím. A musí to být nějaký úzký prostor –“

„Proč? Odkud jsi, k čertu, vzal zase tohle, proč úzký?“

Rozhodl jsem se její otázku přeslechnout. „Tyhle podmínky by splňoval chladírenský vůz, a navíc je mobilní, takže se pak mnohem snadněji může zbavovat odpadu.“

Debora kousla do preclíku, žvýkala a přemýšlela. „Dobrá,“ řekla nakonec a polkla sousto. „Ten vrah může mít přístup k jednomu z těch kamionů. Anebo ho vlastní?“

„Hm, možná. Až na to, že oběť z minulé noci byla první, která nesla známky chladu.“

Debora se zakabonila. „Takže teprve vyrazil a koupil si kamion?“

„Myslím, že ne. Jde jen o experiment. Nejspíš dostal nápad vyzkoušet působení chladu.“

Přikývla. „A my nemáme šanci zjistit, jestli třeba nepracuje jako řidič nebo závozník, že ne?“

Obdařil jsem ji svým spokojeným žraločím úsměvem. „Ale, Deb. Dnes ti to nějak myslí. Ne, obávám se, že náš přítel je příliš chytrý, než

aby se takhle hloupě prozradil.“

Debora usrkla kávu, odložila šálek a opřela se. „Takže hledáme kradený chladírenský vůz,“ pronesla nakonec.

„Bojím se, že ano,“ souhlasil jsem. „Ale kolik jich tu může být za posledních osmačtyřicet hodin?“

„V Miami?“ Odfrkla si. „Přednedávnem někdo jeden ukradl, proslýchá se, že ta krádež stála za to, takže brzy každý podřadný gangster, bezdomovec, pošuk a příslušník zlaté mládeže si ukradne taky jeden, jen aby neztratil glanc.“

„Doufejme, že se zatím o tom moc neví,“ uklidňoval jsem ji.

Debora dojedla preclík. „Zjistím to,“ rozhodla se. A pak se naklonila přes stůl, vzala mě za ruku a stiskla ji. „Opravdu jsi mi pomohl,“ řekla vděčně. Chvilí se na mě stydlivě a váhavě usmívala. „Ale dělá mi starosti, jak jsi na všechno tohle přišel, Dexi. Já jen...“ Sklopila oči ke stolu a ještě jednou mi stiskla ruku.

Opětoval jsem její stisk. „Ty starosti nech na mně,“ řekl jsem. „Prostě najdi ten kamion.“

KAPITOLA 8

Teoreticky dává metropolitní porada po dvaasedmdesáti hodinách každému dost času, aby s případem někam pokročil, a zároveň se koná dost brzy, aby stopy nevychladly. A tak se pondělního rána v konferenčním salonku v prvním poschodí znovu shromáždil k poradě brilantní tým detektivů vedený neúnavným detektivem LaGuertovou. A já se shromáždil s nimi. Vívalo mě pár pohledů a pár přátelských pozdravů od policistů, co mě znali. Jen prosté, sousedské vtípky typu: „Nazdar, drákulo, kde máš nádobíčko?“ Prostě sůl země, tyhle lidičky, a brzy se moje Debora stane jednou z nich. Cítil jsem hrdost i zahanbení, že jsem s nimi v jedné místnosti.

Naneštěstí ryto pocity nesdíleli všichni přítomní. „Co sem k čertu lezete?“ zavrčel seržant Doakes. Byl to obrovitý černoch s uraženým a permanentně nepřátelským výrazem. Měl v sobě jakousi potlačovanou zuřivost, která by se jistě hodila pro někoho s mým koníčkem. Byla škoda, že jsme se nespřátelili. Ale z nějakého důvodu nenáviděl všechny laboratorní techniky a ještě z nějakého dalšího důvodu obzvláště Dextera. A také držel rekord metropolitní policie ve vzpírání. Můj společenský šarm na něj nezabíral.

„Jen si to poslechnu, seržante,“ řekl jsem mu.

„Nikdo vám, do hajzlu, nevolal,“ nedal se, „tak padejte zase zpátky do hajzlu.“

„Může tu zůstat, seržante,“ zasáhla LaGuertová.

Doakes se na ni zaškaredil. „A to jako proč, do hajzlu?“

„Nechci dělat dusno,“ ozval jsem se a s minimálním spěchem jsem zamířil ke dveřím.

„Je to naprosto v pořádku,“ pronesla LaGuertová a doopravdy se na mě usmála. Pak se obrátila k Doakesovi. „Může tu zůstat,“ zopakovala.

„Mám z něho husí kůže,“ zabručel Doakes. Začínal jsem si vážit jeho méně zjevných kvalit. Ovšemže mu ze mě naskakuje husí kůže. Skutečnou otázkou bylo spíš, proč v místnosti plné policistů jedině on má tolik citlivosti, že mu v mé přítomnosti naskakuje husí kůže.

„Tak začneme,“ zavolala LaGuertová a přitlačila na pilu; nikoho nenechala na pochybách, kdo tu velí. Doakes zapadl zpět do své židle a naposledy se na mě zaškaredil.

První část porady byla rutinní; hlášení, taktické manévry, všechno to, co je lidem vlastní. Alespoň těm z nás, kdo skutečně jsou lidmi. LaGuertová pak instruovala zmocněnce pro veřejnost, co mohou a naopak nemohou sdělit médiím. Mohou jim poskytnout například nové foto LaGuertové na lesklém papíře, které si nechala udělat speciálně pro tuto příležitost. Bylo seriózní a současně atraktivní, výrazné, přesto však vkusné. Skoro jste na něm viděli, jak se stává poručíkem. Kéž by měla i Debora takový cit pro sebe prezentaci.

Téměř hodinu trvalo, než jsme se dostali k samotným vraždám. Nakonec však LaGuertová požádala o hlášení, jak pokračuje hledání jejího tajemného svědka. Nikdo neměl nic. Opravdu jsem se snažil tvářit překvapeně.

LaGuertová předvedla velitelské zamračení před nastoupenou jednotkou. „Ale no tak, lidi,“ pronesla vyčítavě. „Někdo přece musel na něco přijít.“ Ale nikdo na nic nepřišel, a tak se rozhostilo ticho, detektivové si prohlíželi nehty, podlahu nebo akustické panely na zdech.

Debora si odkašlala. „Já, ehm,“ vykoktala a znovu si odkašlala. „Já mám, ehm, nápad. Trochu odjinud. Možná by se dalo zkusit pátrat ještě i dalším směrem.“ Říkala to, jako by klíčová slova byla v uvozovkách, a skutečně i byla. Ani veškerý můj pečlivý výcvik ji nenaučil mluvit přirozeně, alespoň se však držela mých opatrně vybraných a politicky korektních frází.

LaGuertová zvedla umělecky dokonalé obočí. „Nápad? Vážně?“ Udělala překvapenou a zároveň nadšenou grimasu. „Prosím vás, rozhodně se o něj s námi podělte, policistko Ein– vlastně policistko Morganová.“

Doakes potěšené zachrochtal. Rozkošný týpek.

Debora zrudla, ale pokračovala. „Takže, ehm, buněčná krystalizace. Na poslední oběti. Ráda bych prověřila, jestli nebyl za poslední zhruba týden ukraden nějaký chladírenský vůz.“

Ticho. Naprosté, blbé ticho. Mlčení volů a krav. Těm zabeďněncům to vůbec nedocvaklo a Debora jim nenapověděla, ani je netrkla. Nechala ticho narůstat a LaGuertová se mezitím rozhlížela se zmateným výrazem a svráštělým čelem na všechny strany, jestli někdo chápe, o čem je řeč. Nakonec se obrátila s okázalou zdvořilostí k Deboře.

„Chladírenské... vozy?“ zeptala se.

Debora vypadala naprosto zmateně, chuděra. Nepatřila k těm, kdo rádi hovoří na veřejnosti. „Přesně tak,“ přitakala.

LaGuertová nechala její odpověď viset ve vzduchu a vychutnávala si to. „M-hm,“ dodala nakonec.

Debořina tvář potemněla; špatné znamení. Odkášlal jsem si, a když to nepomohlo, zakašlal jsem dost silně, abych jí připomněl, ať zachová klid. Podívala se na mě. Stejně tak i LaGuertová. „Pardon,“ pronesl jsem omluvně. „Myslím, že jsem se nachladil.“

Může si někdo přát lepšího bratra?

„Jde o, ee, chlad,“ chytila se Debora hozeného lana. „Chladírenský vůz by mohl nejspíš způsobit takové poškození buněk. A vůz je mobilní, takže by vrah méně riskoval. A také by se mnohem snáz zbavoval těla. Takže, ee, jestli byl nějaký ukradený, myslím tím kamion... chladírenský... mohla by to být stopa.“

Dobře, většinu toho řekla a celkem to zvládla. V místnosti rozkvetlo pár zamyšlených výrazů. Skoro jsem slyšel, jak jim v hlavě skřípou ozubená kola.

Ale LaGuertová jen přikývla. „To je velice... zajímavý nápad, policistko,“ řekla. Téměř neznatelně zdůraznila slovo *policistka*, aby dala najevo, že máme demokracii, kde kdokoli může přijít se svou troškou do mlýna, ale ve skutečnosti... „Nicméně jsem stále přesvědčená, že naši nejlepší šancí je najít toho svědka. Víme, že je někde venku.“ Usmála se, promyšleně stydlivě. „Anebo svědkyni,“ dodala, aby ukázala, jak je bystrá, „ale někdo něco viděl. Máme pro to *důkazy*. Tak se na to soustředme a nechme divoké nápady hochům v Browardu, ano?“ Na

chvíli se odmlčela a počkala si na souhlasný šum. „Ale, policistko Morganová, ocenila bych, kdybyste se dál vyptávala místních prostitutek. Jste s nimi jedna ruka.“

Panebože, je vážně dobrá. Odradila každého, kdo by chtěl dál uvažovat nad Debiným nápadem, odkázala Deb do patřičných mezí a stmelila tým pod svá ochranná křídla narážkou na naši rivalitu s oddělením v Browardu. A všechno jen několika prostými slovy. Málem jsem jí zatleskal.

Až na to, že jsem pochopitelně kopal za beznadějný Debin tým a ona byla právě poražena na hlavu. Na okamžik otevřela pusu, pak ji zase sklapla a viděl jsem, jak se jí napjaly žvýkáci svaly, když rovnala tvář zpět do výrazu Neutrální polda. Byl to na ni slušný výkon, ale zcela mimo ligu LaGuertové.

Zbytek porady proběhl bez zvláštních událostí. Stejně nebylo co říct kromě toho, co už zaznělo. Takže téměř vzápětí po mistrovském odpalu LaGuerové porada skončila a my se ocitli zpět na chodbě.

„Proklínám ji,“ drtila Debora mezi zuby. „Proklínám ji, proklínám, proklínám.“

„Chápu tě,“ přitakal jsem.

Pohlédla na mě. „Díky, bráško. Pomohls mi.“

Udiveně jsem zvedl obočí. „Ale domluvili jsme se, že zůstanu mimo. Abys veškeré uznání získala ty.“

Jen zavrčela. „Jaké uznání? Udělala ze mě totálního idiota.“

„S veškerým respektem, drahá sestřičko, polovinu práce jsi odvedla za ni.“

Debora se na mě podívala, pak uhnula pohledem a znechuceně rozhodila ruce. „A co jsem měla říct? Nepatřím ani k týmu. Jsem tu jen proto, že jí kapitán poručil, ať mě k tomu případu přibere.“

„Ale neřekl, že všichni musí poslouchat, co jim povídáš,“ doplnil jsem.

„Však taky neposlouchají. Ani nechtějí,“ dodala hořce Debora. „Místo abych se dostala k mordpartě, zničím si tu kariéru. Skončím u dopraváků a budu psát pokuty za parkování, Dextere.“

„Je z toho cesta ven, Deb,“ ujistil jsem ji, ale v pohledu, který na mě vrhla, byla naděje jen jiskřička.

„Jaká?“ zeptala se.

Usmál jsem se na ni svým nejvstřícnějším a nejvyzývavějším úsměvem, tvářícím se, že nejsem zas taková zrůda. „Najdi ten kamion,“ řekl jsem.

O své drahé nevlastní sestřičce jsem pak slyšel až za tři dny, což bylo nejdelší období, kdy jsme spolu nemluvili. Vpadla do mé kanceláře ve čtvrtek po obědě a tvářila se kysele. „Našla jsem ho,“ oznámila a já neměl ponětí, o čem mluvím.

„Koho jsi našla, Deb?“ zeptal jsem se. „Trenéra nevrlosti?“

„Ten kamion,“ řekla. „Ten chladírenský vůz.“

„Ale to je skvělá zpráva,“ ujistil jsem ji. „Proč se tváříš, jako když hledáš fackovacího panáka?“

„Protože to je pravda,“ odsekla a hodila mi na stůl čtyři nebo pět scvaknutých listů. „Přesvědč se sám.“

Zvedl jsem je a mrknul na úvodní stránku. „Ale,“ podivil jsem se. „Kolik jich je celkem?“

„Třidvacet,“ odpověděla. „Za minulý měsíc bylo nahlášeno třidvacet kradených chladírenských vozů. Hoši z dopravního tvrdí, že většina z nich končí v kanálech, zlikvidovaná kvůli pojištění. Nikdo se do jejich hledání zrovna nehrne. Takže nikdo na ně netlačí, protože to nikoho nezajímá.“

„Vítej v Miami,“ rýpl jsem si.

Debra si povzddechla a vzala si seznam zpátky a klesla do druhé židle, jako by jí náhle změkly všechny kosti. „Není šance, že bych je mohla všechny prověřit, ne sama. Zabere to měsíce. Sakra, Dexi,“ vybuchla. „Co teď budeme dělat?“

Potrásl jsem hlavou. Je mi líto, Deb,“ odpověděl jsem. „ale teď musíme čekat.“

„To je všechno? Jen čekat?“

„To je všechno,“ ujistil jsem ji.

A tak to i bylo. Další dva týdny to bylo všechno. Čekali jsme.

A pak...

KAPITOLA 9

Probudil jsem se pokrytý potem, aniž bych věděl, kde jsem, ale s jistotou, že dojde k nové vraždě. On nedaleko odtud právě pátrá po nějaké nové oběti, proplovává městem jako žralok kolem útesu. Jako bych již slyšel sykot izolační pásky. Je někde venku, sytí svého Temného společníka a promlouvá ke mně. A já jako pijavice cestoval ve spánku s ním při jeho velkých pomalých kruzích.

Posadil jsem se na své malé posteli a odhodil zmačkanou pokrývku. Hodiny na nočním stolku ukazovaly 3:14. Čtyři hodiny od chvíle, co jsem si šel lehnout. Cítil jsem se, jako bych se prodíral džunglí s klavírem na zádech. Byl jsem zpocený, ztuhlý a oblbený, neschopný zformulovat jakoukoli myšlenku kromě jistoty, že se to někde děje beze mne.

Spánek pro tuto noc byl již ten tam, o tom nebylo pochyb. Rozsvítil jsem. Ruce jsem měl vlhké a roztřesené. Otřel jsem si je do deky, ale nepomohlo to. Pokrývka byla také provlhlá. Odklopýtal jsem do koupelny, abych si je opláchl. Strčil jsem je pod proud vody. Tryskal z kohoutku, vlahý, v pokojové teplotě a na okamžik jsem si ruce umýval v krvi; voda zrudla, na vteřinu se v mdlém koupelnovém světle umyvadlo zbarvilo do krvavá.

Zavřel jsem oči.

Svět se se mnou zatočil.

Chtěl jsem odstranit ten trik světla a svého napůl spícího mozku. Zavřu oči a znovu je otevřu, iluze zmizí a znovu uvidím v umyvadle jen čistou vodu. Namísto toho mi zavření očí otevřelo vnitřní zrak do jiného světa.

Ocitl jsem se zpět ve svém snu, vznášel jsem se jako čepel nože nad světlý Biscayne Boulevard, letěl jsem, chladný a ostrý, a mířil na svůj cíl a –

Znovu jsem otevřel oči. Voda byla jen voda.

Ale co jsem já?

Zuřivě jsem potřásl hlavou. Klid, hochu; přece se Dexter neocitne na dně. Zhluboka jsem se nadechl a pohlédl na sebe. V zrcadle jsem vypadal přesně tak, jak jsem měl. Naprosto vyrovnaný výraz. Chladné a výsměšné modré oči, dokonalá nápodoba člověka. Až na vlasy, které mi stály jako Stanu Laurelovi, nezůstaly žádné známky po tom, co se odehrálo v mém napůl spícím mozku a co mě vytrhlo ze spánku.

Opatrně jsem znovu zavřel oči.

Temnota.

Obyčejná, prostá temnota. Žádné létání, žádná krev, žádná světla velkoměsta. Jen starý dobrý Dexter s očima zavřenýma před zrcadlem.

Opět jsem je otevřel. Ahoj, hochu, dobře, že jsi zpátky. Ale kde jsi pro všechno na světě byl?

Tot' zajisté otázka. Většinu života mě netrápily ani sny, ani halucinace. Žádné apokalyptické vize, žádné znepokojivé jungiánské obrazy vybublávající z podvědomí, žádné tajemné, stále se vracející vidiny proplouvající mým nevědomím. Nic nikdy nenarušovalo Dexterovy noci. Když jsem šel spát, spal jsem na sto procent.

Tak co se to právě stalo? Proč se mi zjevily ty obrazy?

Nastříkal jsem si vodu na obličej a uhladil vlasy. Pochopitelně jsem si tím neodpověděl, ale ulevilo se mi. Co se může stát zlého, když mám hezky upravené vlasy?

Ale po pravdě jsem si nebyl jistý. Může se stát spousta zlého. Můžu přijít o všechny nebo alespoň o mnoho svých figurek. Co když se už roky občas propadám do šílenství a tento nový vrah jen spustil konečný pád střemhlav do úplné ztráty zdravého rozumu? Jak se dá změřit relativní normalita u někoho jako já?

Ty vidiny vypadaly a působily tak skutečně. Ale to nebylo možné, přece jsem ležel ve své posteli. A přesto jsem téměř cítil vůni slané vody, ten vyčpělý a levný parfém vznášející se nad Biscayne Boulevard. Naprosto skutečné – a není náhodou jedním z příznaků šílenství,

že se halucinace nedají odlišit od reality? Neměl jsem odpovědi a neznal způsob, jak je najít. Návštěva u psychologa pochopitelně nepřipadala v úvahu; vyděsil bych toho ubožáka k smrti a ještě by ho mohla posednout profesionální horlivost a dal by mě někam zavřít. A proti takto moudrému nápadu bych nemohl nic namítat. Ale pokud ztrácím zdravý rozum, normalitu, kterou jsem si vybudoval, je to jen můj problém a nedílnou součástí tohoto problému je, že neexistuje způsob, jak získat jistotu.

Ale když o tom tak přemýšlím, přece jen jeden způsob je.

Deset minut nato jsem již projížděl kolem Dinner Key. Jel jsem pomalu, protože jsem nevěděl, co vlastně hledám. Tato část města spala, tak jako vždy. Pár lidí se ještě toulalo po Miami: turisté, kteří vypili příliš kubánské kávy a teď nemohli usnout. Lidé z Iowy hledající benzinovou pumpu. Cizinci mířící na South Beach. A pochopitelně také dravci – gangsteři, lupiči, narkomani; upíři, ghúlové a smíšená monstra jako já. Jenže v této oblasti a této době jich bylo pomalu. Jezdil jsem po opuštěném Miami, tak opuštěném, jak si zasloužilo, po místě osamělém díky přízraku denního davu. Bylo to město, které bez křiklavého přestrojení slunečního světla a pestrých triček pokleslo jen na strašidelné místo.

A tak jsem strašil. Sledovaly mě jiné noční oči a opět mě propouštěly, když jsem je bez zpomalování míjel. Mířil jsem na sever, přes starý zvedací most, centrem Miami, a stále jsem si nebyl jistý, co hledám, a stále jsem to nenalézal – a přesto jsem si byl z nějakého znepokojivého důvodu naprosto jistý, že to najdu, že jedu správným směrem, že *to* na mě tam vpředu čeká.

Kousek za Omni kypěl noční život. Větší ruch, víc věcí k vidění. Povykávání v bočních uličkách, tlumená hudba unikající z oken aut. Objevily se i noční holky, skupinky jich postávaly na nárožích, hihňaly se anebo přitrouble zíraly na projíždějící auta. A auta zpomalovala, pozorovala je a slintala nad jejich kostýmy i tím, co zůstalo odhaleno. Dva bloky přede mnou zastavilo nové corniche a ze stínu vyběhl houf děvčat; vyrojily se z postranní uličky, vyběhly na hlavní a obklopily vůz. Provoz se téměř zastavil, roztroubily se klaksony.

Většina řidičů seděla asi minutu a spokojeně přihlížela, ale kolonu

objel nedočkavý kamion a přešel do protisměru.

Chladírenský vůz.

O nic nejde, přesvědčoval jsem sám sebe. Noční donáška jogurtu, vepřové párečky k snídani, čerstvost zaručena. Náklad ryb směřující na sever anebo na letiště. Chladírenské vozy jezdí po Miami neustále, dokonce i teď, v nočních hodinách. Určitě o nic nešlo.

Ale i tak jsem šlápl na plyn. Jezdil jsem mezi auty sem a tam. Dostal jsem se na tři délky auta k provinilému cornichi a jeho obleženému řidiči. Provoz se úplně zastavil. Rozhlédl jsem se po tom kamionu. Jel přímo na Biscayne a právě dojížděl k řadě semaforů. Pokud se nedostanu blíž k němu, zmizí mi. A já náhle opravdu hořel touhou ho neztratit.

Počkal jsem na mezeru v koloně a rychle prokličkoval do protisměru. Projel jsem kolem corniche a pak zrychlil a zavěsil se za kamion. Snažil jsem se nejet příliš rychle a neupozornit na sebe, ale pomalu jsem stahoval vzdálenost mezi námi. Nejdřív byl tři světla přede mnou, pak dvě. Pak mu naskočila červená, a než jsem se mohl zaradovat a dohnat ho, rozsvítla se i mně. Zastavil jsem. S překvapením jsem si uvědomil, že si hryžu ret. Byl jsem celý napjatý, já, Dexter, ledová socha. Cítil jsem lidskou úzkost, zoufalství, skutečný emoční distres. Chtěl jsem ten kamion dohonit a přesvědčit se, bože, jak jsem toužil dotknout se ho, otevřít dveře kabiny, podívat se dovnitř –

A co pak? Provést sólové zatčení? Předat ho do rukou drahé La-Guertové? Vidiš, koho jsem chytil? Můžu si ho nechat? Bylo stejně pravděpodobné, že si on nechá mě. Právě byl přepnutý na plný lovecký výkon a já se mu jen přilepil na paty jako nežádoucí malý bráška. Proč ho vlastně sleduji? Chci si tak dokázat, že je to on, *on*, kdo se tu plíží, a já se nezbláznil? Ale pokud nejsem blázen – jak o něm vím? Co se to děje v mém mozku? Možná by šílenství bylo ještě nejšťastnějším řešením.

Před autem se objevil nějaký stařík, šouravě a neuvěřitelně pomalu přecházel ulici bolestnými krůčky. Okamžik jsem ho pozoroval a uvažoval, jaký to asi musí být život, když se pohybujete tak pomalu, a pak jsem pohlédl dopředu na chladírenský vůz.

Naskočila mu zelená. Mně ještě ne.

Kamion rychle přidal plyn a rozjel se nejvyšší povolenou rychlostí

na sever, jeho koncová světla se mi zmenšovala před očima a já stále čekal na svou zelenou.

Ale ta se rozhodla stávkovat. A tak jsem zaťal zuby – jen klid, Dexi! – a rozjel se; staříka jsem minul jen o fous. Ani se po mně nepodíval a nezastavil se.

Nejvyšší rychlost v této části Biscayne Boulevardu je šedesátka. Což v Miami znamená, že když pojedete pod osmdesát, sestřelí vás ze silnice. Vypálil jsem stovkou, prodíral se řídkým provozem a zoufale se snažil zkrátit vzdálenost. Zadní světla kamionu zablikala, jak vjížděl do zatáčky – anebo odbočoval? Vytáhl jsem to na sto patnáct a proburácel kolem odbočky na dálnici Sedmdesát devět, kolem šipky na Publix Market a vyjel na přímý úsek; zuřivě jsem pátral, kde ten vůz vězí.

A spatřil jsem ho. Přímo před sebou.

Řítil se na mě.

Ten hajzl to otočil. Cítil mě za patami? Zavěťřil, že ho pronásleduji? Tak jako tak – byl to on, stejný kamion, o tom nebylo pochyb, a jak jsem se prohnal kolem něj, zabočil na vedlejší cestu.

S kvílením pneumatik jsem zabočil na parkoviště supermarketu, zpomalil, otočil se a vyrazil zpět na Biscayne Boulevard, nyní jižním směrem. Jeden blok a zahnul jsem také do vedlejší ulice. Daleko, daleko vpředu, skoro u prvního mostu jsem zahlédl rudá světélka, blikala a vysmívala se mi. Šlápl jsem na plyn a řítil se vpřed.

Nyní byl na nájezdu na most, zvyšoval rychlost a udržoval mezi námi stejnou vzdálenost. Což znamená, že musí vědět, že ho někdo sleduje. Ještě jsem přidal; začal jsem se k němu přibližovat, kousek po kousku, délku po délce.

A pak byl najednou pryč, přehoupl se přes horizont mostu a sjížděl dolů; příliš rychle mířil k North Bay Village. To byla pečlivě střežená oblast. Pokud pojedje příliš rychle, uvidí ho a zastaví. A pak –

Vyjel jsem na most, přehoupl jsem se a pode mnou –

Nic.

Prázdná silnice.

Zpomalil jsem, rozhlížel se na všechny strany z vyhlídky na vršku mostu. Proti mně jel nějaký vůz – žádný kamion, jen Mercury Marquis s naraženým blatníkem. Pomalu jsem začal sjíždět dolů.

Pod mostem dělila cesta North Bay Village na dvě rezidenční části. Za benzínkou vlevo stála řada činžáků a domů k pronájmu, rozestavených do širokého kruhu. Napravo stály domky; malé, ale drahé. Ani na jedné straně se nic nehýbalo. Žádná světla, žádný provoz, žádná známka života.

Pomalů jsem projížděl vesnicí. Prázdná. Zmizel. Na ostrově s jedinou přímou ulicí se mi ztratil. Ale jak?

Otočil jsem zpět, sjel ke krajnici a zavřel oči. Nevím proč, možná jsem doufal, že bych mohl znovu něco *uvidět*. Ale nic. Jen temnota a malé jasné jiskřičky tančící uvnitř očí. Byl jsem unavený. Připadal jsem si hloupě. Ano, já, děsivý Dexter, si hraji na zázračného hochu, využívám svých velkých psychických schopností k vystopování zlého génia. Stíhám ho ve svém nadupaném detektivním autě. A s největší pravděpodobností jde jen o druhořadého závozníka, jenž provádí klukoviny jedinému dalšímu řidiči, který je tuto noc na silnici. Miamská specialita, která se stává každý den každému řidiči v našem ušlechtilém městě. Chyť mě, když to dokážeš. Pak zvednutý prostředník nebo jiné obscénní gesto, nadávka a zpět do práce.

Byl to jen chladírenský vůz, nic víc, a teď jede někde přes Miami Beach a na rádiu má naladěný heavy metal. Není to můj vrah a neexistuje žádné mystické pouto, které mě vytáhlo z postele a přinutilo uprostřed noci hnát se přes celé město. Protože tohle všechno bylo příliš hloupé, aby se to dalo vyjádřit slovy, a rozhodně naprosto hloupé na vyrovnaného a bezcitného Dextera.

Nechal jsem hlavu klesnout na volant. Je nádherné zažít něco takhle autenticky *lidského*. Teď vím, jaké to je, cítit se jako naprostý idiot. Slyšel jsem, jak nablízku vyzvání zvon u mostu na znamení, že se most začíná zdvihat. Bim, bam, bim bam. Poplašný zvonek pro můj vyčerpaný intelekt. Zívl jsem. Nejvyšší čas vrátit se domů a do postele.

Za mnou nastartoval nějaký motor. Ohlédl jsem se.

Ostrým obloukem vyjel zpoza benzinové stanice u paty mostu kamion. Minul mě ještě ve smyku a stále přidával plyn, pod rozmazaným pohybem, který se odrážel v okénku, jsem zahlédl profil, divoký a tvrdý. Skrčil jsem se, něco mi narazilo z boku do auta, oprava mě nejspíš přijde na pěkné peníze. Chvilí jsem čekal, jen pro jistotu. Pak jsem

zvedl hlavu a podíval se ven.

Kamion stále zrychloval, roztříštil dřevěnou zábranu na mostě a začal stoupat, pak se s řevem snadno přehoupl přes rozšiřující se spáru, zatímco správce mostu vyběhl s křikem ven. A poté kamion zmizel na opačné straně mostu a zamířil zpět do Miami, bezpečně na druhé straně stále víc se rozšiřující mezery, jak se most zdvihal. Byl pryč, beznadějně pryč, pryč, jako by nikdy neexistoval. A já už nikdy nezjistím, jestli to skutečně byl ten vrah, anebo jen běžný miamský cvok.

Vystoupil jsem z vozu, abych se podíval na promáčklinu. Byla pořádná. Rozhlížel jsem se, co po mně vlastně hodil.

Odkutálelo se to asi pět metrů a kolébalo se to uprostřed silnice. Ani z této vzdálenosti nebylo pochyb, oč jde; ale abych si byl jistý nade vši pochybnost, ozářila to světla příjíždějícího vozu. Ten prudce uhnul, narazil do svodidla a i přes zvuk stále ječícího klaksonu jsem slyšel řev řidiče. Došel jsem k tomu předmětu, abych měl jistotu.

No ovšem. Co jiného.

Ženská hlava.

Sehnul jsem se a prohlédl si ji. Krásně čistý řez, nádherná práce. A v ráně skoro žádná krev.

„Díky bohu,“ pronesl jsem a uvědomil si, že se usmívám – a proč taky ne?

Není to milé? Nakonec přece jen nejsem blázen.

KAPITOLA 10

Krátce po osmé dorazila LaGuertová; seděl jsem na kufru svého auta. Sklouzla svým na míru šitým zadkem ke mně a posunula se, až jsme se dotýkali stehny. Čekal jsem, co z ní vypadne, ale nevypadala, že má pro tuto příležitost přichystaný nějaký projev. Já také ne. A tak jsem tam seděl několik minut a zíral na most, cítil teplo její nohy na své a uvažoval, kam asi můj stydlivý přítel odjel s tím svým kamionem. Ale nakonec mě z denního snění probral tlak na stehně.

Podíval jsem se na nohavici. LaGuertová mi hnětla stehno, jako by to byl kus těsta. Podíval jsem se jí do obličeje. Opětovala pohled.

„Našli tělo,“ řekla. „Víš, zbytek od té hlavy.“

Vstal jsem. „Kde?“

Pohlédla na mě, jako se policista dívá na někoho, kdo nachází na ulici hlavy bez těl. Ale odpověděla mi. „Ve sportovní hale,“ oznámila.

„Tam co hrají Panteri?“ zeptal jsem se a po páteři mi přejel mrazivý prst. „Na ledě?“

LaGuertová přikývla a stále mě upřeně pozorovala. „Hokejový tým?“ řekla. „To jsou ti Panteri?“

„Myslím, že se tak jmenují,“ pronesl jsem. Nedokázal jsem si pomoci.

Našpulila rty. „Našli ho zamotané do sítě a nacpané do branky.“

„Do hostů, anebo do domácích?“ zeptal jsem se.

Zamžikala. „Je v tom snad nějaký rozdíl?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To byl jen vtip, detektive.“

„Protože já ten rozdíl nepoznám. Měla bych tam poslat někoho, kdo se vyzná v hokeji,“ zauvažovala, konečně ze mě sjela pohledem a zapá-

trala v davu, jestli nezahlédne někoho s pukem v ruce. Jsem ráda, že o tom dokážeš žertovat,“ dodala. „Co je to –“ zašklebila se, jak si snažila vzpomenout, „ta sam-bólie?“

„Cože?“

Pokrčila rameny. „Takový nějaký stroj. Věčně jezdí po ledě.“

„Aha, Zamboni?“

„To je jedno. Ten člověk, co ji řídí, vyjel na led, aby plochu připravil na ranní trénink. Víš, že někteří hráči vstávají už takhle brzo? A chtějí čerstvý led, proto ten chlap, ten –“ zde lehce zaváhala „– řidič sambólie přijíždí tak brzy, když jsou tréninky. Takže vyjel s tím strojem na led. A uviděl tam narovnané balíčky. Pěkně v brankové síti. Tak slezl a šel se podívat.“ Znovu pokrčila rameny. „Teď je tam Doakes. Říká, že nemůže toho chlápka uklidnit, aby mu řekl něco víc.“

„Já mám o hokeji celkem přehled,“ poznamenal jsem.

Znovu mi věnovala ten nepříjemný pohled. „Tolik toho o tobě nevím, Dextere. Ty hraješ hokej?“

„Ne a nikdy jsem ho ani nehrál,“ prohlásil jsem upřímně. „Ale byl jsem na pár zápasech.“ Nijak nezareagovala a já se musel kousnout do rtu, abych dál nežvanil nesmysly. Ve skutečnosti měla Rita sezónní permanentky na Florida Panthers a já ke svému velkému překvapení zjistil, že se mi hokej líbí. Nadchl mě nejen ten horečný, spokojeně sebevražedný chaos. Ale sezení v obrovské chladné hale jsem shledal jako velice relaxující a spokojeně bych tam chodil zírat i na golf. A vlastně bych řekl cokoli, jen aby mě tam LaGuertová vzala. Najednou jsem hrozně zatoužil jít do té haly. Chtěl jsem vidět tělo zamotané do sítě víc než cokoli na světě, chtěl jsem rozbalit úhledný balíček a spatřit čisté suché maso. Tolik jsem po tom zatoužil, že jsem se cítil jako pes z kreslené grotesky, tolik jsem tam chtěl být, že jsem si připadal ohledně toho těla pokrytecký a majetnický.

„No dobře,“ prohlásila nakonec LaGuertová, když jsem se už málem touhou rozklepal. Lehce a podivně se usmála, částečně úředně a částečně – jak? Šlo o něco úplně jiného, něco lidského, což mi bohužel na-prosto uniklo. „Máme příležitost si trochu popovídat.“

„To bych velmi rád,“ souhlasil jsem a nechal naplno prýstit svůj šarm. Ale LaGuertová nijak nezareagovala. Možná mě neslyšela, ale u

ní to stejně bylo jedno. Když se jednalo o její ego, byla naprosto neprůstřelná. Mohli jste ji počastovat sebenestydatější lichotkou a ona ji přijala jako samozřejmost. Ale mě nebavilo jí podkuřovat. Kde nic není, ani smrt nebere. Nevěděl jsem však, co jiného říct. O čem si představovala, že budeme mluvit? Od chvíle, kdy se objevila na scéně, mě nemilosrdně válcovala.

Stáli jsme vedle mého ubohého promáčknutého auta a sledovali, jak po obloze stoupá slunce. Podívala se do vedlejší ulice a asi sedmkrát se mě zeptala, jestli jsem neviděl řidiče toho kamionu, pokaždé trochu jiným tónem, a mezi otázkami se mračila. Také se mě pětkrát zeptala, jestli jsem si opravdu jistý, že šlo o chladírenský vůz – nepochybuji, že to považovala ze své strany za jemný přístup. Chtěla se vyptávat mnohem víc, ale držela se zpátky, aby si nezahlavila. Dokonce se jednou zapomněla a zeptala se španělsky. Ujistil jsem ji, že jsem si *seguro*, a ona se na mě jen podívala a dotkla se mé ruky, ale znovu se už nezeptala.

Třikrát přeměřila pohledem zdvihací nájezd mostu, potřásla hlavou a zasyčela: „*Putá!*“ Zjevně se to týkalo policistky Puta, mé drahé sestřičky Debory. Tváří v tvář skutečnému chladírenskému vozu, jehož existenci Debora předpověděla, bude z její strany nutná menší změna kurzu, a podle způsobu, jak si hryzala ret, na tom právě tvrdě pracovala. A já si byl jistý, že přijde s něčím velice nepříjemným pro Deb – v tom byla LaGuertová přebornice – ale zadoufal jsem, že sestřiny akcie přece jen poněkud stoupnou. Pochopitelně ne u LaGuertové, ale někdo si jistě všimne, že odvedla brilantní kus detektivní práce, která přinesla výsledky.

Zvláštní, že se mě LaGuertová nezeptala, co jsem tu v takovou noční hodinu pohledával. Nejsem sice detektiv, ale připadlo mi to jako celkem se nabízející otázka. Možná by bylo k ní nelaskavé tvrdit, že takové opomenutí je pro ni typické, ale je to tak. Prostě se nezeptala.

Zjevně však chtěla ještě o něčem mluvit. Tak jsem ji následoval k jejímu autu, velkému, dva roky starému bleděmodrému chevroletu, ve kterém jezdila, když byla ve službě. V civilu řídila malé BMW, o kterém nikdo neměl vědět.

„Nastup,“ poručila. Tak jsem se usadil na čisté modré přední sedadlo.

LaGuertová jela rychle, proplétala se mezi vozy a za pár minut jsme překonali dálnici zpět do Miami, přes Biscayne a zhruba půl míle po 1-95. Pak najela na dálnici, zabočila na jih a opět předjížděla jedno auto za druhým rychlostí, která se mi zdála přehnaná dokonce i na Miami. Ale dojeli jsme ve zdraví na silnici 595 a zamířili západně. Úkosem se po mně podívala, jen koutkem oka, celkem třikrát, než nakonec promluvila. „Máš hezkou košili.“

Podíval jsem se dolů na svou hezkou košili. Hodil jsem si ji doma na sebe, když jsem vybíhal z bytu, a nyní jsem ji viděl poprvé. Polyesterová košile na bowling s jasně červenými draky. Nosil jsem ji celý den v práci a byla maličko propocená, ale ano, vypadala víceméně čistě. Jistě nebyla k zahození, ale přece jen –

Snaží se mě snad LaGuertová rozptýlit řečmi, abych ztratil opatrnost a udělal nějaké inkriminující prohlášení? Má podezření, že vím víc, než říkám, a myslí, že zapomenu na opatrnost a podřeknu se?

„Vždycky jsi jako ze škatulky, Dextere,“ broukla. Pohlédla na mě se širokým přihlouplým úsměvem a nevšimla si, že se právě chystá narazit do cisterny. Naštěstí se včas podívala dopředu, jedním prstem otočila volant, proklouzli jsme kolem kamionu s cisternou a zamířili po 1-595 na západ.

Přemýšlel jsem o tom, jak bývám jako ze škatulky. No ano, bývám. Cítím hrdost, že jsem nejlépe oblečené monstrum u útvaru. Ano, ovšemže rozporcoval toho milého pana Duarteho, ale jinak byl jako ze škatulky! Vhodně oblečený při každé příležitosti – mimochodem, co se vlastně nosí na jitřní stínání hlavy? Den stará košile na bowling, a přirozeně, volné kalhoty. Prostě chlapík *à la mode*. Ale kromě tohoto náhodného a narychlo splácaného oblečení jsem byl skutečně pečlivý. Šlo o jednu z Harryho lekcí: zůstaň upravený, oblékej se hezky, nevzbuzuj pozornost.

Ale proč by si toho měla všimnat nebo se o to starat intrikánská detektivka z oddělení vražd? Přece ona a já –

Anebo ano? Začínalo ve mně klíčit hrozné podezření. Něco v tom zvláštním úsměvu, který jí přelétl přes tvář a zase zmizel, mi napovědělo. Bylo to sice směšné, ale oč jiného mohlo jít? LaGuertová nehledala způsob, jak mě nachytat na švestkách a položit mi ostřejší otázky o

tom, co jsem viděl. Ve skutečnosti jí byla naprosto lhostejná i moje odbornost přes hokej.

LaGuertová se snaží být společenská.

Ona mě *balí*.

Pořád se ještě pokouším vzpamatovat z hrozného šoku svého bizarního, vratkého a dýchavičného útoku na Ritu – a teď tohle? LaGuertová mě *balí*? Nasypali snad teroristé něco do zásob pitné vody pro Miami? Anebo vypouštím nějaký zvláštní druh feromonu? Copak každá žena v Miami náhle zjistila, že skuteční muži jsou naprosto k ničemu, a já se stal atraktivním? Co se to, k čertu, děje?

Mohl jsem se ovšem mýlit. Upnul jsem se na tu myšlenku jako barakuda na lesklou stříbřitou třpytku. Koneckonců je krajní narcismus domnívat se, že by nějaká uhlazená, protřelá a kariéristická žena jako LaGuertová mohla projevovat vůbec nějaký zájem o mou maličkost. Není nakonec pravděpodobnější, že, že –

Že co? Při vší té smůle to dávalo jistý smysl. Byli jsme spolu pracovně na jedné lodi, a proto zdravý policajtský rozum říká, že kolegové si lépe porozumí a odpustí si. Náš vztah by mohl přežít její policejní hodiny a stresující životní styl. A i když mi na tom příliš nesejde, jsem poměrně reprezentativní a umím valit šrouby do hlavy, jak říkáme my místní. A navíc se už několik let přemáhám a jsem na ni milý. Je to sice čistě politická záležitost, ale jí to nikdy nedošlo. V okouzlování jsem skutečně dobrý, jde o jednu z pár vlastností, na které jsem ješitně hrdý. Studoval jsem šarm tvrdě, cvičil dlouho, a když se rozjedu, nikdo neodhalí, že to jen předstírám. V rozsévání osobního kouzla jsem skutečně velice dobrý. A možná je jen přirozené, že z takové setby nakonec vzklíčí zrno.

Ale že vzklíčí takhle? Co teď? Navrhne mi snad romantickou večeři v soukromí? Anebo rovnou pár hodin upoceně slasti v motelu Cacique?

Naštěstí jsme dojeli k zimní hale dřív, než jsem úplně propadl panice. LaGuertová celou budovu objela, jak hledala správný vchod.

Nebylo těžké ho najít. Před jednou řadou dvojítych dveří stála neuspořádaná smečka policejních aut. Zamířila mezi ně. Rychle jsem vyskočil ven, než mi zase položí ruku na stehno. Vystoupila a mlčky na mě pohlédla. Rty jí pobaveně pošukávaly.

„Podívám se,“ řekl jsem. Ne že bych do haly přímo běžel. Prchal jsem před LaGuertovou, to ano, ale také jsem hořel nedočkavostí být konečně uvnitř a podívat se, co spáchal můj hravý přítel, být téměř na dotek jeho práci, vdechovat ten zázrak, učit se.

Uvnitř to zurčelo organizovaným zmatkem typickým pro místa činu – a přesto se mi zdálo, že je vzduch nabitý elektřinou, ztišeným vzrušením a napětím, které u běžné vraždy nenajdete, vědomím, že tato je nějak odlišná, že se mohou stát nové a podivuhodné věci, protože jsme se ocitli na samém vrcholu své profese. Ale možná šlo jen o můj pocit. Okolo bližší branky postával hlouček lidí. Několik z nich mělo na sobě uniformy Browardu; se založenými rukama pozorovali, jak se kapitán Matthews hádá o pravomoce s nějakým mužem v obleku na míru. Když jsem se přiblížil, uviděl jsem Angela-ne-toho-Batistu v neobvyklém postoji; stál nad nějakým plešatějícím mužem, který klečel na koleně a dloubal do hromady pečlivě upravených balíčků.

Zastavil jsem se u mantinelu a podíval se skrz plexisklo. A tam to bylo, jen tři metry ode mne. Na chladné čistotě čerstvě vyžehleného ledu hokejového kluziště to vypadalo tak dokonale! Každý klenotník vám potvrdí, že najít správné umístění je životně důležité, a tohle bylo – prostě fascinující. Naprosto dokonalé. Cítil jsem mírnou závrať a obavu, jestli mantinel udrží mou váhu, jako bych mohl propadnout skrze tvrdé dřevo jako skrz mlhu.

Dokonce i zpoza mantinelu mi to bylo jasné. Dal si načas, udělal to správně navzdory tomu, co mu muselo připadat jako únik o vlásek pouhých pár minut odtud. Anebo se nějak dozvěděl, že mu nechci ublížit?

A když už tak o tom mluvím, skutečně mu nechci ublížit? Opravdu ho chci vystopovat až do jeho doupěte a pak ho celý rozechvělý obětovat pro Debořinu kariéru? Ovšem, přesně tohle jsem si myslel, že dělám – budu skutečně tak silný, abych odolal pokušení, když se i nadále bude vše vyvíjet tak zajímavě? Nyní stojíme v hokejovém svatostánku, kde jsem strávil už mnoho radostných a rozjímavých hodin; nejde jen o další důkaz, že tento umělec – pardon, pochopitelně chci říct vrah – se pohybuje stejným směrem jako já? Jen se podívejte na tu nádhernou práci, kterou zde odvedl.

A ta hlava – to je klíč. Nepochybně byla příliš důležitá pro to, co dělal, než aby ji jen tak zahodil. Udělal to, aby mě paralyzoval, svrhl do propasti hrůzy, děsu a bázně? Anebo nějak zjistil, že cítím stejným způsobem jako on? Může i on vnímat spojení mezi námi a chtěl si jen zaláskovat? Neprovokuje mě? Musel přece mít nějaký vážný důvod, že mi nechal takovou trofej. Já zažíval silné, omamné vjemy – a on že by necítil vůbec nic?

LaGuertová se postavila vedle mě. „Máš nějak naspěch,“ pronesla s ostnem výtky. „Bojíš se snad, že ti uteče?“ kývla směrem ke kupě tělesných částí.

Věděl jsem, že někde hluboko mám ukrytou správnou odpověď, něco, co by ji rozesmálo, ještě trochu víc okouzlo, osladilo jí můj neohrabaný útěk z jejích spárů. Ale jak jsem tam stál u hrazení a díval se na to tělo na ledě v brankářské síti – a dalo by se říci tváří v tvář velkoleposti – žádná duchaplnost mě prostě nenapadla. Alespoň jsem se ovládl a nezaječel na ni, ať sklapne, ale měl jsem vážně namále.

„Musel jsem to vidět,“ odpověděl jsem po pravdě a vzápětí jsem se vzpamatoval natolik, že jsem dodal, „je to branka domácího týmu.“

Hravě mě pleskla po ruce. „Jsi hrozný,“ zacukrovala. Naštěstí k nám přišel seržant Doakes, a tak se nestihla diblíkovsky zahihňat, což bych už asi doopravdy nesnesl. Doakes se jako vždy zajímal nejvíc o to, jak se mi dostat na kůži a udělat zlou práci; věnoval mi natolik vřelý a pronikavý pohled na přivítanou, že jsem se rychle ztratil a nechal ho LaGuertové. Stejně za mnou hleděl a pozoroval mě s výrazem, který říkal, že musím být něčím vinen a že by ze všeho nejraději prozkoumal mé vnitřnosti, aby to zjistil. Nepochybují, že by byl mnohem spokojenější tam, kde policisté smějí občas zlomit nějakou tu holeň nebo stehenní kost. Mizel jsem od něj, pohyboval jsem se pomalu podél mantinelu k nejbližšímu místu, odkud bych se dostal na led.

Právě jsem takové našel, když mě někdo z opačné strany přepadl a celkem tvrdě praštil do žeber.

Napřímil jsem se a otočil, abych čelil útočníkovi, modřině už neujuďu – nasadil jsem křečovitý úsměv. „Ahoj, drahá sestřičko,“ přivítal jsem ji. „Je milé vidět přátelskou tvář.“

„Jseš hajzl,“ zasyčela na mě.

„Dost možná,“ odpověděl jsem. „Ale proč to vytahuješ zrovna teď?“

„Protože, ty jeden bídačku, jsi měl stopu a nezavolaš mi!“

„Stopu?“ málem jsem se zakoktal. „Proč si myslíš –“

„Nech těch keců, Dextere,“ zavrčela Debora. „Přece jsi tam ve čtyři v noci nejel za šlapkama. Věděl jsi, kde je, k čertu.“

Došlo jí to. Byl jsem tak zaujatý vlastními problémy, hlavně tím snem – a skutečností, že jde zjevně ještě o něco víc – a následnou noční můrou v podobě LaGuertové, že mi ani nedocvaklo, jak jsem zradil Deboru. Nepodělil jsem se s ní. Ovšemže teď soptí zlostí. „Nešlo o žádnou stopu, Deb,“ řekl jsem, abych ji trochu uklidnil. „Nic průkazného. Jen – takový pocit. Nápad, nic víc. Vážně o nic nešlo –“

Znovu do mě šťouchla. „Až na to, že o něco šlo,“ zavrčela. „A našel jsi ho.“

„Vlastně si nejsem jistý,“ zkusil jsem vytáčku. „Myslím, že spíš on našel mě.“

„Přestaň si hrát na chytráka,“ odpálkovala mě a já jen rozpráhl ruce na důkaz, že mi křivdí. „Slíbils mi to, zatraceně.“ Nevzpomínal jsem si na žádný slib zahrnující telefonát uprostřed noci, abych jí mohl vyprávět své sny, ale nepřipadlo mi příliš taktické jí to říkat nahlas, a tak jsem mlčel. „Je mi líto, Deb,“ pronesl jsem raději omluvně. „Vážně mě ani nenapadlo, že to k něčemu bude. Šlo jen o takovou... předtuchu, opravdu.“ Pochopitelně jsem nezkoušel žádné vysvětlení zahrnující parapsychologii, dokonce ani na Deb. Zvláště ne na ni. Ale napadlo mě něco jiného. Ztlumil jsem hlas. „Možná bys mohla pomoci ty mně. Porad' mi, co jim mám říct, jestli je napadne se mě zeptat, co jsem tam dělal ve čtyři v noci.“

„Už tě vyslechla LaGuertová?“

„Vyčerpávajícím způsobem,“ odpověděl jsem a potlačil zachvění.

Deb se zatvářila znechuceně. „A nezeptala se.“ Neřekla to jako otázku.

„Jsem si jistý, že toho má v hlavě až až,“ ujistil jsem ji. Nedodal jsem už, že jedním z předmětů jejích úvah je i má maličkost. „Ale dřív či později se někdo zeptá.“ Podíval jsem se, jak LaGuertová teatrálně řídí celou operaci. „Nejspíš seržant Doakes,“ nelíčeně jsem se zděsil.

Debora přikývla. „Je to dobrý polda. Jen kdyby trochu změnil pří-

stup.

„Přístup je možná všechno, co má,“ podotkl jsem. „Ale z nějakého důvodu mě nesnáší. Zeptá se na cokoli, jen aby uviděl, jak se kroutím.“

„Tak mu řekni pravdu,“ odpověděla Debora s kamennou tváří. „Ale nejdřív ji řekni mně.“ A znovu mi dala do stejného místa štulec.

„Deb, prosím tě,“ zasténal jsem. „Víš přece, jak snadno se mi dělají modřiny.“

„Nevím,“ namítla. „Ale rozhodně bych to ráda zjistila.“

„Už se to nestane,“ slíbil jsem. „Šlo jen o jednu z nočních inspirací, Deboro. Co bys mi asi řekla, kdybych ti zavolal někdy ve tři, a pak se ukázalo, že o nic nejde?“

„Ale ono šlo. Ukázalo se, že na tom něco bylo,“ prohlásila a dostal jsem další štulec.

„Fakt jsem to netušil. A cítil bych se jako trouba, kdybych tě do toho zatáhl.“

„Představ si, jak bych se cítila já, kdyby tě zabil,“ namítla.

To mě překvapilo. Nedokázal jsem si představit ani v nejmenším, jak by se cítila. Smutně? Znechuceně? Vztekle? Takové věci jsou bohužel zcela mimo mou představivost. A tak jsem jen zopakoval: „Promiň, Deb.“ A pak jsem dodal jako správný dobrácký měďa, co na všem najde něco pozitivního: „Alespoň že jsi skutečně v tom chladírenském voze.“

Jen zamžikala. „Jel v chladírenském voze?“ zeptala se.

„Ale, Deb,“ odpověděl jsem, „copak ti to neřekli?“

Praštila mě do stejného místa ještě silněji. „Sakra, Dextere,“ zasyčela. „Co je s tím kamionem?“

„Byl tam, Deb,“ řekl jsem, trochu v rozpacích z její neskrývané emotivní reakce – a také pochopitelně ze skutečnosti, že ze mě nějak skvěle vypadající žena doslova vytlouká pravdu. „Řídil chladírenský vůz, když po mně hodil tu hlavu.“

Popadla mě za ruce a upřeně se mi podívala do očí. „Řekni na mou duši,“ vyzvala mě nakonec.

„Na mou duši.“

„Proboha!“ hlesla a zůstala zírat do neurčitá, bezpochyby spatřila, jak se někde nad mou hlavou vznáší její povýšení. A krásná vize by

nejspíš pokračovala, jenže v tu chvíli Angel-ne-ten-Batista pozvedl hlas nad ruch v hale, umocněný ozvěnou. „Detektive?“ zavolal a pohlédl na LaGuertovou. Byl to podivný, nevědomý zvuk, napůl dušený křik člověka, který nikdy nevydává na veřejnosti hlasité zvuky, a něco v jeho tónu přinutilo ostatní ihned zmlknout. Zněl dílem šokovaně a dílem triumfálně. Našel jsem něco důležitého, ale je to hrůza. Všechny oči se upřely na Angela, ale ten jen kývl k sehnutému holohlavému muži, jenž pomalu a opatrně uvolňoval cosi z vrchního balíčku.

Nakonec to vytáhl ven, zakolísal, upustil a ono to sklouzlo po ledě. Natáhl se po tom, ale opět podklouzl a rozjel se za jasně zářící věci z balíčku, dokud oba neskončili u hrazení. Angel se po tom s třesoucí rukou natáhl, zachytil to a zvedl vzhůru, abychom viděli všichni. Ticho, které poté padlo na celou halu, bylo úžasně inspirující, prostě beroucí dech; nádherné stejně jako bouřlivý výbuch potlesku, provázející odhalení každého díla génia.

Bylo to odrazové zrcátko z kamionu.

KAPITOLA 11

Velký příkrov konsternovaného ticha trval jen pár okamžiků. Pak se hned halou rozezněly hovory, tentokrát na nové téma, jak všichni toužili vidět, vysvětlovat a spekulovat.

Zrcadlo. Co to má, k čertu, znamenat?

Dobrá otázka. Přestože jsem byl celou záležitostí tak zasažen, neměl jsem hned po ruce nějaké teorie, co tím autor chtěl říci. Velké umění je někdy takové. Zasáhne vás a vy nevíte proč. Šlo o nějakou hlubinnou symboliku? Záhadné poselství? Pokroucenou prosbu o pomoc a pochoopení? Těžko říct a pro mě to zpočátku ani nebyla ta nejdůležitější věc. Jen jsem chtěl nasát atmosféru. Ať si ostatní lámou hlavy nad tím, jak se tam dostalo. Nakonec možná jen odpadlo a on se rozhodl hodit ho do nejbližšího odpadu.

To není pravděpodobné, ovšemže ne. Nyní jsem to zatracené zrcátko už nemohl pustit z hlavy. Ocitlo se v sáčku z nějakého velice důležitého důvodu. Tohle přece pro něj nebyly odpadkové pytle. Jak nyní tak elegantně dokázal tou hokejovou plochou, způsob podání je důležitou součástí toho, co dělá. Nikdy by žádný detail neponechal náhodě. A proto jsem začal přemýšlet, co asi znamená to zrcátko. Musel jsem dojít k přesvědčení, že ať už to působí sebenáhodněji, přidání zrcátka k částem těla bylo naprosto záměrné. A měl jsem další pocit, vyvěrající odněkud z nitra, že šlo o navýsost opatrné a přísně soukromé poselství.

Pro mne?

A pokud ne pro mne, tak pro koho? Zbytek činu hlásal do světa obecně: podívejte, co jsem. Podívejte, jací jsme my všichni. Podívejte, co s tím dělám. Zrcátko z kamionu nebylo součástí tohoto poselství.

Rozřezání těla a vykrvení – to bylo nutné a elegantní. Ale zrcátko – a zejména pokud se ukáže, že pochází z auta, které jsem pronásledoval – to bylo něco jiného. Elegantní? Ano. Ale co říká o tom, jak se věci doopravdy mají? Nic. Přidal ho z nějakého jiného důvodu a ten důvod musel být novým a odlišným sdělením. Cítil jsem, jak mnou probíhá elektrizující myšlení. Pokud pochází z toho kamionu, může být určené jenom mně.

Ale co to znamená?

„Co to má být?“ ozvala se Deb vedle mě. „Zrcátko. Proč?“

„Nemám ponětí,“ ujistil jsem ji a stále v sobě cítil to napětí. „Ale vsadím se s tebou o večeri v Joe’s Stone Crabs, že pochází z toho chladírenského vozu.“

„Nesázím se,“ odpověděla. „Ale přinejmenším se tím řeší jedna důležitá otázka.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. Skutečně mohla udělat nějaký intuitivní skok, který já přehlédl? „A jaká otázka, sestřičko?“

Kývla směrem k houfu policistů z vedení, kteří se přeli na okraji kluziště. „Jurisdikce. Tohle je náš případ. Jdeme.“

Detektiv LaGuertová stála na ledě a nový důkaz na ni neudělal žádný dojem. Možná jen tajila hluboký a dlouhodobý zájem o symboliku zrcadla a pod pečlivou maskou nezúčastněnosti přemýšlela jako divá. Anebo byla opravdu blbá jako bedna kytu. Pořád ještě stála vedle Doakese. Abych mu nekrivdil, vypadal ustaraně, ale možná se jeho tvář jen unavila z permanentně vzteklého výrazu a zkoušel pro změnu jiný.

„Morganová,“ oslovila Deb LaGuertová, „úplně jsem vás v těch slušných šatech přehlédla.“

„Myslím, že se dá přehlédnout spousta zřejmých věcí, detektive,“ odsekla Deb, než jsem ji stihl zarazit.

„To ano,“ řekla LaGuertová. „Proto taky z některých z nás nikdy nebudou detektivové.“ Další naprosté a laciné vítězství a LaGuertová se ani nepokochala jeho plody. Odvrátila se od Deb a spustila na Doakese: „Zjisti, kdo má klíče k hale. Kdo se sem může dostat, kdy se mu zachce.“

„M-hm,“ zabručel Doakes. „Mám prohlédnout zámky a zjistit, jestli se sem někdo nevloupal?“

„Ne,“ odpověděla LaGuertová a maličko se zamračila. „Teď tu máme naši ledovou spojku.“ Pohlédla na Deboru. „Ten chladírenský vůz nás měl jen zmást.“ A zpět k Doakesovi. „Poškození tkáně musí pocházet od zdejšího ledu. Takže vrah má nějaké spojení s ledem tady.“ Nakonec střelila pohledem po Deboře. „A ne s tím kamionem.“

„M-hm,“ znovu zamručel Doakes. Nevypadal přesvědčeně, ale nevelel on.

LaGuertová pohlédla na mě. „Myslím, že už můžeš domů, Dextere. Když tě budu potřebovat, vím, kde bydlíš.“ Alespoň na mě nemrkla.

Debora mé doprovodila k velkým dvojitym dveřím haly. „Jestli to takhle půjde dál, do roka budu jen dohlížet na přechodech,“ zavrčela na mě.

„Nesmysl, Deb,“ ujistil jsem ji. „Maximálně do dvou měsíců.“

„Díky.“

„A teď vážně. Nemůžeš s ní jít do takhle otevřeného sporu. Copak nevidíš, jak to dělá seržant Doakes? Proboha, buď trochu taktická.“

„Taktická?“ Zastavila se v půlce kroku a popadla mě. „Poslyš, Dextere,“ spustila. „Tohle přece není žádná hra.“

„Ale ovšemže je, Deb. Taktická hra. A ty ji nehraješ dobře.“

„Já nehraju nic,“ odsekla. „V sázce jsou lidské životy. Někde tu pobíhá na svobodě řezník a zůstane na svobodě, dokud bude vést vyšetřování ta polodebilka LaGuertová.“

Potlačil jsem příval naděje. „Možná to tak vypadá –“

„Tak to prostě je,“ trvala na svém Deb.

„– ale, Deboro, když se necháš vyhnat k dopravákům někde na Connut Grove, nic tím nezměníš.“

„Ne,“ odpověděla. „Ale hodně změním, když najdu toho vraha.“

Tak a je to tady. Někteří lidé prostě nemají představu, jak funguje svět. Jinak to byla moc chytrá osoba, a to opravdu. Ale zkrátka zdělila veškerou Harryho pozemskou otevřenost, jeho přímý způsob, jak řešit věci, ovšem bez kapky jakékoli jeho moudrosti. Pro Harryho byla drsnost způsob, jak zvládnout špínu. Pro Deboru pak způsob, jak se tvářit, že žádná neexistuje.

Nechal jsem se odvézt ke svému autu jedním z hlídkových vozů před sportovní halou. Pak jsem zamířil domů a přitom si představoval,

že jsem si nechal tu hlavu a že pečlivě zabalená do hedvábného papíru jede na zadním sedadle se mnou. Hrozná a hloupá, já vím. Poprvé jsem pochopil ty ubožáky, většinou fetišisty, co se mazlí s ženskými botami anebo pobíhají v použitém ženském prádle. Ten hrozný pocit ve mně vyvolal touhu dát si pořádnou sprchu, touhu skoro tak silnou, až jsem zatoužil tu hlavu nakopnout.

Ale neměl jsem ji po ruce. Nezbyvalo tedy než pokračovat domů. Jel jsem pomalu, jen pár mil v hodině pod povolenou rychlost. V Miami to znamená něco jako nápis SEJMI MĚ na zadním nárazníku. Nikdo mě pochopitelně nesejmul. Kvůli tomu by totiž museli zpomalit. Ale sedmkrát na mě vztekale zatroubili, osmkrát obdařili obscénním gestem a pět aut mě prostě jen předjelo, buď po chodníku, anebo v protisměru. Ale dnes mi na náladě nepřidaly ani vzbouřené emoce druhých řidičů. Byl jsem na smrt utahaný, duchem jinde a potřeboval jsem přemýšlet daleko od rozléhajícího se hluku sportovní haly a zabeďněného žvanění LaGuertové. Pomalá jízda mi poskytla čas uvažovat, pořádně si projít všechno, co se stalo. Zjistil jsem, že mi stále v hlavě poletuje jedna hloupá fráze a naráží na skály a rozsedliny vyčerpaného mozku. Vede si svůj vlastní život. Čím déle jsem ji přemílal, tím víc smyslu mi dávala. A kromě toho se z ní stala jakási podmanivá mantra. Stala se klíčem k úvahám o vrahovi, hlavě koulejší se po silnici, zpětném zrcátku zastrčeném mezi nádherně suché kusy těla.

Kdybych to byl já –

Například: „Kdybych to byl já, co bych vyjádřil tím zrcátkem?“ a „Kdybych to byl já, co bych udělal s tím kamionem?“

Ovšemže jsem to nebyl já a tento druh závisti velice škodí duši, ale jelikož jsem si nebyl vědom, že nějakou duši mám, nezáleželo na tom. Kdybych to byl já, ten kamion by skončil v příkopu někde nedaleko od sportovní haly. A pak bych se snažil co nejrychleji dostat pryč – v připraveném autě? Ukradeném? Záleželo by na okolnostech. Kdyby šlo o mě, naplánoval bych předem, že nechám tělo v hale, anebo by to vyplynulo až jako reakce na pronásledování?

Jenže to nedávalo žádný smysl. Nemohl přece počítat, že ho někdo může stíhat až do North Bay Village – anebo mohl? Proč by byl potom připravený hodit po mně tu hlavu? A proč by pak vozil zbytek těla do

sportovní haly? Připadalo mi to jako podivná volba. Ano, byla tam sice spousta ledu a chlad mu také přišel vhod. Ale obrovský prostor s dobrou akustikou se opravdu nehodil pro můj druh intimních chvil – kdyby záleželo na mně. Šlo o hroznou otevřenou pustinu, nepřátelskou skutečné kreativitě. Navštívit ji pro zábavu – ano, ale není to studio skutečného umělce. Velká skládka, ne místo k práci. Nemělo pro takové věci prostě správnou atmosféru.

Tedy pokud bych to udělal já.

Takže sportovní hala byla výstřelem mimo, do neprobádané krajiny. Vytočila policii na maximum a zcela určitě ji zavede na falešnou stopu. Pokud vůbec někdy zjistí, že existoval nějaký správný směr, kterým se mohli vydat, což vypadá čím dál nepravděpodobněji.

A vše korunoval zrcátkem – pokud jsem měl pravdu ohledně výběru sportovní haly, pak přidání zrcátka by to celé jen podpořilo. Takový komentář o tom, co se právě stalo, související s odhozením té hlavy. Byl by to komentář, který by spojil všechna ostatní vlákna a zabalil je čistě jako rozsekané kusy těla; elegantní tečka za velkým dílem. Ale jaký by byl ten komentář, kdybych to udělal já?

Vidím tě.

Dobrá. Ovšemže šlo o tohle, přestože to bylo až příliš zřejmé. Vidím tě. Vím, že jsi za mnou, a sleduji tě. Ale já jsem daleko před tebou, určuji tvou cestu i rychlost a pozoruji, jak mě následuješ. Vidím tě. Vím, kdo jsi a kde jsi a všechno, co ty víš o mně, je jen, že tě pozoruji. Vidím tě.

To znělo správně. Proč se mi tedy neulevilo?

A dále, kolik z toho můžu říct drahé chudince Deboře? Začalo to být tak vyhraněně osobní, že mě stálo dost úsilí připomenout si, že případ má i veřejnou stránku, stránku, která je důležitá pro mou sestru a její další kariéru. Nemohl jsem jí – a ani nikou jinému – začít vyprávět, že mi vrah nejspíš chce něco sdělit, pokud mám dost důvtipu mu naslouchat a odpovídat. Ale zbytek – opravdu je tu něco, co jí potřebuju říct, a opravdu to i chci?

Bylo toho na mě moc. Potřebuju se vyspat, pak se zkusím v tomhle nadělení nějak vyznat.

Když jsem lezl konečně do postele, ne že bych hlasitě sténal vyčer-

páním, ale měl jsem k tomu náramně blízko. Dovolil jsem spánku, ať se přes mě rychle převalí a odnese mě do temnoty. A spal jsem skoro dvě a půl hodiny, než mě probudil telefon.

„To jsem já,“ ozval se hlas z opačného konce.

„Jak jinak,“ odpověděl jsem. „Já-Debora, že?“ No jistě, kdo jiný.

„Našla jsem ten chladírenský vůz.“

„Skvělé, gratuluju, Deb. To je výborná zpráva.“

Na druhém konci se rozhostilo podezřele dlouhé ticho.

„Deb?“ nevydržel jsem to. „Je to dobrá zpráva, anebo ne?“

„Ne,“ odpověděla.

„Aha.“ Cítil jsem, jak mně touha po spánku tepe v hlavě, jako když se cepy mlátí obilí, ale snažil jsem se soustředit. „Poslyš, Deb – co jsi... co se stalo?“

„Získala jsem důkaz o tom voze,“ spustila. „Naprosto nezvratný. Fotky, čísla náhradních dílů, prostě všechno. Tak jsem to jako dobrá skautka řekla LaGuertové.“

„A ona ti nevěřila?“ zeptal jsem se nevěřičně.

„Nejspíš ano.“

Snažil jsem se zamžikat, jenže jsem měl víčka tak zalepená, že jsem to vzdal. „Promiň, Deb, ale jeden z nás tu plácá nesmysly. Jsem to já?“

„Snažila jsem se jí to vysvětlit,“ pokračovala Debora slabým a unaveným hlasem, který mi navodil hrozivý pocit, že pomalu klesám pod vodu a nemám záchranný kruh. „Celé jsem jí to předala. A byla jsem dokonce zdvořilá.“

„To je skvělé,“ pronesl jsem. „A co ti řekla?“

„Nic,“ odpověděla Deb.

„Vůbec nic?“

„Vůbec nic,“ opáčila. „Až na to, že poděkovala, jako se děkuje poskokům na parkovištích. Navíc vyloudila ten svůj vlčí úsměv a pak mi ukázala záda.“

„Ale, Deb,“ chlácholil jsem ji, „nemůžeš přece očekávat, že by najednou –“

„A pak jsem zjistila, proč se tak usmála,“ navázala Deb, „jako bych byla nějaký nemytý polodebil, kterému konečně našla ústav, kam ho zavře.“

„Ale ne,“ vpadl jsem. „Chceš říct, že už na tom případu neděláš?“

„Nikdo už na něm nedělá, Dextere,“ odpověděla Deb ztrhaným hlasem. „LaGuertová zatkla pachatele.“

Najednou bylo na naší lince až příliš mnoho ticha a já nemohl vůbec přemýšlet; alespoň jsem se však konečně probral. „Cože?“ dostal jsem nakonec ze sebe.

„LaGuertová někoho zatkla. Nějakého chlápka, co pracuje v té hale. Drží ho pod zámek a je si jistá, že on je tím vrahem.“

„To není možné,“ odpověděl jsem, i když jsem věděl, že u té kozy bez mozku je možné všechno. U LaGuertové, ne u Deb.

„Já vím, Dextere. Ale nesnaž se to vysvětlit LaGuertové. Je si jistá, že dostala toho pravého.“

„Jak moc jistá?“ položil jsem otázku. Hlava se mi točila a cítil jsem nutkání na zvracení. A vážně jsem netušil proč.

Deb si odfrkla. „Za hodinu pořádá tiskovou konferenci,“ řekla. „Pro ni je to jasné jako facka.“

Bušení v mé hlavě natolik zesílilo, že jsem nevěděl, jestli Deb mluví dál. LaGuertová že někoho zatkla? Koho? Koho mohla obvinít? Přece nemohla ignorovat všechny ty stopy, pach, pocit a chuť oněch vražd a jen tak si někoho zatknout! Protože nikdo, kdo mohl spáchat to, co udělal ten vrah – co *dělá* ten vrah! – by nedovolil takovému vředu společnosti, jako je LaGuertová, aby ho chytil. Nikdy. Na to bych vsadil vlastní život.

„Ne, Deboro,“ ujistil jsem ji. „Ne. To není možné. Nemá skutečného pachatele.“

Debora se zasmála unaveným a beznadějným policajtským smíchem. „Jasně,“ odpověděla. „Já to vím. Ty to víš. Ale ona to neví. A chceš vědět něco skutečně zábavného? Neví to ani on.“

Ted' jsem nerozuměl už vůbec ničemu. „Co to plácáš, Deb? Kdo že to neví?“

Znovu se bezútěšně zasmála. „Ten chlap, co ho zatkla. Myslím, že je z toho zmatený skoro stejně jako LaGuertová, Dexi. Protože se přiznal.“

„Cože?“

„Přiznal se, Dextere. Ten hajzl se přiznal.“

KAPITOLA 12

Jmenoval se Daryll Earl McHale a byl tím, čemu jsme s oblibou říkali dvojnásobný ztroskotanec. Z posledních dvaceti let jich dvanáct strávil na náklady státu Florida. Drahý seržant Doakes vytáhl jeho jméno z osobních spisů ve sportovní hale. Zadal počítači pokyn vyhledat zaměstnance se záznamem o násilném trestném činu a o loupeži. McHaleovo jméno se objevilo v obou sloupcích.

Daryll Earl byl opilec a rád bil ženy. Očividně rád příležitostně přepadával benzínky; jen tak pro zábavu. Celkem spolehlivě si tak měsíc dva držel nějakou práci za minimální mzdu. Ale pak jedné krásné páteční noci vypil pár kartonů piv a začal si myslet, že je Zorro mstitel. Tak jezdil po okolí, až našel nějakou benzínku, která se mu nelíbila. Vytáhl bouchačku, sebral peníze a ujel. Pak použil svůj obrovský lup osmdesát až devadesát dolarů na další kartony piva, dokud se necítil tak skvěle, že prostě musel někomu dát sodu. Daryll Earl nebyl nijak velký: sto sedmdesát, a jen kost a kůže. Takže aby neriskoval, ten někdo, koho většinou mlátil, byla jeho žena.

Za daného stavu věcí mu to párkrát prošlo. Ale jednou v noci to kapánek přehnal a jeho žena skončila na měsíc v nemocnici. Podala na něj žalobu, a jelikož Daryll Earl už měl záznam, odkroutil si pořádnou pátku.

Pořád pil, ale pobyt v raifordském vězení ho natolik vyděsil, že se trochu polepšil. Dostal práci jako údržbář ve sportovní hale a dost si na ní zakládal. A pokud víme, svou ženu už nezmlátil hezky dlouho.

A co víc, náš hoch si dokonce prožil svých pár minut slávy, když Panteři vyhráli Stanleyův pohár. Jednou z jeho pracovních povinností

bylo vyběhnout na led a uklidit ho, když fanoušci začali házet věci na hrací plochu. Ten rok Stanleyho poháru šlo o jeho hlavní pracovní náplň, protože pokaždé, když Panteri dali gól, fandové naházeli na led tři až čtyři tisíce umělohmotných krys. Daryll Earl pak musel naklusat a všechny je sesbírat, což byla bezpochyby otravná dřina. A tak si jedné noci dal několik panáků hodně levné vodky, zvedl jednu z těch umělohmotných krys a předvedl na ledě „krysí tanec“. Dav byl nadšený a skandoval po přídavku. A když se Daryll objevil příště na ledě, lidé ho začali vyvolávat. A Daryll pak po zbytek sezóny tančil svůj krysí tanec.

Dnes jsou umělohmotné krysy již zakázané. Jenže i kdyby je přímo vyžadoval federální zákon, stejně by jimi už nikdo neházel. Panteri nedali gól od chvíle, kdy Miami mělo čestného starostu, což bylo někdy v minulém století. Ale McHale se stále ukazoval na utkáních a doufal, že ještě někdy naposledy zatančí do kamer.

LaGuertová na tiskové konferenci sehrála svou roli na jedničku. Nechala ji vyznít jako vzpomínku na Daryllovu krátkou slávu, která ho stáhla do propasti vraždy. A s alkoholismem a záznamem o násilí proti ženám byl Daryll Earl ideálním podezřelým pro sérii hloupých a brutálních vražd. Miamské šlapky mohou být klidné – vraždění skončilo. Pod zdrcujícím tlakem intenzivního a nemilosrdného výsledku se Daryll Earl přiznal. Případ je uzavřen. Takže, děvky, zpět do práce.

A média to spolkla i s navijákem. Podle mě se jim to ani nedalo zazlívát. LaGuertová odvedla mistrovskou práci, předložila takové množství faktů okořeněných nablýskanými toužebnými očekáváním, že by to přesvědčilo skoro každého. A navíc, aby se člověk stal reportérem, očividně nemusí skládat testy IQ. Ale i tak vždy věřím v alespoň drobnou záblesk rozumu. Pokaždé jsem však zklamán. Možná jsem jako dítě viděl moc černobílých filmů. Stále čekám, až nějaký cynický, světem utahaný opilec z velkého metropolitního deníku přijde s nějakou nepříjemnou otázkou, která donutí vyšetřovatele znovu a tentokrát pozorně projít důkazy.

Ale život bohužel jen zřídka napodobuje umění. A na tiskovce LaGuertové se místo Spencera Tracyho objevila jen skupinka modelek a manekýnů s dokonale upravenými vlasy a v lehkých tropico oblecích. Jejich šťouravé otázky se nesly v duchu: „Jaké je najít lidskou hlavu?“

a „Můžeme si udělat pár snímků?“

Jen jediný reportér, Nick Buhvíkdo z místní pobočky televize NBC, se zeptal LaGuertové, jestli si je jistá, že tím vrahem je skutečně McHale. Ale když odpověděla, že zdrcující váha důkazního materiálu se ukázala jako dostačující a že přiznání je přece rozhodující důkaz, nechal to být. Buď ho to přesvědčilo, anebo byla ta slova na něj příliš složitá.

A bylo po všem. Případ uzavřen, spravedlnosti učiněno zadost. Mohutná mašinérie obdivuhodného miamského metropolitního aparátu pro boj se zločinem znovu triumfovala nad temnými silami sužujícími naše krásné město. Byla to rozkošná show. LaGuertová dala kolovat několik notně zavilých fotografií přihloupě se tvářícího Darylla Earla, přicvaknutých k jejím novým snímkům na lesklém papíře, kde ji prominentní fotograf, který bere 250 dolarů na hodinu, zachytil, jak vyšetřuje v South Beach.

Vytvořil se tak až pozoruhodně ironický soubor: zpodobnění hrozby a skutečného smrtonosného ohrožení, tak paradoxně kontrastních. Protože jakkoli drsně a brutálně vypadal Daryll Earl, skutečnou hrozbou pro společnost byla LaGuertová. Odvolala honící psy, umlčela válečný pokřik a poslala lidi do postelí v hořícím domě. Copak jsem jediný, kdo skutečně vidí, že ten Daryll Earl McHale prostě nemůže být oním vrahem? Ze ty vraždy měly styl a důvtip, kterým takový zabedněnec jako McHale vůbec nemůže rozumět?

Nikdy jsem nebyl osamocenější než při obdivování práce skutečného vraha. Již ty kusy těla ke mně jako by zpívaly jakousi rapsodii bezkrvého zázraku, která ulevovala mému srdci a naplňovala mi žíly opojným úžasem. Ale to pochopitelně ani v nejmenším nenaruší můj zápal pro dopadení skutečného vraha, chladného a bezohledného kata nevinných, jenž si naprosto zaslouží spravedlivý trest. Je to tak, Dextere? Ano? Slyšíš mě?

Seděl jsem ve svém bytě, mnul si spánkem slepené oči a přemýšlel o komedii, které jsem byl právě svědkem. Byla tak dokonalá, jak jen tisková konference bez rautu a hostesek „nahore bez“ může být. LaGuertová jasně využila všeho, co se kdy naučila, jen aby z té akce udělala co možná největší a nejbombastičtější tiskovou konferenci, a taková také byla. Možná poprvé ve své patolízalské kariéře skutečně a upřímně

věřila, že dostala toho pravého pachatele. Musela tomu věřit. Až mi jí bylo líto, vážně. Myslela si, že tentokrát udělala všechno dobře. Nedělala jen taktické kroky; v duchu si gratulovala za čistou a jasnou práci. Objasnila zločin, udělala to po svém, dopadla zlého hochy, zabránila dalšímu zabíjení. Zasloužený potlesk všude vůkol za dobře odvedenou práci. Jaké to pro ni asi bude milé překvapení, až se objeví nové tělo.

Bez nejmenších pochybností jsem věděl, že vrah stále ještě běhá po svobodě. A nejspíš také sledoval Kanál 7, určený pro lidi, co rádi zírají na masakry. V tuhle chvíli se pravděpodobně tak směje, až neudrží moč, ale to brzy přejde. A pokud má takovýhle smysl pro humor, nepochybně podlehne nutkání, aby celou situaci nějak trefně okomentoval.

Z nějakého důvodu mě tato myšlenka nevydělala ani nenaplnila odporem a ponurým rozhodnutím zastavit toho šílence, než bude příliš pozdě. Namísto toho jsem pocítil něco jako naději. Věděl jsem, že je to hodně ošklivé, ale možná právě proto mi to přišlo tak vzrušující. Ano, chtěl jsem toho vraha zastavit, předat spravedlnosti, ano, jistě – ale musí to být tak brzo?

Můžeme přece udělat i menší obchůdek, ne? Pokud dobře zahraju svou malou roli a zastavím sériového vraha, pak bych současně vykonal i něco pozitivního. A jak jsem tak o tom přemýšlel, zazvonil telefon.

„Jo, díval jsem se,“ ohlásil jsem do sluchátka.

„Proboha,“ ozvala se Debora z opačného konce. „Myslela jsem, že umřu.“

„Tak poslyš, nemám čas tě křísit. Máme přece práci.“

„Proboha,“ zopakovala. A pak: „Jakou práci?“

„Řekni mi,“ zeptal jsem se, „jseš tam, sestřičko, hodně špatně zapsaná?“

„Dextere, jsem utahaná. A nejspíš i nejnaštvanější v životě. Mluv jasně, o co ti jde?“

„Ptám se, jestli jsi, jak říkával táta, v boudě. Je tvoje jméno na oddělení pro smích? Je tvoje profesionální pověst pošpiněná, zničená, zostuzená, zpochybněná?“

„Při tom, jak mi LaGuertová vpadla do zad a že mám přezdívku Einstein? Moje profesionální pověst je v hajzlu,“ prohlásila s větší hořkos-

tí, než bych pokládal u někoho v jejím věku za možné.

„Dobrá. Je důležité, že už nemáš co ztratit.“

Zavrčela. „Ráda vždy pomůžu. Jsem vážně na dně, Dextere. Pokud klesnu na oddělení ještě o kousek níž, budu už jen vařit kafe pro civilní pracovníky. Kam tím míříš, Dexi?“

Zavřel jsem oči a zaklonil se do křesla.

„Musíš se dát slyšet hezky před svědky – ať je u toho kapitán a klidně i celé oddělení – že jsi přesvědčená, že ten Daryll Earl není náš muž a že se brzy stane další vražda. A předložíš pár přesvědčivých důvodů z vašeho vyšetřování a chvíli budeš pro miamskou metropolitní terčem posměchu.“

„To už jsem,“ řekla. „Žádný problém. Ale proč bych to dělala?“

Potřásl jsem hlavou. Někdy odmítám uvěřit, že je takhle naivní. „Nejdražší sestřičko,“ pronesl jsem, „přece vážně nevěříš, že je Daryll Earl vinen, že ne?“

Neodpověděla. Slyšel jsem ji dýchat do sluchátka a napadlo mě, že musí být také hrozně unavená, stejně jako já, ale navíc bez onoho přísunu energie, který jsem získal jistotou, že mám pravdu. „Deb?“

„Ten chlap se přiznal, Dextere,“ vysoukala ze sebe nakonec; uslyšel jsem v jejím hlase naprosté vyčerpání. „Já nevím – už jsem se předtím spletla, i když – já vím, ale on se *přiznal*. Copak to neznamená... Sakra. Možná bychom to měli nechat být, Dexi.“

„O, vy malověrní,“ zarecitoval jsem. „Zatkla nepravého, Deboro. A ty teď musíš změnit taktiku.“

„To určitě.“

„Daryll Earl McHale není ten vrah,“ zopakoval jsem. „O tom není nejmenších pochyb.“

„I kdybys měl pravdu, tak co z toho?“ namítla.

Teď byla řada na mně, abych zamžikal a divil se. „Cože?“

„Podívej, kdybych byla tím vrahem já, uvědomila bych si, že jsem teď z obliga, ne? Když zavřeli toho druhého, přece lov ukončili. Proč bych toho nevyužila a nepřestala? Anebo se nepřestěhovala někam jinam a nezačala nanovo tam?“

„To není možné,“ namítl jsem. „Nevíš, jak ten chlap myslí.“

„No jistě,“ odsekla. „A jak to, že ty jo?“

Rozhodl jsem se její otázku přejít mlčením. „Zůstane přímo tady a zabije znovu. Musí nám všem ukázat, co si o nás myslí.“

„A to je co?“

„Nic dobrého,“ připustil jsem. „Udělalí jsme pořádnou pitomost, když jsme zatkli zjevného zoufalce, jako je Daryll Earl. To je směšné.“

„Ha, ha,“ ozvala se Deb beze stopy humoru.

„Ale taky jsme ho urazili. Veškeré zásluhy za jeho práci jsme připsali tomu primitivnímu a omezenému vidlákovi, což je jako říct Jacksonu Pollockovi, že tu jeho mazanici zvládne namalovat každé šestileté dítě.“

„Jacksonu Pollockovi? To je malíř, ne? Dextere, náš vrah je ale spíš řezník.“

„Svým způsobem, Deboro, je to také umělec. A přemýšlí o sobě zásadně tímhle způsobem.“

„Pro všechno na světě! Tohle je ta nejhloupější věc –“

„Deb, důvěřuj mi.“

„Jasně, věřím ti. Proč bych ti neměla věřit? Takže máme vztekle pobaveného umělce, který neopustí město, je to tak?“

„Správně,“ potvrdil jsem. „Musí to udělat znovu a navíc přímo nám pod nosem a nejspíš půjde o něco většího.“

„Myslíš, že tentokrát zabije nějakou tlustou šlapku?“

„Něco ve větším měřítku, Deboro. Něco odvážnějšího, nápadnějšího.“

„Aha. Tak nápadnějšího. No jistě. Třeba parním válcem.“

„Sázky stoupily, Deb. Přitlačili jsme ho do kouta a urazili jsme ho a při další vraždě tohle všechno vezme v úvahu.“

„M-hm,“ ozvala se. „A jak to tedy proběhne?“

„To opravdu nevím,“ připustil jsem.

„Ale jsi si jistý.“

„Přesně tak,“ potvrdil jsem.

„Bezva,“ pronesla. „Aspoň vím, na co mám dávat pozor.“

KAPITOLA 13

Když jsem v pondělí po práci došel ke svým dveřím, hned jsem věděl, že něco není v pořádku. Někdo v mém bytě byl. Dveře nebyly vy-páčené, okna nebyla vylomená a neviděl jsem ani žádné stopy vandalizmu, ale věděl jsem to. Říkejte tomu šestý smysl, nebo jak chcete. Někdo tu byl. Možná jsem cítil feromony, které vetřelec zanechal v mém vzduchu. Anebo se narušila aura mého ušáku. Nezáleželo na tom, jak to vím; věděl jsem to. Když jsem byl v práci, někdo byl v mém bytě.

Nemuselo jít o nic hrozného. Tohle je koneckonců Miami. Lidé se vracejí každý den domů a zjistí, že jim zmizela televize, šperky a elektronika; že jejich prostor byl narušen, majetek ukraden a věrná fenka zabřezla. Ale tohle bylo něco jiného. I když jsem rychle prohledal celý byt, předem jsem věděl, že nic nebude chybět.

A měl jsem pravdu. Nechybělo vůbec nic.

Ale něco tu bylo navíc.

Trvalo mi pár minut, než jsem to našel. Dejme tomu, že nějaký profesionální reflex mě donutil nejdřív projít nejdůležitější věci. Když vás navštíví nějaký vetřelec, je přirozené, že vám věci zmizí: hračky, cennosti, soukromé památky, posledních pár čokoládových lupínků. A tak jsem to všechno zkontroloval.

Ale vše zůstalo netknuté. Počítač, hudební aparatura, televize a video – všechno v pořádku přesně tam, kde jsem je nechal. Dokonce i moje malá sbírka drahocenných vzorků zůstala na místě, uprostřed každého sklíčka jediná kapka vysušené krve. Všechno přesně, jak jsem to nechal.

Nejdřív jsem prohledal osobní místa, jen abych si byl jistý: ložnici, koupelnu, skříňku s léky. Vše v pořádku, zjevně se s ničím nehýbalo, a přesto ve mně přetrvával pocit, rozptýlený ve vzduchu nad každým předmětem, že ho někdo prozkoumal, dotýkal se ho a pak vše vrátil na místo – s takovou dokonalou pečlivostí, že i prachové částičky byly na svých místech.

Vrátil jsem se zpět do obývacího pokoje, klesl do křesla a rozhlédl se; má jistota byla náhle ta tam. Byl jsem si naprosto jistý, že tu někdo byl, ale proč vlastně? A proč jsem si myslel, že by měl takový zájem o mou maličkost, že by sem přišel a nechal můj skromný domov přesně tak, jak byl? Protože nic mi nezmizelo, nic nebylo zničeného. Stoh starých novin možná směřoval trochu víc vlevo – ale nešlo jen o mou obrazotvornost? A nemohl za to třeba průvan z klimatizace? Nic nebylo zřetelně jinak, nic se nezměnilo ani nechybělo; vůbec nic.

A proč by se vůbec někdo ke mně vloupával? Nebylo tu nic zvláštního – o to jsem se postaral. Patřilo to k budování mého nenápadného profilu podle Harryho. Splynout s davem. Chovat se normálně, dokonce nudně. Nedělat nic a nevlastnit nic, co by mohlo vzbuzovat pozornost. Držel jsem se toho. Neměl jsem nic cenného vyjma hudební věže a počítače. V bezprostředním sousedství se našlo mnoho jiných, mnohem atraktivnějších cílů.

A proč by se, tak jako tak, někdo ke mně vloupal a pak nic nevzal, nic neudělal a nenechal po sobě žádnou stopu? Opřel jsem se a zavřel oči; téměř určitě jsem si všechno jen vymyslel. Nepochybně jde jen o pocuchané nervy. Důsledek nedostatku spánku a přílišných obav o Debořinu kriticky pošramocenou kariéru. Jen další malý projev toho, že se chudák starý Dexter pohybuje v hodně kalných vodách. Ze jsem udělal poslední bezbolestný krok v přechodu od sociopata k psychotikovi. V Miami není nutně šílené předpokládat, že jste obklopeni anonymními nepřáteli – ale chovat se tak je společensky nepřijatelné. Takhle bych nakonec skončil v ústavu.

Ale ten pocit byl tak silný. Snažil jsem se ho setrást: jen takový vrtoch, chvilkové povolení nervů, přechodná nevolnost. Vstal jsem, protáhl se, zhluboka se nadechl a zkusil myslet na něco hezkého. Nic mě nenapadlo. Potrásl jsem hlavou a zamířil do kuchyně napít se vody, a

tam to bylo.

Tam to bylo.

Zůstal jsem stát před ledničkou a zíral, nevím, jak dlouho, jen jsem stál a hloupě zíral.

Na dveřích ledničky byla jedním z mých magnetů ve tvaru tropického ovoce přicvaknutá za vlasy hlava panenky Barbie. Nepamatoval jsem si, že bych ji tam dával. Nevzpomínal jsem si, že bych vůbec nějakou měl. Ale něco takového bych si přece měl pamatovat.

Natáhl jsem se a na umělohmotnou hlavičku sáhl. Lehce se zakývala a narazila do dveří ledničky se slabým *bum*. Pak se pootočila zpět a pohlédla na mě pozornýma, psovsky oddanýma očima. A já hleděl na ni.

Aniž bych věděl, co dělám, anebo proč, otevřel jsem dveře mrazáku. Uvnitř, na košíku s ledem, leželo Barbiino tělo. Ruce a nohy byly utržené a tělo v pase přeříznuté. Pečlivě srovnané kousky, každý z nich úhledně ovázaný růžovou mašlí. A do jedné ručky byla zastrčená jedna ze součástí výbavičky, kosmetické zrcátko.

Trvalo dlouho, než jsem dveře mrazáku zavřel. Chtělo se mi lehnout si na zem a přitisknout obličej k chladivému linoleu. Místo toho jsem natáhl malíček a šťouchl do Barbiiny hlavy. Rozhoupala se a narážela do dveří *bum, bum*. Znovu jsem ji rozhoupal. *Bum, bum*. Hurá. Našel jsem si novou zábavu.

Nechal jsem panenku, kde byla, a vrátil se zpět do křesla, zabořil se do polštářů a zavřel oči. Věděl jsem, že bych se měl cítit znepokojeně, vztekle, bát se jako někdo, jehož soukromí bylo narušeno, a být parano-idně nepřátelský a spravedlivě rozhořčený. Ale nic takového. Namísto toho jsem cítil – co vlastně? Nejspíš lehkou závrať. Možná i strach – anebo to bylo vzrušení?

Pochopitelně nebylo nejmenších pochyb, kdo byl v mém bytě. Tedy pokud bych nedokázal přijmout myšlenku, že nějaký cizinec si z neznámých důvodů náhodně vybral můj byt jako ideální místo k předvedení své dekapitované barbíny.

Ne. Navštívil mě můj oblíbený umělec. Jak mě našel, nebylo důležité. Klidně si mohl rychle zapsat tehdy v noci číslo mého auta. Měl spoustu času mě pozorovat z úkrytu za benzínkou. S tím si už kdekdo s

počítačovým vzděláním dokáže zjistit mou adresu. A když ji měl, bylo snadné proniknout dovnitř, opatrně se tu rozhlédnout a nechat zprávu.

A tady byla ta zpráva: hlava visí odděleně, části těla jsou složené na mém tácu s ledem a zase to proklaté zrcátko. V kombinaci s naprostým nezájmem o veškeré vybavení bytu všechno spolu navzájem souviselo.

Ale jak?

Co mi sdělil?

Mohl mi tu nechat všechno, anebo nic. Mohl vzít zakrvácený řeznický nůž, kterým předtím probodl krávé srdce, a zabodnout mi ho do linolea. Byl jsem mu vděčný, že to neudělal – nadělal by pěknou spoušť – ale proč Barbie? Kromě zjevné skutečnosti, že ta panenka zobrazuje stav těla jeho poslední oběti, proč by mi o tom měl něco říkat? A byla to méně důležitá zpráva než ta druhá, sentimentálnější – anebo naopak? Nejde snad o ono: „Já tě sleduju a dostanu tě?“

Anebo říká: „Ahoj! Chceš si hrát?“

A já chci. Ovšemže chci.

Ale co to zrcadlo? Tentokrát se netýká jen toho kamionu a honičky po pobřežní silnici. Nyní znamená mnohem víc. Ale jediné, co mě napadlo, bylo: „Podívej se na sebe.“ A jaký smysl to dává? Proč bych se měl dívat na sebe? Nejsem tak ješitný, aby mi to dělalo potěšení – anebo přesněji, nejsem tak domýšlivý na svůj fyzický vzhled. A proč bych se měl vůbec chtít dívat na sebe, když to, co opravdu chci vidět, je ten vrah? Takže to zrcadlo musí mít ještě jiný význam, který mi zatím uniká.

Ale ani tím jsem si nemohl být jistý. Bylo možné, že vlastně ani žádný význam nemá. U takového elegantního umělce se mi tomu sice nechtělo věřit, ale bylo to možné. A ta zpráva mohla být docela dobře i soukromá, zmatená a podružná. A neexistuje vůbec žádný způsob, jak to zjistit. A tím pádem také neexistuje žádný způsob, jak zjistit, co bych s tím měl udělat. Pokud s tím ovšem vůbec mám něco dělat.

A tak jsem udělal lidskou volbu. Jak komické, když o tom tak přemýšlíte; já a lidská volba. Harry by byl na mě hrdý. Lidsky jsem se rozhodl nedělat nic. Počkám a uvidí se. Nebudu nikomu nic hlásit. Nakonec, co bych asi řekl? Nic se mi neztratilo. Oficiálně jsem mohl vypovědět nanejvýš: „Kapitáne Matthews, nejspíš byste měl vědět, že se

ke mně do bytu někdo zjevně vloupal a nechal mi v mrazáku panenku Barbie.“

Něco takového by znělo skutečně skvěle. Jsem si jistý, že by to na oddělení ještě dlouho kolovalo jako povedená hláška. Možná by mě vyšetřoval přímo seržant Doakes osobně a konečně by mohl dát volný průchod své skryté touze po výsledku bez hloupých omezení. Možná by mě ale jen dali na seznam duševně neschopných služby, hned vedle chudinky Deb, protože případ byl oficiálně uzavřen, a i kdyby se znovu otevřel, neměl nic společného s panenkami Barbie.

Ne, opravdu jsem neměl nikomu co říct, nic, co bych dokázal vzápětí i vysvětlit. Takže s rizikem dalších šťouchanců loktem o tom neřeknu dokonce ani Deboře. Z důvodů, které nemohu začít objasňovat, a to dokonce ani sám sobě, je toto osobní. A udržím-li to osobní, existuje větší šance, že se dostanu blíž ke svému návštěvníkovi. Přirozeně proto, abych ho předal spravedlnosti. To je přece jasné.

Po tomto rozhodnutí se mi hned ulevilo. Vlastně mi bylo málem do zpěvu. Neměl jsem sice tušení, co se z toho vyvine, ale byl jsem připravený vyrovnat se s čímkoli. Ten pocit ve mně přetrval zbytek noci a dokonce i celý příští den v práci, kdy jsem připravoval laboratorní zprávu, uklidňoval Deb a ukradl Vinci Masuokovi koblihu. Nezmizel ani cestou domů uprostřed spokojeně sebevražedného večerního provozu. Nacházel jsem se ve stavu zenové naladěnosti, připraven na vše.

Alespoň jsem si to myslel.

Právě jsem se vrátil domů, usadil se v křesle a relaxoval, když zazvonil telefon. Nechal jsem ho vyzvánět. Chtěl jsem si pár minut vydechnout a nenapadlo mě nic, co by nemohlo počkat. Kromě toho jsem zaplatil skoro padesát dolarů za záznamník. Tak ať si na sebe vydělává.

Druhé zazvonění. Zavřel jsem oči. Zhluboka se nadechl. Odpočívaj, starouši. Třetí zazvonění. Výdech. Záznamník cvakl a začal se přehrávat můj nádherně zdvořilý vzkaz.

„Dobrý den, právě nejsem k dispozici, ale hned vám zavolám zpět, pokud mi, prosím, po pípnutí zanecháte nějakou zprávu. Děkuji.“

Jak úžasná modulace hlasu. Jak břitký důvtip! Skutečně pozoruhodný vzkaz. Zněl téměř lidsky. Byl jsem na něj velice hrdý. Znovu jsem se zhluboka nadechl a poslechl si melodické PIIIIÍP!, které následova-

lo.

„Ahoj, to jsem já.“

Nějaký ženský hlas. Ne Debořin. Ucítil jsem v jednom víčku podrážděný tik. Proč tolik lidí začíná své vzkazy „To jsem já“? Ovšemže to jsou oni. Všichni to víme. Ale kdo, k čertu, je ten JÁ? V mém případě byly možnosti výrazně omezeny. Věděl jsem, že to není Debora. Neznělo to jako LaGuertová, i když možné je všechno. Takže zbývá –

Rita?

„Víš, je mi to líto. Já –“ dlouhý povzdech. „Poslyš, Dextere, je mi to líto. Myslela jsem, že mi zavoláš, a když jsi nezavolal, tak jsem –“ Další dlouhý povzdech. „No nic. Potřebuju si s tebou promluvit. Protože jsem si uvědomila... chci říct – sakra! Nemohl, hm, bys mi zavolat? Teda pokud – však ty víš.“

Nevěděl jsem. Absolutně ne. Dokonce jsem si nebyl ani jistý tím, kdo volá. Opravdu je to Rita?

Další dlouhý povzdech. „Mrzí mě, jestli sis –“ A velice dlouhá odmlka. Dva hluboké nádechy a výdechy. Výdech z plných plic. Nádech z plných plic a pak náhle sípavý výdech. „Prosím tě, Dexi, zavolej mi. Jen –“ Dlouhá odmlka. Další povzdech. Pak zavěsila.

Mnohokrát v životě jsem měl pocit, že mi něco uniká, nějaký důležitý díl skládačky, který všichni ostatní nosí s sebou, aniž by na něj museli vůbec myslet. Obvykle mi to nevadilo, protože se většinou ukázalo, že jde o až pozoruhodně pitomý kus lidskosti, jako je třeba pochopení pravidla ofsajdu nebo zachování zdrženlivosti na první schůzce.

Ale jindy jsem měl pocit, že postrádám velkou zásobárnu vřelé lidské moudrosti, nauku o nějakém smyslu, který nevlastním a pro lidi je natolik hluboce prožitý, že o něm nepotřebují mluvit a dokonce jej ani nedokážou vtělit do slov.

A toto byl jeden z těch případů.

Věděl jsem, že Rita ode mě čeká, že pochopím, co úžasného právě řekla, že ty její odmlky a zakoktání jen umocňují onu velkolepou a zázračnou věc, kterou by měl každý muž intuitivně pochopit. Ale já neměl jediné vodítko, oč se může jednat, a ani jsem nevěděl, jak to zjistit. Měl bych spočítat ty nádechy a výdechy? Změřit odmlky, převést je do čísel a najít podle nich verše v bibli jako nějakou tajnou šifru? Co se mi

to snažila sdělit? A proč, když už o tom uvažuji, se mi snažila vůbec něco sdělit?

Jak tomu rozumím, když jsem z onoho podivného a hloupého popudu Ritu políbil, překročil jsem hranici, kterou jsme se oba mlčky dohodli nechat neporušenou. A když k tomu došlo, nedalo se to už vzít zpět, neexistoval návrat. Svým způsobem byl ten polibek vražedným činem. V každém případě mělo takovéto uvažování uklidňující účinek. Zabil jsem náš opatrnický vztah tím, že jsem probodl jazykem jeho srdce a pak ho shodil přes okraj útesu. Bum, mrtvola. Od té doby jsem si na Ritu ani nevzpomenul. Byla pryč, vytěsněná z mého života nepochopitelným rozmarem.

A teď mi najednou volá a nahrává vzdechy pro mé potěšení.

Proč? Chce mě snad trestat? Nadávat mi, omlátit mi o hlavu mou pošetlost, přinutit mě pochopit, jak neomluvitelně jsem ji urazil?

Celá ta záležitost mě začínala nesnesitelně dráždit. Chodil jsem po bytě sem a tam. Proč bych měl vůbec na Ritu myslet? Mám teď mnohem vážnější starosti. Rita byla jen mé maskování, hloupý dětinský převlek, který nosívám o víkendech, abych zakryl skutečnost, že jsem osoba, která dělá věci, jež nyní páchá ten druhý zajímavý kumpán, ne já.

Byla to žárlivost? Ovšemže jsem takové věci nedělal. Nedávno jsem přece na nějaký čas skončil. Takhle brzy to rozhodně nechci dělat znovu. Je to příliš riskantní. Ještě jsem si nic nepřipravil.

A navíc –

Vrátil jsem se do kuchyně a rozhoupal Barbiinu hlavu. *Bum. Bum, bum.* Zdálo se mi, že při tom něco cítím. Hravost? Hluboký a nepomíjející zájem? Profesionální žárlivost? To jsem neuměl říct a Barbie neuměla mluvit.

Bylo toho na mě prostě moc. Zjevně falešné doznání, narušení mé vnitřní svatyně a teď ještě Rita? Člověk má určité meze. Dokonce i taková nápodoba člověka, jako jsem já. Začal jsem se cítit vykořeněn, omámen, zmaten, hyperaktivně a letargicky současně. Přesl jsem k oknu a vyhlédl ven. Nyní byla tma a daleko nad vodou stoupalo po obloze světlo a při jeho spatření odněkud z nitra mu vzlínal vstříc jakýsi tenký a zlý hlásek.

Měsíc.

Šepot u ucha. Ani ne zvuk, jen prchavý pocit, že někdo pronáší vaše jméno, téměř ho slyšíte, někde blízko. Hodně blízko a nejspíš se ještě blíží. Vůbec žádná slova, jen suchý šelest nehlasu, tón bez tónu, myšlenka dechu. Cítil jsem horkost ve tváři a náhle jsem slyšel sám sebe dýchat. A ten hlas se ozval znovu, jemný zvuk zaznívající z vnějšího okraje ucha. Otočil jsem se. I když jsem věděl, že tam nikdo není a nebylo to mé ucho, ale drahý přítel uvnitř, probuzený k vědomí měsícem a někým, kdo ví, oč tu běží.

Takový tlustý, spokojený, užvaněný měsíc. Kolik jen toho má na srdci. A jak jsem se snažil říct, že teď není vhodný čas, že je ještě příliš brzy, že se ještě musí vykonat jiné věci, důležité věci – ten měsíc měl pro tohle všechno slova a ještě i pro víc. A tak i když jsem tam stál asi čtvrt hodiny a přel se s ním, nikdy nepadla skutečná otázka.

Byl jsem stále zoufalejší, použil jsem všechny triky, co znám, a když selhaly, udělal jsem něco, co mnou otřásl až do základů. Zavolal jsem Ritě.

„Dextere,“ vydechla. „Já jen – měla jsem strach. Díky, žes mi zavolal. Já jen –“

„Chápu tě,“ ujistil jsem ji, i když jsem pochopitelně nechápal vůbec nic.

„Nemůžeme si – nevím, jestli bys – Nemůžeme se někdy vidět a jen tak – moc ráda bych si s tebou promluvila.“

„Ale jistě,“ pronesl jsem a dohodli jsme se, že k ní později zajedu, vrtalo mi hlavou, co asi tak může mít na srdci. Násilí? Slzy a vzájemné obviňování? Šťavnaté nadávky? Ocítl jsem se na cizím hřišti – a mohlo mě čekat cokoliv.

Poté co jsem zavěsil, mě celá ta záležitost tak na půl hodiny až zračně rozptýlila, než se mi opět vrátil do mozku tichý vnitřní hlásek s tichou litaníí, že tato noc bude opravdu výjimečná.

Cítil jsem, jak mě to přitahuje zpět k oknu, a už tu byla znovu, ta obrovská spokojená tvář na nebi, ten culící se měsíc. Zatáhl jsem závěsy a odvrátil se, přecházel jsem bytem, pokoj po pokoji, dotýkal se věcí a říkal si, že pro jistotu všechno zkontroluji, jestli něco přece jen nechybí, i když jsem věděl, že ne, a také jsem věděl proč. Při každém kolečku

bytem jsem se pomalu přibližoval ke stolku v obývacíku, kde stál můj počítač; věděl jsem, co chci udělat a zároveň i nechci, až nakonec, po čtyřiceti minutách, bylo nutkání již k nesnesení. A já byl příliš omámený, než abych tomu dál čelil, a pomyslel jsem si, že jen sklouznu do křesla, když se takhle nastavuje; a když už jsem v něm trůnil, zapnul jsem počítač, a jakmile naběhl...

Není to hotovo, pomyslel jsem si. Nejsem ještě připravený.

Ale na tom pochopitelně nezáleželo. Jestli jsem připravený, nebo ne, na tom vůbec nesešlo. *To bylo připravené.*

KAPITOLA 14

Byl jsem si téměř jistý, že je to on, ale jen téměř, a nikdy předtím jsem si nebyl jistý jen *téměř*. Cítil jsem se slabý, přio opilý, napůl nemocný kombinací vzrušení a nejistoty a naprostou nepřiměřeností situace – ale Temný společník teď pochopitelně řídil ze zadního sedadla a to, jak jsem se cítil, již nebylo vůbec důležité, protože on se cítil silný, chladný, dychtivý a připravený. A já cítil, jak se ve mně nadouvá, vyběhává z temných koutů mého ještěřího mozku. Toto probouzení a narůstám mohlo skončit jen jedním způsobem, a v tom případě ať je obětí nejraději on.

Našel jsem ho již před pár měsíci, ale po nějakém tom pozorování jsem se rozhodl, že ten kněz je větší jistota a on může počkat, než si budu naprosto jistý.

Jak jsem se mýlil. Teď jsem zjistil, že rozhodně nemůže čekat.

Bydlel v malé uličce u Coconut Grove. Jen pár bloků stranou v odporném domku uprostřed levných baráků, putyk a rozpadajících se modliteben. Půl míle opačným směrem si milionáři užívali ve svých předimenzovaných domech a stavěli zdi a zátarasy, aby se izolovali od lidí jako on. Ale Jamie Jaworski byl přesně uprostřed, v domě, který sdílel s milionem brouků a nejošklivějším psem, jakého jsem kdy viděl.

Ale pořád ještě šlo o dům, který by si neměl být schopen dovolit. Jaworski byl na poloviční úvazek údržbářem na nižší střední škole Ponce de Leon, a pokud jsem věděl, byl to jeho jediný zdroj příjmu. Pracoval tři dny v týdnu, což mu stačilo tak tak na živobytí, ale ne na víc. Přirozeně jsem neměl zájem o jeho peníze. Velice mě však zaujalo, že od chvíle, co v Ponce nastoupil, došlo k malému, nicméně zřetelně-

mu zvýšení úteků ze školy. A vždy šlo o dvanácti- až třináctileté světlovlasé holčičky.

Světlovlasé. To bylo důležité. Z nějaké příčiny je to jeden z detailů, které se policii vždy daří přehlédnout, ale někoho jako já přímo praští do očí. Možná to není politicky korektní; tmavovlasé a snědé holčičky by přece měly mít stejné právo být uneseny, sexuálně zneužity a pak zaživa rozřezány přímo před kamerou, nemyslíte?

Jaworski byl navíc často i posledním, kdo viděl zmizelé dítě. Policie s ním mluvila, zadržela ho přes noc, vyslýchala ho, ale nikdo mu nedokázal nic přišít. Pochopitelně museli dodržovat určitá malicherná pravidla. Například mučení bylo v poslední době ve velké nemilosti. A bez radikálních donucovacích prostředků Jamie Jaworski nikdy otevřeně nepohovoří o svém koníčku. Já bych to také neudělal.

Ale věděl jsem, že je vinen. Pomáhal těm dívkám zmizet kvůli rychlé a jednorázově konečné filmové kariéře. Byl jsem si téměř stoprocentně jistý. Nenašel jsem sice kusy těl ani jsem ho při tom nepřistihl, ale všechno do sebe zapadalo. A na internetu se mi podařilo najít obzvlášť vynalézavé snímky tří z pohřešovaných dívek. Netvářily se na nich příliš šťastně, i když některé z věcí, které na nich prováděly, mají vyvolávat slast, alespoň tak mi to lidé řekli.

Nemohl jsem Jaworského jednoznačně spojit s těmi snímky. Ale mailboxová adresa zněla na jižní Miami, kousek od školy. A on si žil nad své poměry. V každém případě mi stále rostoucí síla čišící z temného zadního sedadla mozku připomínala, že jsem mimo zaběhaný rytmus a že v tomto případě není jistota tím nejdůležitějším.

Vrásky mi ale dělal ten hnusný pes. Psi jsou vždycky problém. Nemají mě rádi a celkem často nesouhlasí s tím, co dělám jejich páníčkům, zejména když se s nimi nepodělím o nejlepší kusy. Musel jsem najít nějaký způsob, jak kolem toho psa proklouznout k Jaworskému. Možná si někam vyjde. Pokud ne, budu muset já dovnitř.

Projel jsem kolem Jaworského domku třikrát, ale nic podezřelého jsem neviděl. Potřeboval jsem trochu štěstí, a to dřív, než mě Temný společník dožene k nějaké ukvapenosti. A právě když mi můj drahý přítel začal našeptávat nepředloženosti, štěstí se na mě usmálo. Jak jsem znovu projížděl kolem, Jaworski vyšel ven a vysoukal se do svého

omláčeného červeného pickupu značky Toyota. Co nejvíc jsem zpomalil a nechal ho zacouvat a vyjet směrem k Douglas Road. Pak jsem se otočil a sledoval ho.

Netušil jsem, jak to s ním zaonačím. Nebyl jsem připravený. Žádná bezpečná místnost, ani čistá svrchní kombinéza, nic, jen rolička izolepy a pod sedadlem porcovací nůž. Musel jsem být neviditelný, nenápadný a dokonalý, a netušil jsem jak. Nenáviděl jsem improvizaci, ale neměl jsem na výběr.

Ještě jednou se na mě usmálo štěstí. Když Jaworski zamířil na jih k Old Cutler Road, provoz byl již velmi slabý a on po zhruba míli zabočil doleva k vodě. Budovala se tam další obrovská stavba, aby nám všem zlepšila život tím, že nahradí stromy a zvířata cementem a starými lidmi z New Jersey. Jaworski pomalu projel stavbou, pak kolem golfového hřiště s praporky v jamkách, ale bez trávy, až se dostal skoro k moři. Kostra velkého, napůl dokončeného bloku nájemních domů zastínila měsíc. Zůstal jsem daleko vzadu, vypnul světla a pak opatrně popojížděl vpřed, abych viděl, co má můj člověk za lubem.

Jaworski zajel vedle bloku budoucích domů a zaparkoval. Vylezl ven a postavil se mezi svou dodávku a velkou kupu písku. Chvilí se jen rozhlížel. Raději jsem se také rychle rozhlédl a vypnul motor. Jaworski zíral na stavbu a pak dolů po cestě směrem k moři. Vypadal spokojeně a vešel do budovy. Byl jsem si celkem jistý, že pátrá, jestli není nablízku místní hlídač. Já vlastně taky. Doufal jsem, že jde najisto. Na takto obřích stavbách objíždějí hlídači svůj rajón nejčastěji v golfovém vozíku. Šetří to peníze a kromě toho: jsme v Miami. V každém účtování je určité překročení plánovaných výdajů za materiál, o kterém se předpokládá, že se někam tiše ztratí. Zdálo se mi, že Jaworski hodlá pomoci staviteli splnit plán.

Vystoupil jsem z auta a zastrčil nůž s páskou do levného batohu, který jsem vozil všude s sebou. Už jsem v něm měl pogumované zahradnické rukavice a pár fotek, nic moc. Jen drobnosti, které jsem stáhl z internetu. Hodil jsem si batoh přes rameno a tiše se kradl nocí, dokud jsem nedorazil k jeho otlučené dodávce. Úložný prostor byl stejně prázdný jako kabina. Kupky prázdných pohárků a papírů od Burger Knight, prázdné krabičky od camelek. Nic, co by nebylo bezvýznamné

a špinavé jako sám Jaworski.

Vzhlédl jsem. Nad okrajem stavby jsem spatřil svit měsíce. Po tváři mě hladil noční větřík a přinášel podmanivé vůně našeho tropického ráje: motorové nafty, hniјících rostlin a cementu. Zhluboka jsem se nadechl a vrátil se v myšlenkách zpět k Jaworskému,

Byl někde uvnitř skeletu stavby. Nevěděl jsem, kolik mám času, a ten slabý hlásek mě nabádal, ať si pospíším. Nechal jsem dodávku do-
dávku a vešel na stavbu. Když jsem procházel dveřmi, uslyšel jsem ho. Anebo přesněji, zaslechl jsem podivný skřípот a chrastění, které muselo pocházet od něj. Anebo –

Zastavil jsem se. Ten zvuk přicházel ze strany a já se za ním vyplížil. Po zdi se táhla trubka, elektrické vedení. Položil jsem na ni ruku a ucítil, jak vibruje, jako by se uvnitř něco hýbalo.

V hlavě se mi rozsvítilo. Jaworski vytahoval ven drát. Měď je velmi drahá a všude bují černý obchod s mědí v jakékoli formě. Byl to další způsob, jak si trochu přilepšit k bídnému platu údržbáře a ukrátit si dlouhou chvíli mezi únosy holčiček. Za jediný náklad mědi mohl vyinkasovat i několik set dolarů.

Nyní, když jsem věděl, o co mu jde, se mi začala v hlavě rodit neurčitá myšlenka. Podle zvuků byl někde nade mnou. Mohl jsem ho snadno najít a sledovat, dokud nenastane vhodná chvíle, a pak udeřit. Ale byl jsem tu prakticky jako nahý, naprosto vystavený a nepřipraven. A zvykl jsem si dělat tyto věci určitým zavedeným způsobem. Přestoupit vlastní, pečlivě vytyčené hranice bylo pro mě mimořádně nepříjemné.

Po páteři mi stoupalo mrazení. Proč vlastně tohle dělám?

Odpověď, která se nabízela, byla pochopitelně, že to vůbec nedělám já. Dělá to můj temný přítel na zadním sedadle. Jsem tu jen proto, že mám na rozdíl od něj řidičský průkaz. Ale dosáhli jsme vzájemného porozumění, já a on. Nastolili jsme opatrnou a vyváženou existenci, způsob, jak žít díky Harryho řešení pospolu. Ale on nyní běsnil mimo Harryho opatrně vytyčené a elegantní hranice. Proč? Ze vzteku? Byl vpád do mého domova skutečně takovou urážkou, že ho probudil k odvetnému úderu?

Necítil vztek ke mně – jako vždy se zdál chladný, mírně pobavený a dychtivý své oběti. Ani já jsem necítil vztek. Cítil jsem se – přiopilý, v

oblacích jako papírový drak, vznášející se na pokraji euforie, pohupující se na vlnách vnitřního příboje, což je zvláštní pocit, přesně jak jsem si vždy myslel, že musí chutnat emoce. A opojení z toho mě dovedlo na toto nebezpečné, nečisté a neplánované místo, abych udělal bez přemýšlení něco, co jsem si vždy opatrně plánoval dopředu. A přestože jsem si všechno tohle uvědomoval, zoufale jsem toužil to udělat. *Musel* jsem to udělat.

Tak dobrá. Ale nesmím to provést nechráněný. Rozhlédl jsem se. Na opačném konci místnosti se tyčil stoh panelů zabalených do ochranné fólie. Stačila chvíle a ze silného igelitu jsem si vyřízl zástěru a podivnou průhlednou masku; udělal jsem otvory na nos, oči a ústa, abych viděl a mohl dýchat a mluvit. Pevně jsem si ji přitiskl k obličejí, až jsem cítil, jak mi deformuje rysy k nepoznání. Konce jsem zavázal za hlavou neohrabaným kluzkým uzlem. Dokonale anonymní. Možná to je pošetilé, ale jsem zvyklý lovit v masce. Kromě neurotického nutkání dělat všechno správně mi tak prostě ubyla další starost. Trochu jsem se tím uklidnil, takže šlo o dobrý nápad. Z batohu jsem vyndal rukavice a nasadil si je. Teď jsem byl připravený.

Jaworského jsem našel ve druhém patře. U nohou se mu válela hromada elektrických kabelů. Stál jsem ve stínu schodiště a pozoroval ho, jak vytahuje další drát. Zacouval jsem kousek zpět a otevřel batoh. Lepicí páskou jsem rozmístil přinesené obrázky. Sladké malé fotky nezvěstných holčiček v roztomilých a velmi odhalujících pozicích. Přilepil jsem je k betonovým stěnám, kde je Jaworski uvidí, až se vrátí dveřmi na schodiště.

Ohlédl jsem se na něj. Vytáhl dalších dvacet metrů drátu. Ten se náhle za něco zachytil a nešel dál. Jaworski dvakrát škubl, nic, tak vyndal ze zadní kapsy masivní kleště a drát přeštípl. Zvedl dráty ze země a svinul je do smyčky na šířku lokte. Pak zamířil ke dveřím – ke mně.

Couvl jsem dál na schodiště a čekal.

Jaworski se nesnažil být potichu. Nečekal, že by ho tu někdo vyrušoval – a zcela určitě nečekal mě. Naslouchal jsem jeho krokům a tichému rachocení cívky, kterou táhl za sebou. Blížil se –

Prošel dveřmi a minul mě, aniž si něčeho všiml. Pak ale uviděl fotografie.

„Uf,“ vyloudil ze sebe heknutí, jako by dostal ránu do břicha. Zíral s pokleslou čelistí, neschopný pohybu a já k němu přiskočil a položil mu nůž na krk.

„Nehýbej se a ani muk,“ poručil jsem.

„Hele, já –“ začal.

Zesílil jsem sevření a zabořil mu hrot nože do kůže pod bradou. Zasykl bolestí, jak vytryskla zneklidňující a hrozivá kapka krve. Taková zbytečnost. Proč mě nikdy neposlechnou hned napoprvé?

„Řekl jsem ani muk,“ připomněl jsem mu a tentokrát zůstal zticha.

A tak byly jedinými zvuky praskot izolepy, Jaworského dech a tiché chichotání Temného společníka. Zalepil jsem mu ústa a kolem zápěstí zkroutil ten jeho drahocenný opravářský měděný drát a pak jsem ho odvěkl na další kupu zabalených panelů. Během okamžiku byl napnutý a připoutaný na provizorním stole.

„Promluvme si,“ pronesu jsme něžným a chladným hlasem Temného společníka.

Nevěděl, jestli už může něco říct, a přes tu lepenku by to stejně bylo dost obtížné, tak zůstal zticha.

„Promluvme si o těch zmizelých,“ řekli jsme a odlepili mu pásku z úst.

„Au – co-co tím myslíte?“ vykoktal. Ale neznělo to příliš přesvědčivě.

„Myslím, že víš, o čem mluvíme,“ pokračovali jsme.

„Ne – nevím,“ odpověděl.

„Ano – víš,“ opravili jsme ho.

Nejspíš si chtěl hrát na chytráka. Ale má trpělivost byla u konce, celý večer se chýlil ke konci. Ale on byl statečný. Podíval se mi do lesklé tváře. „Co jste zač, polda nebo co?“ zeptal se.

„Ne,“ ujistili jsme ho a uřízli mu levé ucho. Bylo nejbliž po ruce. Nůž byl ostrý a on na okamžik odmítal uvěřit, co se mu děje – že už jednou provždy nebude mít levé ucho. Tak jsem mu ho položil na hrud', aby tomu uvěřil. Vytřeštil oči a nadechl se k výkřiku, ale já mu nacpal do úst chomáč igelitu, než stačil začít rvát.

„Nic takového,“ poučili jsme ho. „Jinak dojde k nejhoršímu.“ K tomu dojde nepochybně tak jako tak, ale prozatím to nepotřeboval vě-

dět.

„Takže ta zmizení?“ zeptali jsme se něžně a chladně a čekali na správný okamžik, hleděli mu do očí, abychom se ujistili, že nebude řvát, až mu vyjmeme roubík.

„Ježíšikriste,“ zakrákal. „Moje ucho –“

„Máš ještě jedno a zrovna tak dobré,“ uklidnili jsme ho. „Řekni nám o těch dívkách na fotografiích.“

„Vám? Koho myslíte tím ‚nám‘? Panebože, to bolí,“ zakňučel.

Některým lidem to prostě nedochází. Nacpal jsem mu do úst znovu igelitový roubík a dal se do práce.

Skoro jsem se nechal unést; za takových okolností to je tak snadné. Srdce mi bušilo jako splašené a musel jsem tvrdě bojovat, aby se mi netrásla ruka. Ale pracoval jsem, zkoumal, pátral po něčem, co bylo vždy těsně pod mými prsty. Vzrušující – a příšerně frustrující. Tlak ve mně narůstal, valil se mi do uší a ječivě se dožadoval uvolnění – ale žádné uvolnění nepřišlo. Jen stálý nárůst napětí a pocit, že těsně na dosah mých smyslů je něco nádherného, co čeká, až to naleznu a utonu v tom. Ale nenašel jsem to a žádný z mých minulých modelů mi neposkytl ani tu nejmenší slast. Co si počít? Celý zmatený jsem mu otevřel žílu a na igelitovém povlaku se utvořila podél údržbářova těla obrovská kaluž krve. Na okamžik jsem ustal a hledal odpověď, ale nic nenalezl. Pohlédl jsem stranou, ven z kostry okna. A zůstal jsem zírat, zapomínáje i dýchat.

Nad vodou svítil měsíc. Z nějaké příčiny jsem nedokázal vysvětlit, proč mi připadá tak správný, tak nutný, okamžik jsem jen hleděl přes vodu, pozoroval pablesky, tak naprosto dokonalé. Zavrával jsem a narazil na svůj provizorní stůl a vzpamatoval se. Ale ten měsíc... anebo to bylo tou vodou?

Tak blízko... ocitl jsem se tak blízko něčeho, co jsem téměř cítil – ale čeho? Zmocnil se mě třas – a to bylo správné, tak správné, že to vyvolalo celou sérii třasů, až se mi rozcvakaly i zuby. Ale proč? Co to znamená? Něco tam bylo, něco *důležitého*, vše přemáhající čistota a jasnost plujícího měsíce a vody těsně za špičkou mého porcovacího nože a já je nemohl postihnout.

Pohlédl jsem zpět na údržbáře. Doháněl mě k šílenství, jak si tam tak

ležel pokrytý náhodnými skvrnami a zbytečnou krví. Ale bylo těžké zůstat vzteklý, když na mě shlížel tak nádherný floridský měsíc, váln tropický větřík a ozývaly se podmanivé noční zvuky napínající se izolační pásy a panického sípání. Málem jsem se rozesmál. Někteří lidé se rozhodli zemřít kvůli velice výjimečným věcem, ale tenhle odporný malý červ tu umírá pro kus měděného drátu. A pohled na jeho tvář: tak zrůzněnou a zmatenou a zoufalou. Kdybych se necítil tak frustrovaně, nejspíš by mi to přišlo náramně směšné.

Ale on si skutečně zasloužil ode mě zodpovědnější přístup; nakonec to nebyla jeho chyba, že jsem dnes mimo obvyklou formu. Nebyl dokonce ani dost odporný, aby se ocitl v čele mého seznamu. Šlo jen o nechutného bezvýznamného slimáka, co zabíjel děti pro peníze a pro vzrušení, a pokud vím, byly jen čtyři nebo pět. Málem jsem k němu pocítil lítost. Skutečně neměl na první ligu.

No dobrá. Zpět do práce. Vrátil jsem se k jeho tělu. Teď se už tolik nezmítal, ale na mé obvyklé metody byl stále ještě až příliš živý. Neměl jsem s sebou dnes večer pochopitelně své vysoce profesionální nástroje a celý průběh musel být pro Jaworského trochu drsný. Ale jako skutečný přítel nic nenamítal. Pocítil jsem nával vděčnosti, trochu jsem ubral na lajdáckém přístupu a dal si záležet na jeho rukou. Zareagoval s nepopíratelným elánem a já se zabral do práce, zaujat úspěšným výzkumem.

Nakonec to byly jeho zdušené výkřiky a divoké zmítání, co mě vrátilo do reality. A vzpomněl jsem si, že ani nemám naprostou jistotu o jeho vině. Počkal jsem, až se trochu uklidní, a pak jsem mu vytáhl ige-litový roubík.

„Ty únosy?“ zeptali jsme se.

„Ježíši. Bože. Ježíši,“ blábolil mdle.

„Myslím, že ne,“ pronesli jsme. „Ty dva z toho raději vynecháme.“

„Prosím,“ zaškemral. „Prosím vás...“

„Pověz mi o těch únosech,“ trvali jsme na svém.

„Tak dobře,“ vydechl.

„Unesl jsi ty dívky?“

„Ano...“

„Kolik?“

Chvíli jen oddechoval. Měl zavřené oči, až mě napadlo, že jsem ho ztratil trochu moc brzy. Konečně otevřel oči a pohlédl na mě. „Pět,“ přiznal konečně. „Pět malých princezen. A není mi to líto.“

„Jistěže není,“ ujistili jsme ho. Položil jsem mu ruku na paži. Byl to nádherný okamžik. „Ani mně to teď není líto.“

Znovu jsem mu nacpal do úst igelit a pokračoval v díle. Ale sotva jsem začal a získal předešlý rytmus, zaslechl jsem, jak dole zastavila ostraha.

KAPITOLA 15

Byl to šum rádia, co hlídku prozradilo. Když jsem ho zaslechl, právě jsem byl hluboce zaujat něčím, co jsem ještě nikdy předtím nezkusil. Pracoval jsem na trupu špičkou nože a cítil první skutečné brnění v páteři a nohách a nechtěl jsem přestat. Ale to rádio – To byla horší zpráva, než že jen přijel hlídač. Kdyby zavolal posily anebo dal zablokovat cestu, možná bych měl menší potíže vysvětlit pár věcí, které tu dělám.

Podíval jsem se dolů na Jaworského. Byl už skoro hotový, a přesto jsem ještě necítil uspokojení z toho, jak se věci vyvíjejí. Příliš velká spoušť, a stejně jsem nenalezl, co jsem hledal. Několikrát jsem cítil, že jsem na pokraji něčeho zázračného, jakéhosi fascinujícího zjevení – ale jakého? Že se za oknem převalují vlny? – ale ať už to bylo, co chtělo, pokaždé mi to uniklo. A nyní jsem zůstal s nedodělaným, znečištěným, odfláknutým a celkově neuspokojivým únoscem dětí a hlídač je na cestě, aby se k nám připojil.

Nesnáším kvapná řešení. Jde o tak důležitý okamžik, o skutečnou úlevu pro nás oba, pro Temného společníka i pro mě. Ale měl jsem na výběr? Nějakou chvíli – až příliš dlouhou, abych s hanbou přiznal – jsem uvažoval, že toho hlídače zabiju a budu pokračovat. Bylo by to snadné a mohl bych začít zkoumat zase od začátku –

Ale ne. Ovšemže ne. To by nešlo. Ten strážce byl nevinný, tak nevinný, jak jen může být někdo, kdo žije v Miami. Nejspíš neudělal nic horšího, než že párkrát vystřelil po ostatních řidičích na dálnici Palmetto. Prakticky čistý jako padlý sníh. Ne, musím se rychle ztratit, a tím všechno tohle tady skončí. A budu-li muset nechat údržbáře nedokon-

čeného a sebe ne zcela uspokojeného – no nic, každý den není posvícení.

Hleděl jsem na ten odporný nízký hmyz a cítil, jak se ve mně vzmáhá odpor. Ten tvor vyměšoval hlen i krev najednou, tvář měl plnou odporné řídké bublající břečky. Z úst mu vytékal čůrek nevkusného karmínu. V návalu zhnusení jsem Jaworskému prořízl hrdlo. Hned jsem své zbrklosti litoval. Vytryskla hotová fontána hrůzné krve a všechno naráz vypadalo ještě mnohem odporněji. Trapná chyba. Neuspokojený a s pocitem špinavosti jsem vyrazil ke schodišti. Doprovázelo mě chladné a podrážděné reptání Temného pasažéra.

V prvním patře jsem opatrně vyhlédl z nezaskleného okna. Pod sebou jsem uviděl golfové vozítko hlídače zaparkované směrem na Old Cutler – což znamenalo, jak jsem doufal, že přijel z druhé strany a neviděl můj vůz. Stál vedle vozítka, tlustý mladík s olivovou pletí, černými vlasy a jemným černým knírkem, a díval se nahoru na budovu – našťástí právě na opačný konec.

Co slyšel? Anebo je jen na pravidelné obchůzce? Doufal jsem, že ano. Pokud by něco skutečně zaslechl – Kdyby zůstal venku a zavolal pro posily, nejspíš by mě chytili. A i když jsem hodně prohnáný a výmluvný, nemyslím, že jsem zase *tak* dobrý, abych se z toho všeho vymluvil.

Mladý hlídač si přihladil knír a zatahal se za něj, jako by ho chtěl povzbudit k většímu růstu. Ušklíbl se a přejel pohledem po celé délce budovy. Honem jsem zastrčil hlavu. Když jsem za okamžik opět vykoul ven, bylo vidět již jen jeho temeno. Šel dovnitř.

Čekal jsem, dokud se na schodišti neozvaly jeho kroky. Poté jsem se pověsil z okna, napůl mezi prvním patrem a přízemím, visel jsem jen za konečky prstů zaháknuté za hrubý cement římsy, a pak jsem se pustil. Dopadl jsem tvrdě, kotník se mi podvrkl na kameni a koleno jsem si odřel do krvavá. Ale nejvyšší rychlostí, jaké jsem byl v tom stavu schopen, jsem se rozkulhal do tmy a hnal se ke svému autu.

Když jsem nakonec vklouzl za volant, srdce mi divoce bušilo. Ohlédl jsem se, ale po hlídači ani stopy. Nastartoval jsem a s vypnutými světly se co nejtíšeji a nejrychleji vydal na Old Cutler Road, zamířil k jižnímu Miami a objížděkou po dálnici Dixie domů. V uších mi stále

divoce bušil tep. Takové hloupé riziko! Nikdy předtím jsem nepodnikl nic tak impulzivního, nikdy předtím jsem nejednal bez pečlivého naplánování. Takové byly Harryho zásady: být opatrný, zabezpečený a připravený. Rady pro temné skautíky.

A místo toho tohle. Klidně mě mohli chytit. Mohli mě vidět. Jsem hlupák, hlupák – kdybych včas nezaslechl toho mladíka, musel bych ho nejspíš zabít. Proti všem zásadám zabít nevinného člověka; nepochyboval jsem, že by s tím Harry nesouhlasil. A navíc by to byla i špinavá a nepříjemná práce.

Ještě jsem pochopitelně nebyl v bezpečí – pokud ten hlídač míjel ve svém golfovém vozítku moje auto, klidně si mohl zapsat jeho číslo. Jednal jsem bez rozumu, neúnosně riskoval a zpronevěřil se všem svým bezpečnostním opatřením, dal jsem všanc celý tak opatrně budovaný život – a proč? Pro vraždu z pohnutí myslí? Hanba. A hluboko z temného kouta mého mozku se ozvěnou neslo *Ano, hanba*, doprovázené známým pochechtáváním.

Zhluboka jsem se nadechl a podíval se na ruku na volantu. Ale *bylo* to vzrušující, ne? Bylo to divoce napínavé, plné života, nových dojmů a pronikavé úzkosti. Bylo to něco zcela nového a zajímavého. A navíc ten prazvláštní pocit, že tudy vede cesta někam dál, na důležité místo, které je nové a zároveň důvěrně známé – příště ho budu muset prozkoumat trochu hlouběji.

Ne že by mělo být nějaké příště, to je jasné. Určitě už nikdy neudělám něco tak pošetilého a impulzivního. Nikdy. Ale pro jednu – byla to zábava.

Nevadí. Pojedu domů, dám si mimořádně dlouhou koupel a potom přijde čas na –

Čas. Skočil mi do mysli, mimovolně a sám od sebe. Slíbil jsem Ritě, že se setkáme v – aha, podle palubních hodiněk právě teď. A z jakého temného důvodu? Nedokážu odhadnout, co se děje v mozku ženy. Proč musím zrovna teď myslet na nějaké cizí pohnutky, když všechna má nervová zakončení mají pohotovost a přímo jódlují úzkostí? Nezáleželo mi na tom, co na mě chce Rita vykřičet. Vlastně mě to vůbec nezajímalo, ať už bude mít sebepronikavější postřehy o mých vadách charakteru, ale bylo k vzteku trávit čas posloucháním, když mám jiné, mnohem

důležitější věci na přemýšlení. Obzvlášť jsem chtěl zvážit, co jsem měl udělat a neudělat s drahým zesnulým Jaworským. Až do kruté přerušeneho a nedokončeného vyvrcholení se stalo tolik nových věcí a všechny potřebují co největší myšlenkové úsilí; musím promyslet, uvážit a pochopit, kam mě všechno tohle vede. A v jakém to je vztahu k onomu druhému umělci; snaží se mě zastínit a vyzývá mě svou prací?

Když mám všechno tohle na srdci, proč se mi do toho teď plete ještě Rita?

Ale pochopitelně k ní pojedu. A pochopitelně, budu-li potřebovat nějaké alibi pro dobrodružství s tím malým údržbářem, poslouží to i nízkému účelu. „Cože, detektive, jak vás může jen napadnout, že bych já –? A kromě toho jsem se v té době zrovna hádal se svou partnerkou. Tedy – vlastně bývalou partnerkou.“ Protože jsem ani v nejmenším nepochyboval, že se na mě Rita chce jen – jak je to slovo, které teď každý používá? Vyztekat? Ano, Rita chce, abych přijel, protože se touží na mně vyztekat. Mám určité výrazné chyby charakteru, na které potřebuje s doprovodným výbuchem emocí poukázat, a k tomu je nutná má přítomnost.

A kvůli tomu jsem si dal ještě minutku navíc, abych se upravil. Otočil jsem vůz zpět na Coconut Grove a zaparkoval na opačné straně mostu nad propustí. Pode mnou protékal starý dobrý plavební kanál. Zpod stromů na okraji kanálu jsem přikulil pár velkých kamenů, nacpal je do ruksaku, ve kterém byly rukavice, igelit a nůž, a všechno to hodil doprostřed kanálu.

Ještě jednou jsem se zastavil v malém temném parku skoro až u Ritina domu a pečlivě jsem se omyl. Musel jsem být čistý a reprezentativní; nechat na sebe ječet vzteklou ženskou by se mělo brát jako svým způsobem společenská událost.

Ale představte si můj úžas, když jsem o pár minut poté zazvonil u jejích dveří. Nerozrazila dveře a nezačala po mně vrhat nádobí a ná dávky. Vlastně otevřela velice zvolna a opatrně, napůl skrytá za nimi, jako by se bála toho, co ji na druhé straně může očekávat. Když uvážím, že jsem tam stál já, prokázala výjimečně zdravý rozum.

„Dextere?“ řekla tiše, stydlivě a znělo to, jako když neví, jestli chce, abych jí odpověděl ano, nebo ne. „Já... myslela jsem, že už nepři jdeš.“

„A přesto jsem tady,“ pronesl jsem vstřícně.

Neodpověděla mi mnohem delší dobu, než mi přišlo přiměřené. Nakonec ještě o trochu pootevřela dveře a vyzvala mě: „Nechceš... jít dál? Prosím.“

A pokud byl pro mě překvapením ten nejistý a skleslý tón hlasu, tak nepodobný tomu, jak jsem ji slyšel mluvit doposud, ještě daleko překvapenější jsem byl jejím oblečením. Myslím, že se tomu říká negližé nebo také nedbalky, protože látky na ní bylo vskutku jen zanedbatelně. Ať už se to jmenovalo jakkoli, prostě to měla na sobě. A jakkoli šlo o bizarní představu, napadlo mě, že si to vzala kvůli mně.

„Prosím?“ opakovala.

To už bylo trochu moc. Chci říct, co ode mě očekávala, že tu budu dělat? Překypoval jsem neuspokojivým experimentováním na údržbářii a ze zadního sedadla duše ke mně stále tlumeně zaznívalo nespokojené mumlání. Rychlé obhlédnutí situace vyjevilo, že jsem dostal lekci jak od drahé Deb, tak i od temného umělce, a nyní se ode mne očekává, že se tu budu chovat lidsky jako – no, jako kdo vlastně? Přece Rita nechce – chci říct, copak na mě není naštvaná? Co se to tu vlastně děje? A proč se to děje právě mně?

„Poslala jsem děti k sousedům,“ oznámila mi Rita. Strčila stehnem do dveří.

Vešel jsem dovnitř.

Napadá mě spousta způsobů, jak popsat, co se dělo potom, ale žádný z nich mi nepřijde přiměřený. Přešla k pohovce. Já za ní. Posadila se. Já také. Vypadala nejistě a mačkala si pravou rukou levičku. Zdálo se, že na něco čeká, a protože jsem si nebyl jistý na co, vrátil jsem se v myšlenkách k nedokončené práci na Jaworském. Kéž bych na něj měl jen trochu víc času! Co jsem jen mohl dokázat!

A jak jsem si tak přemýšlel, všiml jsem si, že Rita začala potichu plakat. Chvilí jsem na ni jen hleděl a snažil se potlačit vize z kůže staženého a vykrveného údržbáře. I kdybyste mě zabili, nedokázal jsem pochopit, proč pláče, ale protože jsem dlouho a tvrdě trénoval napodobování lidských bytostí, věděl jsem, že se ode mě čeká utěšování. Naklonil jsem se k ní a položil jí ruku na rameno. „Rito,“ řekl jsem. „No tak, no tak.“ Nešlo o žádný oslnivě intelektuální výrok, ale byl doporu-

čovaný mnoha odborníky. A zabralo to. Rita se nahnula ke mně a zabodla mi hlavu do prsou. Přitiskl jsem ji k sobě pevněji, čímž se mi dostala před oči má ruka. Před necelou hodinou tatáž ruka držela porcovací nůž nad tím červem údržbářem. Při té myšlence jsem pocítil závrat'.

A vážně nevím, jak se to stalo, ale stalo se to. Jednu chvíli jsem ji poplácával a těšil: „No tak, no tak,“ hleděl na rýhy ve své dlani, cítil v prstech vzpomínku na příval energie a jasnozřivosti, když nůž prozkoumával Jaworského břicho. A další chvíli –

Myslím, že se Rita na mě podívala. Jsem si také celkem jistý, že jsem se podíval i já na ni. A přesto to jaksi nebyla Rita, co jsem spatřil, ale úhledný balíček studených a vykrvených končetin. A nebyly to Ritiny ruce, jež jsem cítil, jak mi rozepínají pásek, ale stoupající neukoječný řev Temného společníka. A ještě o chvíli později –

No, stále je to něco nepochopitelného. Víte, rovnou tam, na pohovce.

Jak se, pro všechno na světě, mohlo stát něco *takového!*

Když jsem se konečně doškrábal ke své posteli, byl jsem totálně vyřízený. Obvykle toho moc nenaspím, ale měl jsem pocit, že tu noc budu potřebovat tak šestatřicetihodinový spánek v kuse. Večerní dobrodružství, vypětí z tolika nových zážitků – všechno hrozně vysilující. Pro Jaworského to bylo určitě ještě horší, pro toho vlhkého, ubožáckého tvora, ale já během jednoho zbrklého večera spotřeboval veškerou svou měsíční dávku adrenalinu. Nedokázal jsem si už ani přebrat, co to všechno mělo znamenat, od podivného popudu vyběhnout bláznivě a nerozvážně do noci až k těm nepředstavitelným věcem, které jsme dělali s Ritou. Opustil jsem ji spící a očividně mnohem spokojenější. Ale chudák démonický dezorientovaný Dexter zase jednou nevěděl, čím je, a sotva jsem položil hlavu na polštář, ihned jsem usnul.

Vznášel jsem se nad městem jako pták bez kostí, rychle a obratně, a okolo mě proudil chladný vzduch a nadnášel mě a zase snášel dolů, kde se na vlnách lámalo měsíční světlo, a já se potopil do stísněné a studené místnosti, kde ke mně vzhlížel ten ubožácký údržbář a smál se, na stole pod mým nožem celý rozprostřený jako orel s rozpjatými křídly, a smál se a smích mu deformoval tvář, měnila se, nyní už nepatřila Ja-

worskému, ale nějaké ženě, a ten muž, co svíral nůž, vzhledl tam, kde jsem se vznášel nad pulzujícími rudými vnitřnostmi, a jak se jeho tvář zvedla, zaslechl jsem zpoza dveří Harryho a otočil jsem se těsně předtím, než jsem mohl spatřit, kdože to vlastně leží na tom stole, ale –

Probudil jsem se. Bolestí se mi hlava div nerozskočila. Připadalo mi, že jsem sotva zavřel oči, ale hodiny na nočním stolku ukazovaly 5:14.

Další sen. Další dálkový hovor na mou přízračnou linku. Není divu, že jsem po většinu života tak vytrvale odmítal mít sny. Jsou tak hloupé, tak bezcenné a povrchně symbolické. Naprosto nekontrolovatelná úzkostná šlichta, odporný a nenávislný blábol.

A teď jsem nemohl znovu usnout a myslel na ty dětinské obrazy. Když už musím spát, proč se mi mé sny nemohou víc líbit, být zajímavé a výjimečné?

Posadil jsem se a promnul si tepající spánky. Hnusné, nudné nevědomí zalezlo zpět jako vysychající záliv; seděl jsem na kraji postele v kalném omámení. Co se to se mnou děje? A proč se to nemůže dít někomu jinému?

Tento sen mi připadal jiný a nebyl jsem si jistý, v čem spočívá rozdíl, ani co to znamená. Naposledy jsem si byl naprosto jistý, že se právě děje další vražda, a dokonce jsem věděl kde. Ale tentokrát –

Povzdychl jsem si a vydal se do kuchyně napít. Když jsem otevřel ledničku, Barbiina hlava zase udělala *bum, bum*. Stál jsem, hleděl na ni a uskrával velkou sklenici ledové vody. Jasně modré oči mi bez mrkání opětovaly pohled.

Proč jsem měl ten sen? Šlo jen o napětí z dobrodružství uplynulé noci, která se mi přehrála v mém porouchaném podvědomí? Nikdy předtím jsem necítil nervové vypětí, vždy šlo jen o *uvolnění* napětí. Nikdy předtím jsem se ovšem neocítl tak blízko na pokraji katastrofy.

Ale proč se mi o tom zdálo? Některé z obrazů byly až trapně zřejmé: Jaworski a Harry a neviděná tvář muže s nožem. Vážně. Proč se obtěžovat amatérskou psychologií?

Proč se vůbec obtěžovat nějakým snem? Nepotřeboval jsem ho. Potřeboval jsem odpočinek – a namísto toho teď sedím v kuchyni a hraju si s hlavičkou panenky Barbie. Znovu jsem do ní cvrknul: *bum, bum*. Když už o tom uvažuji, proč je tu vůbec ta Barbie? A jak mám na to

přijít, abych včas zachránil Debořinu kariéru? Jak dokážu zvládnout LaGuertovou, když je ta chuděra mnou tak posedlá? A při všem, co je mi svaté, pokud vůbec něco, proč mi Rita potřebovala provést TAM-TO?

Náhle mi všechno přišlo jako nějaká pokřivená telenovela a to už bylo příliš. Vyhrabal jsem odněkud aspirin, opřel se o kuchyňský pult a spolykal hned tři prášky najednou. Nestaral jsem se o to, jak chutnají. Nikdy jsem neměl rád žádné léky, šlo jen o nutné zlo.

Zvlášť od té doby, co Harry zemřel.

KAPITOLA 16

Harry nezemřel rychle a nezemřel ani snadno. Nechal si na umírání přílišně dlouhý čas, první a poslední sobecká věc, kterou kdy v životě udělal. Harry umíral rok a půl, po kouscích, na pár týdnů se propadl až na dno, pak se díky železné vůli zmátořil zpět skoro k plné síle a všechny nás udržoval v nejistotě a neschopnosti odhadnout, kolik mu ještě zbývá času. Odejde teď, v této chvíli, anebo nad nemocí zvítězil? To jsme nikdy nevěděli, ale protože šlo právě o Harryho, připadalo nám hloupé to vzdát. Harry by udělal, co je správné, bez ohledu na obtížnost, ale co to znamená, když se jedná o umírání? Bylo správné bojovat, držet se za každou cenu a nechat nás ostatní trpět jeho nekonečnou smrtí, když stejně přijde bez ohledu na to, co udělá? Anebo bylo správné elegantně a bez povyku odejít?

V devatenácti jsem pochopitelně neznal odpověď, i když jsem toho již o smrti věděl víc než ostatní uhrovatí zoufalci z mého druhého ročníku miamské univerzity.

A jednoho krásného podzimního odpoledne po přednášce z chemie, když jsem přecházel přes dvůr ke kolejím, objevila se opodál Debora. „Deboro,“ zavolal jsem na ni, myslel jsem, že to zní velice akademicky, „pojď se mnou na kolu.“ Harry mi doporučil, abych se hodně potloukal po kolejích a popíjel tam kolu. Prohlásil, že mi to pomůže, aby mě ostatní pokládali za člověka, a také odkoukám, jak se ostatní lidé chovají. A opět měl pochopitelně pravdu. Navzdory nebezpečí hrozícímu zubní sklovině jsem se toho o tomto odporném živočišném druhu spoustu naučil.

Debora, už v sedmnácti příliš vážná, jen zavrtěla hlavou. „Jde o tá-

tu,“ řekla. Krátce nato jsme už seděli v autě a jeli přes město do hospice, kam Harryho odvezli. Hospic nebyla dobrá zpráva. Znamenalo to, že podle doktorů je už Harry zralý umřít a že se s tím smířil a spolupracuje.

Když jsme dojeli na místo, Harry nevypadal dobře. Spočíval celý zelený a nehybný na bílém povlečení a nejdřív mě napadlo, že jsme dorazili pozdě. Harry byl ze svého dlouhého boje vyhublý a přepadlý a vypadal, jako by ho něco zevnitř pomalu vyžralo. Dýchací přístroj nad ním syčel, dýchal jako Darth Vader z živoucího hrobu. Ale Harry byl naživu a při smyslech. „Táto,“ ozvala se Debora a vzala ho za ruku. „Přivedla jsem Dextera.“

Harry otevřel oči a pootočil hlavu k nám, skoro jako by ji z opačné strany polštáře posunula nějaká neviditelná ruka. Ale nebyly to Harryho oči. Zíraly na mě zakalené modré jámy, nechápavé a prázdné, neobydlené. Harryho tělo možná přežívalo, ale on nebyl doma.

„Není to dobré,“ řekla nám sestra. „Teď už se jen snažíme zajistit mu pohodlí.“ A vytáhla velkou injekční stříkačku pro podkožní injekce, naplnila ji a zvedla, aby vytlačila vzduchové bublinky.

„Počkat...“ Bylo to tak slabé, že jsem nejdřív myslel, že jde jen o zasyčení dýchacího přístroje. Rozhlédl jsem se po pokoji a zrak mi nakonec padl na to, co zbylo z Harryho. Za nechápavou prázdnotou mu v očích zářila malá jiskřička. „Počkat...,“ zasípěl znovu a pokývl směrem k sestřičce.

Ta ho buď neslyšela, anebo se rozhodla ho ignorovat. Přistoupila k němu a jemně mu zvedla tyčkovitou ruku. Začala čistit vatovým tamponem místo pro vpich.

„Ne...,“ vydechl slabě, téměř neslyšně Harry.

Podíval jsem se na Deboru. Vypadala, že stojí v pozoru, v dokonalém postoji společenské nejistoty. Pohlédl jsem zpět na Harryho. Jeho oči se vpíjely do mých.

„Ne...,“ zopakoval a v očích se mu objevilo něco velice blízkého hrůze. „Ne... injekci...“

Přistoupil jsem k lůžku a chytil sestru za ruku, právě když chtěla vbodnout jehlu do Harryho žíly. „Počkejte,“ vyzval jsem ji. Vzhledla ke mně a na prchavý zlomek vteřiny to měla v očích. Div jsem údivem

neupadl. Chladný vztek, „Já-chci“ – nelidská vášně ještěřívho mozku, přesvědčení, že svět je pouze její lovecký revír. Šlo jen o záblesk, ale byl jsem si jistý. Chtěla mi tu jehlu vrazit do oka za to, že jsem ji vyrušil. Chtěla mi ji nacpat do hrudi a kroutit jí a kroutit, dokud mi nepopraskají žebra a nevyvalí se ven mé tepající srdce přímo jí do rukou a ona ho bude mačkat, ždímat a vezme si můj život. Byla to stvůra, lovkyně, vražedkyně. Byla dravec bez duše a bytost naplněná zlem.

Přesně jako já.

Ale bleskově nasadila zpět svůj přeslazený úsměv. „Copak je, drahoušku?“ zeptala se, sladká a dokonalá sestra Posledního soudu.

Měl jsem pocit, že mám jazyk příliš velký, než aby se mi vešel do úst, a připadalo mi, že trvalo několik minut, než jsem odpovéděl, ale nakonec se mi podařilo ze sebe dostat: „On tu injekci nechce.“

Znovu se usmála, skvělý výtvar, který jí seděl na tváři jako pozhánání nějakého vševědoucího boha. „Tvůj otec je vážně nemocný,“ pronesla. „A hodně trpí.“ Jak držela jehlu vzhůru, dopadl na ni melodramatický paprsek světla od okna. Jehla zazářila jako její soukromý svatý grál. „Potřebuje úlevu,“ navázala.

„Ale on ji nechce,“ odpovéděl jsem.

„Má bolesti,“ nedala se.

Harry řekl něco, co jsem nezaslechl. Měl jsem oči upřené do jejích a její zíraly do mých, dva netvoři nad jedním kusem masa. Aniž bych od ní odvrátil zrak, sklonil jsem se k němu.

„Já – CHCI... bolest...“, řekl Harry.

To strhlo můj pohled k němu. Zpoza vynořující se kostry, zpod na ježka ostříhaných vlasů, které se najednou zdály pro jeho hlavu příliš velké, se Harry vracel zpět a probojovával si cestu mlhou. Pokývl směrem ke mně, pomaloučku mě chytil za ruku a stiskl ji.

Pohlédl jsem zpět na sestru Posledního soudu. „Chce tu bolest,“ namítl jsem a někde pod drobným zamračením a nedůtklivým potřesením hlavou jsem zaslechl řev divoké bestie pozorující, jak jí kořist uniká norou pryč.

„Musím to oznámit lékařům,“ poznamenala.

„Dobrá,“ odpovéděl jsem. „My tu zatím počkáme.“

Pozoroval jsem ji, jak odplachtila na chodbu jako nějaký velký vra-

žedný pták. Ucítíl jsem na ruce tlak. Harry mě pozoroval, jak pozoruji sestru Posledního soudu.

„Tys... to poznal...“, pronesl Harry.

„O té sestře?“ zeptal jsem se. Zavřel oči a lehce přikývl; jen jednou. „Ano,“ odpověděl jsem. „Poznal jsem to.“

„Je jako... ty...“, zašeptal Harry.

„Cože?“ domáhala se Debora. „O čem to mluvíte? Táto, jsi v pořádku? Co to znamená, že je jako on?“

„Líbím se jí,“ odpověděl jsem. „Táta se bojí, že by po mně mohla vyjet, Deb,“ poučil jsem ji a obrátil se zpět k Harrymu,

„No, skvělý,“ zamumlala Debora, ale já se už soustředil na Harryho.

„Co udělala?“ zeptal jsem se ho.

Pokusil se potrást hlavou, ale zmohl se jen na slabé zakolébání. Zamžikal. Bylo mi jasné, že se bolest vrací, přesně jak to chtěl. „Příliš mnoho,“ řekl. „Ona... dává příliš mnoho –“ zalapal po dechu a zavřel oči.

Ten den jsem musel být obzvlášť přihlouplý, protože jsem hned nepochopil, co mi chce říct. „Příliš mnoho čeho?“ zeptal jsem se.

Harry otevřel jedno oko zastřené bolestí. „Morfinu,“ zašeptal.

Měl jsem pocit, jako by mě náhle zasáhl velký paprsek světla. „Předávkování,“ vyhrkl jsem. „Zabíjí předávkováním. A na místě, jako je tohle, kde se jedná v podstatě o její práci, se nikdo nebude vyptávat – ale to je –“

Harry mi opět stiskl ruku a já přestal blábolit. „Nedovol jí to,“ zachraptěl s překvapující silou. „Nedovol jí – aby mě znovu nadrogovala.“

„Prosím vás,“ spustila Debora tónem na pokraji hysterie, „o čem to tady vlastně mluvíte?“ Pohlédl jsem na Harryho, ale ten zavřel oči, jak ho zasáhl nový nápor bolesti.

„Myslí si, hm...“, začal jsem a pak jsem se ztratil. Debora neměla pochopitelně tušení, co jsem zač, a Harry mi přísně poručil, abych ji zanechal v nevědomosti. Jak jsem jí tedy mohl o tom říct, aniž bych něco prozradil, byl to skutečně problém. „Myslí si, že mu ta sestra dává příliš morfinu,“ sdělil jsem jí nakonec. „A záměrně.“

„To je šílenství,“ odsekla Deb. „Je to přece sestra.“

Harry se po ní podíval, ale neřekl nic. A abych se přiznal, ani mě nenapadlo nic, co by se dalo říct na Debinu neuvěřitelnou naivitu.

„Co mám udělat?“ zeptal jsem se Harryho.

Dlouho na mě jen mlčky hleděl. Nejdřív jsem si myslel, že jeho mysl odplula někam spolu s bolestí, ale když jsem se na něj znovu podíval, byl přítomný až moc. Čelist měl sevřenou tak pevně, až se mi zdálo, že kosti každou chvíli protrhnou jemnou bledou kůži, a oči zářily jasně a ostře jako vždycky, jako když mi poprvé nabídl své řešení, jak si uspořádat život. „Zastav ji,“ pronesl nakonec.

Proběhla mnou mocná vlna vzrušení. Zastavit ji? Je to možné? Skutečně tím myslí – zastavit? Až doted' mi Harry pomáhal mého Temného společníka zvládat, tišit ho zatoulanými domácími zvířaty či lovem jelenů; měl jsem dokonce jeden nádherný zážitek, když jsem s ním šel chytat divokou opici, která terorizovala okolí jižního Miami. Byla tak blízko, málem lidská – i když to pochopitelně ještě nebylo ono. A prošli jsme s Harrym všechny teoretické aspekty lovu, zbavování se důkazů a podobně. Harry věděl, že se To jednoho dne stane, a chtěl, abych byl připravený To udělat pořádně. Ale vždy mě držel zpátky, abych To skutečně neudělal. Ale teď – zastavit ji? Myslí tím totéž co já?

„Půjdu si promluvit s tím doktorem,“ ozvala se Debora. „On jí řekne, aby ti ty dávky upravila.“

Otevřel jsem pusu, abych jí odpověděl, ale Harry mi stiskl ruku a přikývl, jednou a bolestně. „Běž,“ řekl a Debora se na něj chvíli jen tak dívala, pak se otočila a odešla hledat doktora. Když zmizela, pokoj se náhle naplnil divokým tichem. Nedokázal jsem myslet na nic jiného, než na to, co Harry řekl: „Zastav ji.“ A nenašel jsem jinou interpretaci, než že mi konečně dal volnou ruku udělat To skutečně. Ale nedokázal jsem se ho zeptat, jestli to skutečně tak myslí, protože jsem se bál, aby mi neodpověděl, že to míní jinak. A tak jsem tam jen nekonečně dlouho stál a hleděl malým okénkem do zahrady, kde trsy červených květů vroubily fontánu. Čas běžel. Vyschlo mi v ústech. „Dextere –“ ozval se nakonec Harry.

Neodpověděl jsem. Nic, co mě napadlo, mi nepřišlo adekvátní. „Je to tak,“ řekl pomalu a přemáhal bolest; podíval jsem se na něj. Věnoval mi křečovitý letmý úsměv, když uviděl, že jsem konečně s ním. „Brzy

už zemřu,“ poznamenal. „Nemohu tě zastavit před tím... abys byl, kým jsi.“

„Abych byl, čím jsem, táto,“ opravil jsem ho.

Chabě nad tím mávl křehkou rukou. „Dřív nebo později... budeš – *potřebovat* – To udělat nějakému člověku,“ navázal a já cítil, jak mi při tom pomyšlení pění krev. „Někomu, kdo... *to potřebuje*...“

„Jako ta sestra,“ pronesl jsem s těžkým jazykem.

„Ano,“ odpověděl a na dlouhou dobu zavřel oči; když pak pokračoval, měl hlas zastřený bolestí. „Ona to potřebuje, Dextere. Je to –“ Namáhavě se nadechl. Zasluchl jsem, jak se mu pohybuje jazyk, jako by měl ústa vyschlá na troud. „Ona záměrně – předávkovává pacienty... zabíjí je... zabíjí je... úmyslně... Je to vražedkyně, Dextere... Vražedkyně...“

Odkašlal jsem si. Přišel jsem si nemotorný a jakoby přioopilý, ale koneckonců šlo o velice důležitý okamžik v životě jednoho mladého muže. „Chceš –“ začal jsem a zmlkl, jak se mi zlomil hlas. „Bude správné, když ji... zastavím, táto?“

„Ano,“ odpověděl Harry. „Zastav ji.“

Z nějaké příčiny jsem cítil, že musím mít naprostou jistotu. „Myslíš tím..., však víš. Jak jsem to dělal předtím? Pamatuješ, s tou opicí?“

Harry měl zavřené oči a zjevně kamsi odplouval na vlně vzdouvající se bolesti. Lehce a přerývaně se nadechl. „Zastav... tu sestru,“ potvrdil. „Jako... tehdy tu opici...“ Hlava mu mírně sklesla a začal dýchat rychleji, ale stále velice namáhavě.

Tak dobře.

Bylo to jasné.

„Zastav tu sestru jako tehdy tu opici.“ Mělo to jistý divoký rytmus. Ale v mém bláznivě bouřícím mozku se měnilo v melodii vše. Harry mě osvobodil. Měl jsem jeho svolení. Kdysi jsme si řekli, že k tomu jednoho dne dojde, ale stále mě držel zpět. Až doted’.

Doted’.

„Probírali jsme... to spolu,“ dodal Harry, oči měl stále zavřené. „Víš, co dělat...“

„Mluvila jsem s doktorem,“ zahlaholila Debora a vpadla do pokoje. „Sejde sem dolů a upraví dávky léků v rozpisu.“

„Dobře.“ pochválil jsem ji a pocítil, jak ve mně něco roste, od kořene páteře až k temeni, probíhal mnou jakoby elektrický výboj a pokrýval mě jako temná kápeň. „Půjdu si promluvit s tou sestrou.“

Debora se zatvářila poplašeně, nejspíš nad tónem, jakým jsem to řekl. „Dextere –“ spustila.

Zastavil jsem se a pokusil se ovládnout divošskou radost, kterou jsem cítil, jak se vzdmáhá v mém nitru. „Nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění,“ dodal jsem. Můj hlas zněl podivně dokonce i mně. Odstrčil jsem jemně Deboru, dřív než si mohla všimnout, jak se tvářím.

Na chodbě hospice, když jsem se proplétal mezi haldami čistého, vyžehleného bílého ložního prádla, jsem pocítil, jak se Temný společník poprvé ujímá kormidla. Dexter byl potlačen do pozadí, téměř neviditelný, zbyly z něj jen světlé pruhy na divokém a průhledném tygrovi. Sladil jsem se s tím, téměř jsem přestal vidět, ale byl jsem tam a pátral jsem, kroužil ve vzduchu a hledal svou oběť. V tom ohromném záblesku svobody, na cestě vykonat poprvé ten Čin posvěcený všemocným Harrym, jsem couvl, ustoupil do pozadí svého temného já, zatímco mé druhé já se krčilo ke skoku a vrčelo. Konečně udělám To, k čemu jsem byl stvořen.

A udělal jsem to.

KAPITOLA 17

Udělal jsem to. Je to tak dávno, a přesto ta vzpomínka ve mně stále pulzuje. Mám pochopitelně tu první kapku krve stále na sklíčku. Bylo mé první a mohu ty vzpomínky kdykoli vyvolat, stačí jen vytáhnout sklíčko se vzorkem a pohlédnout na ně. Dělal jsem to, dokonce často. Byl to tehdy pro Dextera hodně výjimečný den. Sestra Posledního soudu byla mou první důvěrnou kamarádkou a otevřela mi mnoho kouzelných dveří. Hodně jsem se naučil a objevil spoustu nových věcí.

Ale proč jsem si na milou sestru Posledního soudu vzpomněl právě teď? Proč mě uplynulý sled událostí vrhá proti proudu času? Nemohu si dovolit spokojeně vzpomínat na své první dlouhé kalhoty. Potřebuji překypovat aktivitou, dělat závažná rozhodnutí a začít konat důležité činy. A namísto toho tu připitoměle bloudím vzpomínkami a rochním si ve sladkých reminiscencích na svůj první krevní vzorek.

A když už o tom přemýšlím, od Jaworského jsem si vzorek nevzal. Přesně to je ten drobný a absurdně bezvýznamný detail, který dělá ze silných mužů činu nervózní ufnukané neurotiky. Já ten vzorek *potřebuju*. Bez něj byla jeho smrt naprosto k ničemu. Celá ta debilní akce byla nyní něco horšího než jen nějaký hloupý a impulzivní úlet – byla nedokončená. Neměl jsem svoje sklíčko.

Potrásal jsem hlavou a křečovitě se pokusil setřást dvě šedé buňky mozkové do jedné synapse. Na jedné straně jsem si toužil vzít člun na jitzní projížďku. Možná by mi slaný vzduch vyhnal tu pitomost z hlavy.

Anebo jsem mohl zamířit na jih Turkey Point a doufat, že mě místní radiace zmutuje zpět do rozumné bytosti. Ale místo toho jsem si udělal kafe. No tak nemám sklíčko. Tím se celý zážitek výrazně znehodnotil.

Bez vzorku jsem mohl stejně dobře rovnou zůstat doma. Vyšlo by to skoro nastejno. Naštěstí jsem získal jiné trofeje. Spokojeně jsem se usmál, když jsem si připomněl směs měsíčního světla a dušených výkřiků. Páni, co jsem to jen za potrhlou příšerku. Byla to pošetilost, tak odlišná od ostatních akcí. Ale je dobré občas narušit zaběhanou rutinu. A pak tu byla pochopitelně Rita, ale neměl jsem představu, co si o tom mám myslet, tak jsem toho nechal. Raději jsem si představil chladný větřík ovívající svíjejícího se muže, který tak rád ubližoval dětem. Byl jsem s ním téměř šťastný. Ale za takových deset let vzpomínka vybledne a bez vzorku ji už nevyvolám zpět. Potřeboval jsem svůj suvenýr. No, však uvidíme.

Zatímco se vařila káva, podíval jsem se, jestli už nedorazily noviny; šlo však spíš o zbožné přání než reálné očekávání. Noviny jsem před půl sedmou dostával jen zřídka a v neděli běžně přicházely až po osmé. Další jasný příklad rozkladu společnosti, který tak trápil Harryho. Opravdu: jak můžete čekat, že upustím od vraždění lidí, když nedostáváte své noviny včas?

Žádný záznam, žádný případ. Zachycení mých dobrodružství pro mě nikdy nebylo nijak podstatné. A Harry mě varoval před pošetilostí, abych si vedl nějakou formu deníku. Oběť to nepotřebovala a já se zřídkakdy třeba jen mrknul na zprávy o svých činech. Tentokrát to bylo pochopitelně trochu jiné, protože jsem byl tak zbrklý a příliš se nestaral, jestli jsem po sobě řádně zahladil všechny stopy. A cítil jsem i mírnou zvědavost, co asi napíší o mé příležitostné party. Tak jsem asi pětáctýřicet minut jen tak seděl nad kávou, než jsem uslyšel dopad novin na dveře. Přinesl jsem je dovnitř a zalistoval jimi.

Co výstižnějšího se dá prohlásit o novinářích – a bylo by toho hodně, málem na nějakou encyklopedii – než že se jen velmi zřídka obtěžují minulostí. Stejně noviny, které ještě nedávno vytrubovaly do světa POLICIE ZATKLA VRAHA, nyní povykovaly, že PŘÍBĚH LEDOVÉHO MUŽE ROZTÁL JAKO SNÍH! Byl to dlouhý a půvabný článek napsaný navýsost dramaticky, který podrobně popisoval objev ošklivě znetvořeného těla ve stavbě v blízkosti Old Cutler Road. „Mluvčí metropolitní policie“ – nepochybně detektiv LaGuertová – „uvedla, že je ještě příliš brzy, aby se dalo něco říct s jistotou, ale nejspíš se jedná o

nějakého vraha-plagiátora. Noviny ovšem došly k vlastnímu závěru – další věc, které se tisk zásadně neštítí – a halasně zvažovaly, jestli je onen ušlechtilý gentleman za mřížemi, pan Daryll Earl McHale, skutečně hledaným vrahem. Anebo je vrah stále na svobodě, jak dokazuje tato poslední ukrutnost, políček veřejné mravnosti? Protože, jak noviny citlivě zdůraznily, copak je možné uvěřit, že by mohli být na svobodě ve stejnou dobu dva takovíto vrahové? Šlo o nadobyčej elegantní úvahu a přišlo mi, že pokud by se novináři se stejnou energií a intelektuálním nasazením pokusili ty vraždy vyřešit, bylo by teď už nejspíš po všem.

Ale jinak šlo o mimořádně zajímavé čtení. A poskytlo mi prostor ke spekulacím. Dobré nebe, je skutečně možné, že takové nepřičetné zvíře stále ještě běhá na svobodě? Nejsme jím všichni ohroženi?

Zazvonil telefon. Podíval jsem se na hodiny; bylo 6:45. Mohla to být jediné Debora.

„Zrovna to čtu,“ oznámil jsem do sluchátka.

„Řekl jsi větší,“ připomněla mi Debora. „A krvavější.“

„A není to tak?“ zeptal jsem se jí jako ztělesněná nevinnost.

„Ale nejde ani o šlapku,“ namítla. „Je to nějaký údržbář na poloviční úvazek z Ponceho nižší střední, rozsekaný na staveništi u Old Cutler. Co to, k čertu, Dextere, znamená?“

„Věděla jsi přece, že nejsem dokonalý, ne, Deboro?“

„Ani to neodpovídá modu operandi – kde je ten chlad, na který jsi mě upozorňoval? A co se stalo s tím stísněným prostorem?“

„Žijeme v Miami, Deb, lidi všechno ukradnou.“

„Nejde ani o plagiátora,“ pokračovala. „Vůbec se nepodobá těm předchozím vraždám. Dokonce i LaGuertové to došlo. Už to řekla i tisku. Do hajzlu s tím vším, Dextere. Už takhle jsem jednou nohou ve sračkách a tohle je jen náhodnej kráječ anebo feťák.“

„Ale nic z toho mi přece nemůžeš vyčítat.“

„Do hajzlu s tím, Dexi,“ řekla a praštila sluchátkem.

První ranní televizní zprávy věnovaly šokujícímu nálezu rozporcovaného těla plných devadesát vteřin. Nejjadrnější výrazy použil Kanál 7. Ale nikdo nevěděl víc, než bylo v novinách. Hlasatelé vyjadřovali pobouření a ponurý cit pro neštěstí, který se přenesl dokonce i do předpovědi počasí, ale jsem si jistý, že z větší části za tím stálo, že neměli k

dispozici žádné záběry ani fotografie.

Další nádherný miamský den. Zmasakrovaná těla a vyhlídka na odpolední bouřku. Oblékl jsem se a vyrazil do práce.

Musím se přiznat, že jsem měl i takový menší zištný důvod, proč jsem se vydal do kanceláře tak brzy, a podpořil jsem ho i zastávkou v cukrárně. Koupil jsem dvě koblihy, jablečný lívaneček a skořicovou rolku o velikosti rezervní pneumatiky. Když jsem pokojně klouzal vražednou dopravní zácpou, snědl jsem lívaneček a jednu koblihu. Nevím, jak dokážu zvládat konzumaci tolika sladkostí. Nenabírám na váze, nenaskakují mi uhry, a i když se to může zdát nefér, ani na stavu mého srdce se takové obžerství nijak neprojevuje. Z genetické rulety jsem vyšel pozoruhodně dobře: rychlý metabolismus, dobrá výška i síla, vše, co mi napomáhá při mém koníčku. A slýchal jsem, že ani na pohled nejsem k zahození, což nejspíš dotyční mysleli jako kompliment.

Také nepotřebuji příliš spánku, což mi dnes ráno přišlo obzvlášť vhod. Doufal jsem, že dorazím dost brzy, dřív než Vince Masuoka, a zdálo se, že se mi to povedlo. Když jsem nahlédl do jeho kanceláře, byla tam tma, jako kamufláž jsem v ruce svíral pytlík z cukrárny – ale má návštěva rozhodně neměla co dělat s koblihami. Rychle jsem prohlédl jeho psací stůl, hledal jsem složku důkazního materiálu s nápisem JAWORSKI a včerejším datem.

Našel jsem ji a rychle zvedl několik vzorků tkáně. To už stačí. Natáhl jsem si pár latexových rukavic a na okamžik přitiskl vzorky na své čisté sklíčko. Uvědomoval jsem si, jak je hloupé podstupovat další riziko. Ale musel jsem mít svůj vzorek.

Právě jsem ho zastrčil do sterilního sáčku, když jsem uslyšel, jak přichází. Rychle jsem dal všechno zpět na místo a otočil se tváří ke dveřím, zrovna když Vince vešel dovnitř a uviděl mě.

„Proboha,“ vydechl jsem. „Plížíš se jako duch. Prozradil ses, máš nindžovský výcvik.“

„Spíš dva starší bratry,“ odpověděl Vince. „Vyjde to nastejno.“

Zvedl jsem bílý pytlík a uklonil se. „Mistře, přinesl jsem vám dárek.“

Zvědavě se na sáček podíval. „Necht’ ti Buddha požehná, pilná včelko. Co je to?“

Hodil jsem mu ho. Zasáhl ho do hrudi a pak spadl na zem. „Moc rychlé na nindžu?“ zeptal jsem se.

„Mé skvěle trénované tělo potřebuje kafe, jinak nefunguje,“ poučil mě Vince a sehnul se, aby zvednul sáček. „Copak tam máme? Celkem to bolelo.“ S úšklebkem sáhl do sáčku. „Doufám, že ne nějaký kus těla.“ Vytáhl tu obrovitou skořicovou rolku a znalecky ji osondoval. „No, caramba. Má vesnice nebude v zimě hladovět. Jsme převelice vděční, pilná včelko.“ Uklonil se, pochutinu svíral ve vzpažených rukou. „Splatit dluh znamená požehnání pro všechny, mé dítě.“

„V tom případě,“ využil jsem příležitosti, „určitě máš spis od té oběti, co ji našli včera v noci u Old Cutler, ne?“

Vince si ukousl pořádné sousto skořicové rolky. Rty se mu leskly ledovou polevou, jak pomalu žvýkal. „M-hm,“ zahučel a polkl. „Připadáme si na vedlejší koleji?“

„Pokud to ‚my‘ znamená Deboru, tak ano, připadáme,“ připustil jsem. „Slíbil jsem jí, že se kvůli ní na to kapku mrknu.“

„Aupo,“ řekl s plnou pusou, „eje bokra vyf kube.“

„Odpusťte, mistře,“ namítl jsem. „Váš jazyk mi však zní cize.“

Dožvýkal a polkl. „Povídal jsem, aspoň že je tentokrát víc krve. Ale jinak máš smůlu. Už kvůli tomu spisu volal Bradley.“

„A můžu se aspoň podívat?“

Znovu si ukousl pořádné sousto. „Byveffe habibu –“

„Nepochybně svatá pravda. Jen mi to ještě přelož.“

Vince polkl. „Říkal jsem, že byl ještě naživu, když mu uřízl nohu.“

„Lidské bytosti mají neuvěřitelnou výdrž, co?“

Vince si nacpal do pusy celou koblihu, zvedl složku, podal mi ji a současně si stačil ještě ukousnout pořádný kus rolky. Popadl jsem složku.

„Musím už jít,“ oznámil jsem. „Než se pokusíš znovu mluvit.“

Vytáhl rolku z pusy. „Pozdě,“ řekl.

Šel jsem pomalu do svého doupěte a prohlížel obsah složky. Tělo objevil Gervasio César Martez. Jeho hlášení bylo hned navrchu. Patřil k bezpečnostní službě Sago Security Systems. Pracoval pro ni již čtrnáctý měsíc a měl čistý trestní rejstřík. Martez objevil tělo přibližně ve 22:17, a než zavolał policii, ihned provedl rychlé ohledání místa činu. Čtěl

chytit toho *pendeja*, co to udělal, protože takové věci by nikdo neměl dělat, a zvláště ne, když má on, Gervasio, službu. Měl pocit, jako by to někdo provedl přímo jemu, chápete? Proto chtěl dopadnout to monstrum osobně. Ale nebylo to možné. Nikde žádná známka po pachateli, vůbec nikde, a tak zavolał policii.

Ten ubožák to vzal osobně. Sdílel jsem jeho pobouření. Taková brutalita se musí zarazit. Byl jsem mu ovšem i velice vděčný, že mi díky svému smyslu pro čest poskytl čas zmizet. A to jsem si vždycky myslel, že morálka je k ničemu.

Zabočil jsem, vešel do svého malého temného pokojíku a srazil se s LaGuertovou. „Ale,“ vyhekla. „Máš něco s očima?“ Ale nepohnula se.

„Nejsem ranní ptáče,“ prozradil jsem jí. „Až do poledne mám vypnuté biorytmy.“

Prohlédla si mě ze vzdálenosti tří centimetrů. „Mně se zdají v pořádku,“ namítla.

Proklouzl jsem kolem ní ke svému stolu. „Mohu i já přispět svou ranní troškou k majestátu zákona?“ zeptal jsem se jí.

Zabodla do mě pohled. „Máš nějaký vzkaz,“ upozornila mě. „Na záznamníku.“

Podíval jsem se na přístroj. No ovšem, kontrolka blikala. Ta holka je detektiv každým coulem.

„Je to nějaká žena,“ pokračovala LaGuertová. „Působí ospale a spokojeně. Máš přítelkyni, Dextere?“ V hlase jí zazněla podivná výzva.

„Víš, jak to chodí,“ plácl jsem. „Dnešní ženy jsou pokrokové, a když je někdo tak hezký jako já, přímo se mu vrhají do náruče.“ Nejspíš hodně špatná volba slov; ale jak jsem to pronesl, nemohl jsem si nevzpomenout na ženskou hlavu, kterou mi nedávno někdo hodil přímo do náruče.

„Dej si pozor,“ varovala mě LaGuertová. „Dřív nebo později si tě jedna z nich připíchne do sbírky.“ Neměl jsem ponětí, co tím míní, ale šlo o velice znepokojivou představu.

„Určitě máš pravdu,“ ujistil jsem ji. „Ale do té doby – *carpe diem*.“

„Cože?“

„To je latinsky,“ poučil jsem ji. „Znamená to: Stěžuj si jen za bílého dne.“

„Co víš o té záležitosti ze včerejší noci?“ zeptala se najednou.

Zvedl jsem složku. „Právě se na to dívám,“ odpověděl jsem.

„Udělal to někdo jiný,“ pronesla zamračeně. „A nezáleží na tom, co tvrdí ti pitomí reportéři. McHale je vinen. Přiznal se. Tohle je něco jiného.“

„Podle mě by šlo o příliš velkou náhodu,“ namítl jsem. „Dva brutální vrazi ve stejnou dobu?“

LaGuertová pokrčila rameny. „Tohle je Miami, tak o co jde? Sem takoví chlápci jezdí na dovolenou. Pobíhá tu spousta úchylů. Přece je nemůžu pochyťat všechny.“

Po pravdě řečeno by nedokázala chytit ani jednoho, pokud by jí přímo před nosem nevyběhli z domu a neposadili se k ní na přední sedadlo, ale nepřišlo mi vhodné to ventilovat nahlas. LaGuertová přistoupila blíž a poklepala rudě nalakovaným nehtem na složku. „Potřebuju, abys tam něco našel, Dextere. Aby se prokázalo, že nešlo o stejného vraha.“

Přihořívá. Nejspíš na ni pořádně tlačí kapitán Matthews, který věří všemu, co si přečte v novinách, pokud tam správně píší jeho jméno. A ona potřebuje nějakou municí, aby mu dokázala vzdorovat. „Ovšemže to není ten samý vrah,“ přitakal jsem, „ale proč se s tím obracíš na me?“

Chvilí na mě zírala přivřenýma očima, působilo to zvláště. Myslím, že jsem stejné pohledy vídal v některých filmech, na které mě tahala Rita, ale proč pro všechno na světě detektiv LaGuertová zírá takhle právě na mě, to jsem nevěděl. „Přijď na poradu po dvaasedmdesáti hodinách,“ vyzvala mě. „I když tě Doakes touží vidět bradou vzhůru, chci tě tam mít.“

„Srdečné díky.“

„Někdy míváš pro podobné případy cit. Pro sériové vrahy. Všichni to alespoň tvrdí. Prý: Dexter má na ně někdy nos.“

„Vážně?“ pronesl jsem, „ve skutečnosti jsem se jen jednou nebo dvakrát trefil s odhadem.“

„A já potřebuju někoho z laboratoře, kdo by dokázal něco najít.“

Stála pořád nepříjemně blízko, tak blízko, že jsem cítil její šampon. „Něco najdu,“ ujistil jsem ji.

Kývla směrem k záznamníku. „Zavoláš jí? Nemáš čas prohánět kočičky.“

Pořád byla přilepená na mně a trvalo mi chvíli, než jsem si uvědomil, že mluví o vzkazu na záznamníku. Věnoval jsem jí svůj nejzářivější taktický úsměv. „Myslím, že ona prohání mě, detektive.“

„Aha. Pak je to v pořádku.“ Obdařila mě upřeným pohledem, pak se otočila a odešla.

Nevím proč, ale sledoval jsem ji, jak odchází. Vážně mě nenapadlo nic jiného. Těsně před tím, než zašla za roh, přihladila si sukni kolem stehů a ohlédla se na mě. Pak byla pryč, spěchajíc za blíže neurčenými taktickými manévry oddělení vražd.

A já? Ubohý, docela dosakrovaný drahoušek Dexter? Co jiného jsem mohl dělat? Sklouzl jsem do svého úředního křesla a stiskl tlačítko na záznamníku. „Ahoj, Dextere. To jsem já.“ Ovšemže to byla ona. Jen bylo zvláštní, že ten váhavý, mírně chraptivý hlas zněl, jako by to „já“ byla Rita. „Víš... přemýšlela jsem o minulé noci. Zavolej mi, borče.“ Jak poznamenala LaGuertová, zněla dost utahaně a spokojeně. Zjevně jsem teď měl opravdovou přítelkyni.

Kdy tohle šílenství skončí?

KAPITOLA 18

Chvíli jsem jen tak seděl a přemýšlel o krutých nástrahách života. Po tolika letech spoléhání se jen na sebe mě najednou ze všech stran nahánějí hladové ženské. Deb, Rita, LaGuertová – všechny se zjevně nedokázaly beze mě obejít. A přitom jediná osoba, se kterou jsem toužil strávit nějaký čas já, byla upejpavá a nechala mi v ledničce jen panenku Barbie. Je tohle snad fér?

Sáhl jsem do kapsy a nahmatal malé sklíčko, hovící si bezpečně v hermeticky uzavřeném sáčku. Na okamžik mi to trochu zvedlo náladu. Alespoň něco se mi povedlo. A koneckonců jediný životní závazek je být zajímavým, což byl nepochybně tento případ. „Zajímavý“ neznamená popsatelný. Vyměnil bych rok života, jen abych zjistil víc o tom nepolapitelném přízraku, který mě nemilosrdně dohání k šílenství tak elegantní prací. Vlastně jsem se přiblížil až příliš blízko k výměně více než roku života za mou malou mezihru s Jaworským.

Ano, vyvíjí se to nesporně zajímavě. A na oddělení se vážně povídá, že mám nos na sériové vraždy? To je velmi nepříjemné. Znamená to, že mé pečlivé přestrojení může být brzy odhaleno. Byl jsem často příliš dobrý. Hrozilo, že se z toho vyvine pořádný problém. Ale co jsem mohl dělat? Hrát si nějaký čas na pitomce? Vždyť jsem si ani nebyl jistý, jak se to dělá, a to ani po mnoha letech pečlivého pozorování lidí kolem.

No dobrá. Otevřel jsem spis toho chudáka Jaworského. Po asi hodinovém studiu jsem došel hned k několika závěrům. První a ze všeho nejdůležitější zněl, že při práci, jakou odvedli, se nemám čeho bát, i když jsem jednal neomluvitelně hloupě a impulzivně. A druhý – možná by Deb skutečně zvládla zabodovat. Pokud prokáže, že šlo o práci na-

šeho původního umělce, zatímco LaGuertová se upne na teorii o plagiátorovi, mohla by Deb povýšit z někoho, komu by ostatní nesvěřili ani vaření kávy, na hvězdu měsíce. Ve skutečnosti se pochopitelně nejednalo o práci stejného chlapíka, ale to mi přišlo jako příliš hnidopišská námitka. Hned jsem ji také pustil z hlavy, protože mi bylo bez nejmenších pochyb jasné, že se velice brzy objeví další těla.

A současně musím vytrvale opruzující LaGuertové hodit tak pevné záchranné lano, aby se na něm mohla oběsit. A hned mě napadlo, že mi to pomůže i v osobním životě. Když bude zatlačená do kouta a všeobecně pokládána za idiotku, logicky se pokusí svést debakl na přítroblého laboratorního technika, který jí poskytl chybné údaje – na degenerovaného debílka Dextera. A má reputace utrpí tolik potřebný propad do průměru. Nicméně mou profesionální pověst to neohrozí, protože náplní mé práce je. analýza krevních vzorků, nikoli poskytování profilu pachatele. Pokud vše vyjde, bude LaGuertová vypadat jako totální idiotka, kterou ve skutečnosti i je, a Debořiny akcie vyletí až ke stropu.

Rozkošné, když do sebe věci takhle pěkně zapadají. Zavolał jsem Deboře.

Nazítí v půl druhé jsem se s ní sešel v jedné malé restauraci pár ulic severně od letiště. Byla zastrčená v miniaturní tržnici mezi prodejnou autosoučástek a obchodem se zbraněmi. Oba jsme ji dobře znali, byla kousek od našeho velitelství, a dělali v ní nejlepší kubánské sendviče na světě. Možná vám to připadá jako drobnost, ale ujišťuji vás, že jsou chvíle, kdy *medianoche* dokážou pravé divy, a dostanete je jedině v Café Relampago. Naše rodina tam na ně chodí od roku 1974.

A měl jsem také pocit, že tamní mdlé osvětlení je pro tuto příležitost velmi příhodné – nešlo-li o skutečnou oslavu, pak jistě o uznání toho, že se věci úspěšně pohnuly kupředu. Ale možná to bylo jen mou rozjařeností, že se mi ulevilo ohledně drahého přítele Jaworského; tak jako tak jsem se cítil až nevysvětlitelně dobře. Dokonce jsem objednal i *battido de marné*, jedinečně ochucený kubánský mléčný koktejl, chutnající jako kombinace melounu, broskve a manga. Deb pochopitelně nedokázala sdílet mé iracionální nadšení. Vypadala, jako kdyby si nastudovala grimasy velké ryby, nanejvýš zarputilé a zvadlé.

„Deboro, prosím tě,“ zaškemral jsem, „jestli nepřestaneš, už ti to už-
stane. Lidi si tě pak budou plést s kanicem.“

„Aspoň mě pak nebudou pokládat za poldu,“ odsekla. „Protože s
tímhle zaměstnáním jsem už skončila.“

„Nesmysl,“ namítl jsem. „Copak jsem ti něco neslíbil?“

„Jo. A taky jsi mi slíbil, že to bude fungovat. Ale zapomněl ses zmí-
nit, jak se na mě bude tvářit kapitán Matthews.“

„Ale, Deb,“ rozesmál jsem se. „On se na tebe *tvářil*? To je mi líto.“

„Trhni si, Dextere. Tys u toho nebyl a není to tvůj život, co teď teče
z hajzlu do kanálu.“

„Říkal jsem ti přece, že to chvíli půjde z tlustého do tenkého, Deb.“

„Jo, alespoň v tom jsi měl pravdu. Podle Matthewse jsem jen krůček
od suspendování.“

„Ale povolil ti ve volném čase na tom případě dál dělat, ne?“

Jen si odfrkla. „Řekl: ‚Nemohu vás zastavit, Morganová. Ale jsem
velice rozčarován. A zajímalo by mě, co by na to řekl váš otec.‘“

„A ty jsi odpověděla: ‚Můj otec by ten případ nikdy neuzavřel se
špatným člověkem ve vězení,‘ ne?“

Zatvářila se překvapeně. „Ne,“ odpověděla. „Ale myslela jsem si to.
Jak to víš?“

„Ale neřekla jsi to *nahlas*, Deboro, že ne?“

„Ne,“ připustila.

Posunul jsem k ní skleničku. „Napij se *mamé*, sestřičko. Všechno
bude dobré.“

Podívala se na mě. „A jsi si jistý, že mi jen neutahuješ oprátku?“

„Ovšem, Deb. Jak bych mohl?“

„Ty? Úplně v pohodě.“

„Tak vážně, sestřičko. Musíš mi věřit.“

Okamžik mi zírala upřeně do očí, pak sklopila zrak. Stále se ještě ani
nedotkla svého koktejlu, což byla ostuda. Neměl totiž chybu. „Věřím ti.
Ale přísahám bohu, že nevím proč.“ Vzhledla ke mně a na tváři se jí
střídavě objevoval a zase mizel podivný výraz. „A někdy si vážně mys-
lím, že bych neměla, Dextere.“

Uštědřil jsem jí svůj nejupřímnější bratrský úsměv. „Během dvou
nebo tří dnů dojde k další vraždě. Slibuju.“

„To přece nemůžeš vědět,“ namítla.

„Já vím, že nemůžu, Deb. Ale vím to. Opravdu.“

„Tak proč to říkáš tak spokojeně?“

Chtěl jsem jí odpovědět, že mě ta představa činí šťastným. Že po-
myšlení na další vylovený zázrak mi přináší víc slasti než cokoli jiného.
Ale to pochopitelně nebyl pocit, který by se mnou mohla Deb sdílet, a
tak jsem si ho nechal pro sebe. „Přirozeně kvůli tobě.“

Jen si odfrkla. „Aha, já zapomněla,“ poznamenala. Alespoň že tro-
chu usrkla koktejl.

„Poslyš,“ řekl jsem, „bud’ má LaGuertová pravdu –“

„Což znamená, že jsem mrtvá a zneuctěná.“

„Anebo je LaGuertová *vedle* a ty jsi živá a panensky čistá. Zatím mě
sleduješ, sestřičko?“

„M-hm,“ přitakala pozoruhodně nabručeně, když uvážím, jakou
jsem s ní měl trpělivost.

„Kdybys byla fanyнка do sázení, vsadila by ses, že má LaGuertová
pravdu? Vůbec v něčem?“

„Možná v módě,“ odpověděla. „Obléká se vážně skvěle.“

Přinesli nám sendviče. Číšník je beze slova a se zakyslým výrazem
hodil doprostřed stolu a odpochoval zpět za pokladnu. Ale i tak byly
báječné. Nevím, co je tak povyšovalo nad ostatní *medianoche*s ve městě,
ale byly jedna báseň; křupavá kůrčička, měkoučká střídká, přesně
vyvážený poměr vepřového a zeleniny, akorát rozpeklý sýr – dokonalá
slast. Ukousl jsem si pořádné sousto. Debora si hrála s brčkem v
koktejl.

Polkl jsem. „Deb, pokud tě nepovzbudí ani moje železná logika, ani
jeden ze sendvičů made in Relampago, pak ti není pomoci. Nejspíš jsi
už mrtvá.“

Podívala se na mě tím rybím výrazem a ukousla si sendvič. „Je moc
dobřej,“ pronesla bezvýrazně. „Vidíš, už jsem povzbuzená.“

Nepodařilo se mi ji, chuděru, přesvědčit, což byla pořádná rána pro
mé ego. Alespoň že jsem ji nakrmil tradiční pochoutkou rodiny Morga-
nů. A přinesl jsem jí i skvělé zprávy, i když si to neuvědomuje. Pokud
jí tohle všechno nevyloodí na tváři úsměv – no, vážně. Ale zázraky ode
mě nečekejte.

Jednu maličkost bych však ještě mohl udělat, a to nakrmit také LaGuertovou – ne sice jídlem, navíc tak vynikajícím, jako jsou sendviče v Relampagu, nicméně svým způsobem rovněž pochoutkou. A tak jsem odpoledne vyrazil k té dobrotačce do kanceláře, útulné krychličky v rohu velkého sálu obsahujícího půl tuctu dalších kójí. Ta její byla pochopitelně nejelegantnější a vévodilo jí několik chutných fotografií připíchnutých na látce pokrývací příčky; byla na nich LaGuertová s celebritami. Poznal jsem Glorii Estefanovou, Madonnu a Jorgeho Mas Canosu. Na stole, na opačném konci než nefritově zelený blok v kožené vazbě, stál elegantní držák na pera ze zeleného onyxu s digitálními hodinami uprostřed.

Když jsem vešel dovnitř, LaGuertová právě telefonovala kulometnou španělštinou. Podívala se na mě, aniž mě zaznamenala, a pohlédla stranou. Ale po chvíli se na mě podívala znovu. Tentokrát si mě pozorně prohlédla, ušklíbla se a řekla: „Dobrá, dobrá. *Ta luo*,“ což byla kubánská podoba *hasta luego*. Zavěsila a dál na mě zírala.

„Co tě za mnou přivedlo?“ zeptala se nakonec.

„Šťastná vlna,“ odpověděl jsem.

„Pokud to znamená dobré zprávy, zrovna by se mi hodily.“

Zahákl jsem nohu za skládací židli a přitáhl ji do její kóje. „Není nejmenších pochyb,“ spustil jsem, když jsem se usadil, „že jsi zavřela správného chláпка. Vraždu u Old Cutler spáchal někdo jiný.“

Chvilí na mě jen hleděla. Zajímalo by mě, jestli jí tak dlouho trvalo zpracování údajů a odpověď. „Můžeš to dokázat?“ zeptala se konečně. „S jistotou?“

Ovšemže bych to mohl s jistotou dokázat, ale nic takového jsem neměl v úmyslu bez ohledu na to, jak prospěšné pro duši může být přiznání. Namísto toho jsem jí hodil na stůl složku. „Fakta mluví za sebe,“ ujistil jsem ji. „O tom není nejmenších pochyb.“ Ovšemže o tom nebylo nejmenších pochyb, ale to jsem věděl jen já sám. „Podívej –“ začal jsem a vytáhl stránku pečlivě vybraných srovnání, kterou jsem natiskl.

„Zprv je obětí muž. Všechny ostatní byly ženy. Našli ho u Old Cuttler. Všechny oběti McHalea byly poblíž Tamiami Trail. Našli ho relativně nedotčeného a na místě, kde byl zabit. Oběti McHalea byly rozporcované a přenesené na jiné místo, kde se jich zbavil.“

Pokračoval jsem a ona mi pozorně naslouchala. Ten seznam byl opravdu dobrý. Zabralo mi několik hodin shromáždit nejzřejmější, nejabsurdnější a zjevně pitomá srovnání a musím říct, že jsem odvedl vynikající práci. A LaGuertová sehrála svou roli také na jedničku. Celé to spolkla i s navijákem, pochopitelně. Slyšela totiž jen to, co chtěla slyšet.

„Abych to shrnul,“ zakončil jsem, „tahle nová vražda nese rysy pomsty, nejspíš spojené s drogami. Ten chlapík, cos ho zavřela, spáchal ostatní vraždy a celá série je naprosto, průkazně a stoprocentně u konce a basta. K ničemu dalšímu už nedojde. Případ je uzavřen.“ Znovu jsem jí hodil složku na stůl a podal jí svůj seznam.

Vzala si ho a dlouho do něj hleděla. Zamračila se. Očima ho párkrát přelétla shora dolů. Pak se pousmála koutkem rtů. Nakonec můj seznam opatrně odložila pod masivní, nefritově zelenou sešíváčku.

„Dobrá,“ řekla a narovnala sešíváčku, aby přesně lícovala s hranou zápisníku. „Dobrá. Skvělé. To mi pomůže.“ Znovu se na mě podívala a v pohledu stále ještě měla to zamračené soustředění, pak se náhle usmála. „Dobrá. Děkuju ti, Dextere.“

Její úsměv byl tak nečekaný a nelíčený, že pokud bych měl duši, určitě bych se cítil hrozně provinile.

Vstala, stále s tím úsměvem na tváři, a než jsem stačil zmizet, chytila mě kolem krku a objala. „Opravdu si toho vážím,“ zavrkala. „Musím ti teď být – HODNĚ vděčná.“ A otřela se o mě tělem způsobem, který by se dal označit jedinečně jako svůdný. Nemohlo být pochyb – chci říct, že ona představuje ochránkyni veřejné morálky a takhle na veřejnosti – a ani kdyby k tomu došlo v bankovním sejfu, neměl jsem zájem, aby se o mě takhle otírala. A to už ani nezmiňuju skutečnost, že jsem jí právě hodil záchranné lano s tím, že se na něm nejspíš oběsí, což ani nevypadalo jako příležitost, která by se měla nějak zvlášť oslavovat. No vážně, copak celý svět zešílel? Co se to s tím lidstvem děje? Copak už vůbec na nic jiného nemyslí?

Na samém pokraji paniky jsem se pokusil odtáhnout. „Prosím tě, detektive –“

„Říkej mi Migdie,“ zamrouskala, zesílila nátlak a začala se otírat ještě náruživěji. Když mi pak sáhla do rozkroku, nadskočil jsem jako je-

len. Pozitivní stránka, můj poskok mě odpoutal od zamilované detektivní děvy. Negativní stránka, ona ztratila rovnováhu, zaškokbrtla, pootočila se, narazila kyčlí na hranu stolu, klopýtla přes židli a přistála celá rozcapená na podlaze.

„Já, ehm – já vážně už musím... zpátky do práce,“ vykoktal jsem ze sebe. „Mám tam moc důležitou, ee –“ Opravdu jsem si nemohl vzpomenout na nic důležitějšího, než že musím utíkat jako o život, a tak jsem vycouval z krychle a nechal ji tak; sledovala mě ze země upřeným pohledem.

A nezdálo se, že by ten pohled byl nějak zvlášť přátelský.

KAPITOLA 19

Když jsem se probral, stál jsem u umyvadla s puštěnou vodou. Pocítil jsem na okamžik záchvat naprosté paniky, totální dezorientace, srdce se mi zběsile rozbušilo, zatímco ztěžklá víčka namáhavě mžikala v pokusu nějak zakotvit. To místo bylo špatné. Ani umyvadlo nevypadalo správně. Nebyl jsem si ani jistý, kdo vlastně jsem – ve snu jsem stál před svým umyvadlem s puštěnou vodou, ale to nebylo tohle umyvadlo. Myl jsem si ruce, zuřivě si je mydlil, drhnul jsem z kůže každou mikroskopickou stopu hrůzně rudé krve, smýval jsem ji vodou tak horkou, že mi kůže zrudověla a byla jako nová, antiseptická. Ta voda se zdála ještě víc horká po chladu pokoje, ze kterého jsem právě vyšel, z hracího pokoje, z vraždícího pokoje, z pokoje suchého a pečlivého porcování.

Zastavil jsem vodu, chvíli zůstal jen tak a kymácel se proti studenému umyvadlu. Všechno bylo až příliš skutečné, vůbec né jako nějaký sen, který jsem měl někdy předtím. A zcela jasně jsem si vzpomínal na ten pokoj. Stačilo zavřít oči a znovu jsem ho uviděl.

Stojím nad tou ženou, pozoruji její zmítání a záškuby, jak se snaží uvolnit pásku, která ji poutá; vidím narůstající živoucí hrůzu v jejích omámených očích; vidím, jak rozkvétá do beznaděje, a cítím v sobě narůstat obrovský příval vzrušení, který putuje dolů mou rukou až k noži. A pak zdvihám nůž a začínám –

Ale tohle není začátek. Protože pod stolem je ještě jedna, již suchá a úhledně zabalená. A na opačném konci pokoje je ještě další, zatím čeká, až na ni přijde řada, s beznadějným černým děsem, větším, než jaký jsem viděl kdykoli předtím, a přesto jaksi známým a nezbytným; tak

naprosté uvolnění i posledních stavidel mě omývá jasnou a čistou energií, opojnější než –

Tři

Tentokrát jsou hned tři.

Otevřel jsem oči. Ta tvář v zrcadle je má. Ahoj, Dextere. Měl jsi sen, stará vojno? Byl zajímavý, co? Takže tři najednou? Ale byl to jen sen. Nic víc. Usmál jsem se na sebe a vyzkoušel tak obličejové svaly, naprosto nepřesvědčeny. A ať byl sen sebeživější, nyní jsem už vzhůru a nemám nic víc než kocovinu a mokré ruce.

To, co mělo být jen příjemnou mezihrou v mém podvědomí, mnou otřásl a znejistilo mě. Byl jsem naplněn hrůzou při představě, že má mysl pobíhala někde po městě a nechala mě pak zaplatit účet. Pomyslel jsem na tři svázané kamarádky a zatoužil se vrátit zpět k nim a pokračovat. Ale vzpomněl jsem si na Harryho a věděl jsem, že nesmím. Byl jsem rozpolcený mezi vzpomínku a sen a nedokázal jsem určit, co z toho je svůdnější.

Tohle už není žádná legrace. Chci zpátky svůj mozek.

Utřel jsem si ruce a šel si zase lehnout, ale pro drahého decimovaného Dextera už nezbyl žádný spánek. Jen jsem tak ležel na zádech a pozoroval temné tůně plovoucí po stropě, dokud ve čtvrt na šest nezazvonil telefon.

„Měl jsi pravdu,“ vyhrkla Deb, když jsem ho zvedl.

„To je skvělý pocit,“ odpověděl jsem a vši silou se snažil být zase sám sebou, tou břitkou inteligencí jako vždy. „A v čem jsem měl pravdu?“

„Ve všem,“ ujistila mě Deb. „Právě jsem na místě činu v Tamiami Trail. A hádej, co?“

„Měl jsem pravdu?“

„Je to on, Dextere. Musí to *být* on. A je to peklo, o hodně masitější.“

„Jak masitější, Deb?“ zeptal jsem se a myslel na tři těla a doufal, že to neřekne, i když mě děsila jistota, že přesně tohle od ní uslyším.

„Zdá se, že jde o víc obětí,“ odpověděla.

Projel mnou šok, ze žaludku do hlavy, jako bych spolkl nabitou baterii. Ale sebral jsem všechny síly, abych přišel s něčím typicky chytřým. „To je nádhera, Deb. Zní to úplně jako oficiální hlášení.“

„No jo. Začínám si myslet, že bych ho jednou mohla i napsat. Ale jsem ráda, že to nemusí být zpráva o tomhle případu. Je příliš divný. LaGuertová neví, co si má myslet.“

„A nejspíš ani jak. Co je na tom tak divného, Deb?“

„Musím už jít,“ zadrmolila. „Přijed’ sem, Dextere. Tohle musíš vidět.“

Než jsem tam dojel, shromáždil se už okolo zábran slušný dav, většina z nich byli reportéři. Prodrat se davem reportérů, co ucítili krev, je vždycky těžké. Možná vám to tak nepřipadá, protože v televizi vypadají jako chcípáčci se změkklým mozkiem a vážnými poruchami příjmu potravy. Ale postavte je k policejnímu zátarasu a stane se zázrak. Najednou jsou silní, agresivní, odhodlaní a schopní odstrčit z cesty všechno a všechny a nemilosrdně je ušlapat. Je to trochu jako v příbězích o stárnoucích matkách, které nadzvednou nákladák, pokud je pod ním jejich dítě. Síla vychází z jakéhosi mystického místa – a tato anorektická stvoření, když je na zemi kaluž krve, se dokážou prodrat skrz všechno. A navíc aniž by se rozcuchala.

Naštěstí mě jeden z uniformovaných policistů u bariéry poznal. „Nechte ho projít, lidi,“ poručil reportérům. „Nechte ho projít.“

„Díky, Julio,“ řekl jsem mu. „Zdá se, že těch reportérů rok od roku přibývá.“ Odfrkl si. „Někdo je musí klonovat. Připadají mi všichni stejní.“

Podlezl jsem žlutou pásku a na druhé straně se narovnal s divným pocitem, že si někdo pohrává s obsahem kyslíku v atmosféře Miami. Stál jsem v drti na nějakém staveništi. Budovali tu nejspíš jakousi tříposchod’ovou administrativní příšernost, do které se nastěhují druhořadí projektanti. Jak jsem postupoval pomalu vpřed k rozruchu u napůl dokončené stavby, hned jsem věděl, že není náhoda, že jsme se všichni ocitli právě zde. U tohoto vraha není nic náhoda. Všechno je záměrné, pečlivě vybrané s ohledem na estetický dopad a přezkoumané z hlediska umělecké poctivosti.

Byli jsme na staveništi, protože to bylo nezbytné. Vytvářel své sdělení přesně tak, jak jsem předpovídal Deboře. *Máte spatného chlapa, říkal nám. Zavřeli jste nějakého kreténa, protože jste sami kreténi. A jste tak pitomí, že vám to nedojde, dokud vám do toho nenamočím ču-*

máky. Tak tady to máte.

Ale šlo ještě o víc, nejen o jeho zprávu policii a veřejnosti; obracel se i ke mně, vysmíval se mi, provokoval mě citováním mé vlastní odbyté práce. Odvezl těla na stavbu, protože jsem na stavbu vzal já Jaworského. Hrál si se mnou na babu, ukazoval všem z nás, jak je dobrý, a jednomu z nás – mně – říkal, že mě sleduje. *Vím, co jsi udělal, a dokážu to taky. A lépe.*

Myslím, že mi to mělo dělat těžkou hlavu.

Ale nedělalo.

Pocítil jsem spíš euforii, jako když středoškolačka sleduje, jak se kapitán školního fotbalového týmu namáhá a ztrapňuje, když ji chce požádat o schůzku. Myslíš mě? Mou maličkost? No páni, vážně? Pro-miň, že tak poplašeně mrkám.

Zhluboka jsem se nadechl a připomenul si, že jsem přece vzorná holka a takovéhle věci nedělám. Ale věděl jsem, že on je dělá a že s ním na to rande chci. Prosím, Harry.

Protože jsem daleko víc potřeboval najít tohohle, vraha než zase jen provádět zajímavé věci s nějakým dalším nudným přítelíčkem. Musel jsem ho vidět, promluvit si s ním, dokázat si, že je skutečný a že –

Že co?

Že to nejsem já?

Že to nejsem já, kdo páchá tyhle strašné a zajímavé věci?

Proč takhle uvažuju? Je to přece naprostá hloupost; zcela nedůstojná pozornosti mého kdysi skvělého mozku. Až na to – že teď mi to skutečně nedá spát, ani si nemohu sednout a uvolnit se. Co když jsem to skutečně byl já? Co když jsem ty vraždy nějak spáchal a nevím o tom? To je samozřejmě nemožné, naprosto nemožné, přece však –

Procitl jsem u umyvadla, jak si myju ruce od krve po „snu“, ve kterém pečlivě a radostně dělám věci, o kterých většinou jen sním. Nějak získávám znalosti o celé sérii vražd, o věcech, které bych nejspíš neměl znát, pokud –

Pokud nic. Vezmi si něco pro uklidnění, Dextere. Začni znovu. Dýchej klidně, ty hloupé stvoření; dobrý vzduch dovnitř, špatný zase ven. Jde jen o další příznak současného snížení inteligence. Jen předčasně senilním z napětí v důsledku čistého života, který vedu. Čestně

priznávám, že jsem během několika posledních týdnů jednou nebo dvakrát zažil okamžiky lidské hlouposti. No a co? To ještě nedokazuje, že se ze mě stal člověk. Anebo že jsem byl ve spánku kreativní.

Ne, ovšemže ne. Správně, neznamená to nic takového. Ale, ehm – co to tedy vlastně znamená?

Předpokládal jsem, že jsem se prostě zbláznil a vyházel své oblíbené kuličky do odpadkového koše. Velmi uklidňující – ale kdybych to byl schopen připustit, proč rovnou nepřipustit, že je možné, abych spáchal sérii rozkošných malých šprýmů, a kromě úlomků snu si na nic nepamatuju? Skutečně je lepší přijmout šílenství než nevědomí? Nakonec jde jen o vypjatou formu náměsíčnosti. „Spící vrah.“ Nejspíš je to i docela běžné. A proč by ne? Stejně se už pravidelně vzdávám kormidla svého vědomí, když ode mne přebírá řízení k divoké jízdě Temný společník. Není přece zase tak velký rozdíl přijmout, že totéž se děje i zde a teď, jen trochu odlišně. Temný společník si prostě půjčí mé auto, zatímco já spím.

Jak jinak to vysvětlit? Ze ve spaní vytvářím astrální projekci a daří se mi naladit své vibrace na vrahovu auru, protože jsme byli spolu spojeni v minulých životech? Jistě, dávalo by to smysl, kdybychom byli v jižní Kalifornii. Ale v Miami by to znělo trochu divně. Takže kdybych šel do té rozestavěné budovy a uviděl tři těla naaranžovaná způsobem, který by ke mně promlouval jasnou řečí, zvážil bych možnost, že jsem napsal zprávu sám sobě. Nedávalo by to víc smyslu než uvěřit, že jsem připojený na nějaké podvědomé veselé lince?

Došel jsem k venkovnímu schodišti budovy. Na chvíli jsem se tam zastavil a zavřel oči; opřel jsem se o holý betonový blok zdi. Byl o trochu chladnější než okolní vzduch a drsný. Přitiskl jsem k němu tvář, někde mezi slastí a bolestí. Nezáleželo, jak moc jsem chtěl jít nahoru a spatřit, co tam je. Stejně silně jsem toužil i nic z toho nevidět.

Promluv ke mně, zašeptal jsem Temnému společníkovi. Řekni, co jsi udělal.

Ale žádná odpověď pochopitelně nepřišla, jen obvyklé chladné a vzdálené uchechtnutí. A to mi nijak nepomohlo. Cítil jsem slabou nevolnost a omámení, nejistotu a vůbec se mi nelíbil pocit, že mám pocity. Třikrát jsem se zhluboka nadechl, narovnal se a otevřel oči.

Metr ode mě, nohu položenou na prvním schodu, stál seržant Doakes a zíral na mě. Jeho tvář vypadala jako vyřezávaná maska zvědavé nenávisti; připomínal rotvajlera, co vám chce urvat obě ruce, ale nejdřív by chtěl vědět, jak asi budete chutnat. A v jeho výrazu bylo něco, co jsem předtím ještě nikdy na ničí tváři neviděl, jen v zrcadle. Byla to hluboká a trvalá prázdnota, která pronikala směšnou šarádou lidského života a dostávala se na samu dřeň věcí.

„S kým to mluvíte?“ zeptal se mě a vycenil zářivé, hladové tesáky. „Máte snad tam uvnitř ještě někoho?“

Jeho slova i zasvěcený způsob, jakým je pronesl, mnou otráslы do hloubi duše a vnitřnosti se mi změnily v rosol. Proč zvolil právě tato slova? Co mínil tím „tam uvnitř“? Co když ví o Temném společníkovi? Nemožné! Pokud...

Doakes poznal, co jsem zač.

Stejně jako já poznal sestru Posledního soudu.

Bytost uvnitř zavolá přes propast prázdnoty, když spatří svůj vlastní druh. Nosí v sobě snad seržant Doakes také Temného společníka? Bylo by to možné? Seržant z oddělení vražd coby dexterově děsivý dravec? Nemyslitelné. Ale jak jinak to vysvětlit? Nic mě nenapadlo, a tak jsem jen nekonečně dlouho na něj mlčky hleděl. A on zíral na mě.

Nakonec, aniž odvrátil zrak, jen potřásl hlavou. „Jednou přijde den,“ zavrčel. „Jen vy a já.“

„Já to nechám raději na jindy,“ odpověděl jsem mu tak optimisticky, jak jsem jen dokázal. „A zatím, pokud mě omluvíte...?“

Stál tam, blokoval celé schodiště a nehýbal se. Ale nakonec téměř neznatelně přikývl a uhnul na jednu stranu. „Jednou přijde den,“ zopakoval, když jsem se protáhl kolem něj a vydal se po schodech nahoru.

Šok z tohoto setkání mě okamžitě probral ze sebelítosti a obav ze sebe sama. Ovšemže jsem nespáchal žádné nevědomé vraždy. Kromě toho, že jde o naprosto směšný nápad, by se navíc jednalo i o nemyslitelné mrhání, provádět něco takového a nepamatovat si to. Musí existovat nějaké jiné vysvětlení, něco jednoduchého a střízlivého. Jistě nejsem jediný, jehož vnitřní hlas je schopný být tak tvůrčí. Koneckonců jsem v Miami, obklopený nebezpečnými tvory, jako je třeba seržant Doakes.

Rychle jsem vyběhl schody a cítil přitom nárůst adrenalinu; už jsem zase byl skoro ve své kůži. Popoháněl mě zdravý spěch, jen zčásti šlo o útěk před dobrotivým seržantem. Ještě víc jsem spěchal, protože jsem toužil vidět nejnovější útok na veřejnou mravnost – jen přirozená zvědavost, nic víc. Určitě na místě činu nenajdou moje otisky prstů.

Vystoupal jsem po schodech do prvního patra. Část konstrukce už byla hotová, ale většina plochy ještě postrádala zdi. Když jsem přešel odpočívadlo a dorazil k hlavní stavební ploše, spatřil jsem Angela-netoho-Batistu, jak sedí uprostřed podlahy na bobku a nehýbá se. Lokty měl na kolenou, tvář podepřenou dlaněmi a jen hleděl. Zastavil jsem se a poplašeně se na něj zadíval. Byla to jedna z nejpozoruhodnějších věcí, co jsem kdy viděl – miamský technik z oddělení vražd strnulý do nehybnosti tím, co našel na místě činu.

A to, co našel, bylo ještě zajímavější.

Scéna vypadala jako z nějakého ponurého melodramatu, z jakéhosi plesu upírů. Přesně jako na místě, kde jsem dostal Jaworského, byl i tady štos panelů zabalený do igelitové fólie. Někdo je odstrčil až ke zdi a nyní byly zality světly ze stavebních reflektorů a několika dalšími, které sem přinesli policejní technici.

Na vrchu panelů se jako oltář tyčil černý přenosný ponk. Byl pečlivě vycentrovaný, takže ho světlo ozařovalo přesně, jak mělo – anebo spíš světlo ozařovalo přesně, jak mělo, věc umístěnou na ponku.

Byla to pochopitelně ženská hlava. V ústech měla zastrčené odrazové zrcátko z nějakého auta nebo kamionu, což na její tváři vytvářelo výraz téměř směšného překvapení.

Nad ní vlevo byla druhá hlava. Pod bradou měla zastrčené tělo panenky Barbie, takže vypadala jako postava s obrovskou hlavou a malým tělíčkem.

Vpravo se nacházela třetí hlava. Byla úhledně nasazena na kus panelu, uši měla opatrně přibité hřeby do panelů. Okolo výstavky nebyla žádná spoušť ani kaluže krve. Všechny tři hlavy byly zbavené krve.

Zrcadlo, Barbie a panel.

Tři vraždy.

Bez kapky krve.

Nazdar, Dextere.

Nebylo nejmenších pochyb. Barbie byla zjevně narážkou na panenku v mé ledničce. Zrcadlo odkazovalo na hlavu zanechanou na ulici a panel na Jaworského. Buď někdo natolik pronikl do mé hlavy, že všechny ty vraždy udělal mým stylem, anebo skutečně jde o mou práci.

Pomalů a značně trhaně jsem se nadechl. Jsem si jistý, že mé emoce rozhodně nebyly stejné jako Angelovy, ale chtělo se mi také dřepnout si na bobek hned vedle něho. Potřeboval jsem chvíli, abych si vzpomněl, jak se myslí, a podlaha mi přišla jako skvělé místo, odkud začít. Ale místo toho jsem se přistihl, že se pomalu pohybuji směrem k oltáři, tažený vpřed jako po dobře naolejovaných kolejkách. Nemohl jsem se přinutit zastavit, zpomalit ani udělat cokoliv jiného, než se stále přibližovat. Mohl jsem se jen dívat, divit se a soustředit se na pravidelné dýchání ve správnou dobu. A pomalu jsem si začal uvědomovat, že nejsem jediný, kdo nemůže uvěřit tomu, co vidí.

Během své práce – a to nemluvím o svém koníčku – jsem už byl na scéně stovek vražd, přičemž mnoho z nich bylo tak hrůzných a brutálních, že šokovaly dokonce i mě. A u každé z těchto vražd bez výjimky byla miamská mordparta a vykonávala svou práci uvolněně a profesionálně. U všech bez výjimky někdo usrkával kafe, jiný si poslal pro *pastetes* nebo koblihy, někdo dělal vtípky nebo pomlouval druhé, zatímco vytíral tu spoušť. Na každém místě činu bez výjimky jsem viděl skupinu lidí naprosto nedotčených tím masakrem; mohli stejně dobře hrát třeba kuželky s církevní školou.

Až doted’.

Tentokrát vládlo v rozlehlém a holém betonovém prostoru nepřirozené ticho. Policisté i technici postávali v zamlklých hloučkách po dvou či po třech, jako by se báli být sami, a jen zírali na opačný konec prostory. Pokud někdo z nich vydal nějaký náhodný zvuk, ostatní nadskočili a pohoršené se na něj podívali. Celá scéna byla tak zjevně a komicky podivná, že bych se určitě nahlas rozesmál, jenže jsem byl stejně tak zaujatý zíráním jako ostatní hlupáci.

Udělal jsem *tohle*?

Bylo to nádherné – svým hrůzným způsobem, pochopitelně. Ale i tak, rozmístění bylo dokonalé, podmanivé, nádherně nekrvavé.

Ukazovalo ohromný důvtip a přímo zázračný smysl pro kompozici.

Někdo musel zvládnout spoustu problémů, než vytvořil takovéto skutečně umělecké dílo. Někdo se stylem, talentem a morbidním smyslem pro hravost. Za celý svůj život jsem poznal jen jednoho takového člověka. Mohl by ten někdo být drasticky děsivý Dexter?

KAPITOLA 20

Stál jsem co možná nejbliž tomu výjevu, aniž jsem se ho nějak dotýkal, a hltal ho pohledem. Z malého oltáře ještě nesňali otisky prstů, nikdo se ho zatím nedotkl, i když jsem předpokládal, že už pořídili fotografie. Bože, jak jsem toužil odnést si alespoň jednu z těch fotografií domů. Ve velikosti plakátu a v plné odkrvené barvě. *Pokud* jsem tohle udělal já, jsem mnohem lepší umělec, než vůbec tuším. Dokonce i takto zblízka to vypadalo, že se hlavy vznášejí v prostoru, zavěšené nad zemí smrtelníků v bezčasé a vykrcené parodii ráje, doslova odríznuty od svých těl –

Jejich těla. Rozhlédl jsem se kolem. Nebylo po nich ani stopy, žádná výmluvná hromada pečlivě svázaných balíčků. Byla tu jen ta pyramida hlav.

Zíral jsem dál. Po chvíli ke mně pomalu došel Vince Masuoka, měl otevřenou pusku a tvář bílou jako smrt. „Dextere,“ vypravil ze sebe a jen potřásl hlavou.

„Ahoj, Vinci,“ řekl jsem. Znovu potřásl hlavou. „Kde jsou těla?“

Dlouho jen hleděl na hlavy. Pak na mě pohlédl s výrazem ztracené nevinnosti. „Někde jinde,“ odpověděl.

Na schodech se ozval klapot podpatků a kouzlo bylo zlomeno. Odešel jsem od výstavky, když se uvnitř objevila LaGuertová s několika pečlivě vybranými reportéry – Nickem Bůhvíky a Rickem Krvákem z místní televize a Erikem Vikingem, podivínským a uznávaným fejtonistou od novin. Na okamžik bylo v hale velice živo.

Nickovi s Erikem stačil jediný pohled a rozběhli se dolů po schodišti a zacpávali si ústa rukama. Rick Krvák se zhluboka zamračil, zkontro-

loval světla a pak se obrátil k LaGuertové.

„Je tu někde zásuvka? Musím sem dostat kameramana,“ řekl.

LaGuertová zavrtěla hlavou. „Počkejte na ostatní,“ zarazila ho.

„Potřebuju pár záběrů,“ nedal se Rick Krvák.

Za ním se vynořil seržant Doakes. Reportér se ohlédl a uviděl ho. „Žádný natáčení,“ oznámil Doakes. Krvák otevřel ústa, chvíli se díval na Doakese a pak je zase zavřel. Ještě jednou ryzí kvality dobrotivého seržanta zachránily den. Poodešel a postavil se ochranně vedle vystavených hlav, jako by šlo o tajný vědecký projekt a on měl na starost jeho bezpečnost.

Od dveří se ozvalo nepřírozené kašlání a Nick Bůhvíkdo a Eric Viking se vrátili, pomalu lezli do schodů a šourali se po patře jako starci. Eric se vyhýbal pohledu na opačný konec haly. Nick se zkoušel nedívat, ale hlava se mu neustále otáčela k příšernému výjevu, až se nakonec raději celý obrátil k LaGuertové.

LaGuertová začala mluvit. Přišel jsem blíž, abych ji slyšel. „Požádala jsem vás tři, abyste sem přišli a viděli to, než vydáme oficiální prohlášení pro média,“ začala.

„Ale můžeme pustit nějakou zprávu neoficiálně, ne?“ přerušil ji Rick Krvák.

LaGuertová ho ignorovala. „Nepřejeme si žádné divoké spekulace v médiích o tom, co se tu stalo,“ pronesla. „Jak můžete vidět, jedná se o brutální a bizarní zločin –“ na okamžik se odmlčela a pak velmi opatrně pokračovala, „Který Se Nepodobá Ničemu, Co Jsme Viděli Kdy Předtím.“ Vyložene bylo slyšet ta velká písmena.

Ozval se Nick Bůhvíkdo: „Ale...“ a zatvářil se zamyšleně. Eric Viking hned navázal. „Hele, počkejte chvíli,“ vpadl. „Chcete říct, že se jedná o nového vraha? O úplně novou sérii vražd?“

LaGuertová se na něj velevýznamně podívala. „Ovšemže je příliš brzy tvrdit něco s jistotou,“ pronesla a zněla hodně jistě, „ale podívejte se na to logicky, ano? Za prvé,“ zvedla prst, „máme člověka, který se přiznal k ostatním vraždám. Je ve vězení a my ho nepustili, aby spáchal tohle. Za druhé, nepřipomíná to nic, co jsem viděla kdy předtím, nebo ano? Protože tady jsou hned tři oběti a všechny hezky vystavené, jasné?“ Bůh jí žehnej, ona si toho všimla.

„Tak proč sem nesmí můj kameraman?“ zeptal se Rick Krvák.

„A nenašlo se u jedné z těch vražd taky zrcadlo?“ zeptal se Eric Viking mdle a opravdu se snažil nedívat.

„Už jste identifikovali ty, ehm –“ začal Nick Bůhvíkdo. Začal se obracet k výstavce, ale zarazil se a raději se otočil zpět k LaGuertové. „Jsou ty oběti prostitutky, detektive?“

„Poslyšte,“ vpadla LaGuertová. Zněla už trochu našťavaně a na okamžik jí do hlasu pronikl lehký kubánský přízvuk. „Nechtě mě něco vysvětlit. Nezajímá mě, jestli jde o prostitutky. A je mi jedno, jestli je u některé z nich zrcadlo. Nic z toho mě nezajímá.“ Nadechla se a pokračovala, už mnohem klidněji. „Toho druhého vraha *máme* pod zámkem. A máme jeho přiznání. Jde o úplně nový případ, jasné? To je na tom podstatné. Přece sami vidíte – všechno je jinak.“

„Tak proč to vyšetřujete vy?“ zeptal se podle mě naprosto rozumně Eric Viking.

LaGuertová vycenila žraločí zuby. „S tamtím jsem hotová,“ odsekla.

„Ale jste si, detektive, naprosto jistá, že jde o nového vraha?“ zeptal se Rick Krvák.

„O tom není pochyb. Nemohu vám prozradit všechny podrobnosti případu, ale dokazují to i závěry technického týmu.“ Nepochybně mluvila o mně. Pocítil jsem mírnou hrdost.

„Ale je to nějak moc podobné, ne? Stejná oblast, stejná základní technika –“ spustil Eric Viking. Ale LaGuertová ho utřela.

„Naprosto odlišné,“ prohlásila. „Všechno je naprosto odlišné.“

„Takže jste zcela přesvědčená, že všechny ty ostatní vraždy spáchal McHale a tyhle jsou jiné?“ zeptal se Nick Bůhvíkdo.

„Stoprocentně,“ ujistila ho LaGuertová. „Kromě toho jsem nikdy neřekla, že ty ostatní spáchal McHale.“

Na vteřinu reportéři dokonale zapomněli na hrůzu, že nesmějí pořádku dát žádné snímky. „Cože?“ dostal ze sebe nakonec Nick Bůhvíkdo.

LaGuertová zrudla, ale neustoupila. „Nikdy jsem neřekla, že to spáchal McHale. On sám řekl, že to spáchal, jasné? Tak co jsem měla dělat? Poslat ho pryč s tím, že mu nevěřím?“

Eric Viking s Nickem Bůhvíky si vyměnili významné pohledy. Já bych si hned také vyměnil významný pohled, jenže se na mě nikdo ne-

díval. Tak jsem namísto toho mrkl na prostřední hlavu na oltáři. Sice mi mrknutí nevrátila, ale tvářila se stejně překvapeně jako já.

„To jsou kecy,“ zamumlal Eric, ale Rick Krvák ho předběhl.

„Necháte nás udělat interview s McHalem?“ vyzval ji Krvák. „Před kamerami?“

Odpovědi LaGuertové jsme byli naštěstí všichni ušetřeni, protože dorazil kapitán Matthews. Vydupal po schodech a strnul, když spatřil naši uměleckou sbírku. „Ježíšikriste,“ zachraptěl. Pak mu padl zrak na skupinku reportérů kolem LaGuertové. „Co tu, k čertu, děláte?“ zeptal se.

LaGuertová se rozhlédla okolo, ale nikdo nic nenavrhl. „Pustila jsem je sem,“ oznámila nakonec. „Neoficiálně. Mimo záznam.“

„Neřekla jste, že mimo záznam,“ vybuhl Rick Krvák. „Řekla jste jen neoficiálně.“

LaGuertová po něm střelila pohledem. „Neoficiálně znamená mimo záznam.“

„A teď vypadněte,“ vyštěkl Matthews. „Oficiálně a do záznamu. Ven.“

Eric Viking si odkašlal. „Kapitáne, souhlasíte s detektivem LaGuertovou, že jde o novou sérii vražd, o jiného vraha?“

„Ven,“ zopakoval Matthews. „Odpovím na vaše otázky dole.“

„Potřebuju pár záběrů,“ namítl Rick Krvák. „Potrvá to jen minutku.“

Matthews kývl k východu. „Seržante Doakesi?“

Doakes se zmaterializoval a popadl Ricka Krváka za loket. „Pánové,“ pronesl svým tichým, výhrůžným hlasem. Trojlístek reportérů na něj pohlédl. Viděl jsem, jak Nick jen naprázdno polkl. Pak se všichni tři beze slova otočili a odtáhli pryč.

Matthews pozoroval, jak mizejí. Když byli bezpečně z doslechu, obrátil se k LaGuertové. „Detektive,“ řekl hlasem tak jedovatým, že ho musel pochytit od Doakese, „jestli ještě jednou provedete takovouhle hovadinu, budete ráda, když dostanete práci jako hlídačka parkoviště u obchodáku.“

LaGuertová nejdřív zesinala, pak krvavě zrudla. „Kapitáne, jen jsem chtěla –“ spustila, ale Matthews se již od ní odvrátil. Narovnal si kravatu, přihladil vlasy a rozběhl se ze schodů za reportéry.

Podíval jsem se znovu na oltář. Nezměnil se, ale zrovna z něj začali snímat otisky. Pak ho začnou rozebírat, aby prozkoumali jednotlivé kusy. Brzy z něj zbude jen krásná vzpomínka.

Vydal jsem se s nechutí dolů najít Deboru.

Venku Rick Krvák již natáčel. Kapitán Matthews stál v kuželu světla a do mikrofonů třících mu kolem brady podával oficiální prohlášení, „...politikou tohoto oddělení vždy bylo ponechat vyšetřujícímu detektivovi v případě plnou samostatnost, a to až do chvíle, kdy by bylo zřejmé, že došlo k souvislé řadě závažných omylů v úsudku, která výrazně zpochybňuje jeho způsobilost vést případ. Taková situace zatím sice nenastala, ale postup vyšetřování těchto vražd velice bedlivě sleduji. Vzhledem ke stupni veřejného ohrožení –“

Zahlédl jsem Deboru a nechal jsem natáčení za zády. Stála u zábrany ze žluté pásky a měla na sobě modrou uniformu.

„Hezký kostým,“ prohodil jsem.

„Taky se mi líbí,“ odpověděla. „Viděls to?“

„Viděl,“ ujistil jsem ji. „A taky jsem viděl, jak kapitán Matthews probírá případ s LaGuertovou.“

Debora se sykavě nadechla. „A co povídali?“

Poplácal jsem ji po rameni. „Myslím, že jsem kdysi slyšel tátu, jak použil jeden velice barvitý výraz, který to přesně vystihuje. Zní: ‚rozjebat do krvava‘. Znáš ho?“

Zatvářila se překvapeně, pak celá zjihla. „To je skvělý. Teď opravdu potřebuju, abys mi pomohl, Dexi.“

„Myslíš na rozdíl od toho, co jsem dělal doted?“

„Nevím, co si myslíš, že jsi dělal, ale nebylo to dost.“

„To není fér, Deb. A taky to není moc laskavé. Koneckonců přece teď jsi na místě činu a máš na sobě svou uniformu. Nebo bys chtěla zpátky ty sexy hadříky?“

Jen se otfásla. „O to teď nejde. Celou dobu si něco necháváš pro sebe a já to teď chci vědět.“

Chvilí jsem nevěděl, co jí na to říct, což je vždy nepříjemný pocit. Neměl jsem tušení, že je takhle vnímavá. „Ale, Deboro –“

„Poslyš, myslíš si, že nevím, jak se dělá tahle kariérní politika; možná nejsem tak chytrá jako ty, ale vím, že teď budou všichni nějakou

dobu myslet jen na to, jak si chránit vlastní zadek. To znamená, že nikdo nebude dělat skutečnou policejní práci.“

„A to znamená, že cítíš příležitost, jak udělat něco sama? Bravo, Deb.“

„A taky to znamená, že potřebuju tvou pomoc jako nikdy předtím.“ Chytila mě za ruku a stiskla ji. „Prosím, Dexíku?“

Nevěděl jsem, co mě šokovalo víc – její průhled pod povrch věcí, to, že mi stiskla ruku, anebo že mi řekla „Dexíku“. Neslyšel jsem to od ní od doby, kdy mi bylo deset. Ať už to zamýšlela, nebo ne, když mi řekla Dexíku, oba nás přenesla zpět do Harryho království, do místa, kde má rodina svou váhu a kde jsou závazky tak skutečné jako bezhlavé šlapky. Co jsem mohl odpovědět?

„Ale ovšem, Deboro.“ Vzorňák Dexík. Málem jsem při tom i něco pocítil.

„Bezva,“ zareagovala a náhle mluvila zase jen profesionálně; zázračně rychlá změna, kterou jsem mohl jen obdivovat. „Co z toho případu teď nejnápadněji trčí?“ zeptala se a kývla směrem k prvnímu patru.

„Kde jsou těla,“ řekl jsem. „Pokud o tom něco víš, pátrá teď po nich někdo?“

Debora mi věnovala jeden ze svých nových profesionálních superpoldovských pohledů, ten kyselý. „Pokud vím, právě teď mnohem víc policistů odhání reportéry, než se věnuje případu.“

„Výborně,“ prohlásil jsem spokojeně. „Pokud najdeme ta chybějící těla, mohli bychom získat náskok.“

„Dobře. Kde budeme hledat?“

Logická otázka, ovšem zahnila mě do defenzívy. Neměl jsem řešení, kde hledat. Nenechal končetiny tam, kde spáchal vraždy? Usoudil jsem, že ne – připadalo mi to příliš nečisté, a pokud chtěl užít tu místnost i příště, nešlo by to s těmi odpornými zbytky povalujícími se všude kolem něj.

No dobrá, budu tedy předpokládat, že zbytek masa odnesl někam jinam. Ale kam?

Anebo možná, začalo mi pomalu svítat, správná otázka zní: Proč? Výstavka hlav měla nějaký důvod. Jaký může mít důvod k přemístění

zbytků těl někam jinam? Pouhé utajení? Ne – nic souvisejícího s tímto mužem nebylo jednoduché a nenápadnost zjevně nepatřila ke ctnostem, kterých si zvláště cenil. Zvláště ne teď, kdy se tak trochu předvádí. Kde by tedy mohl nechat takovou kupu zbytků?

„No?“ ozvala se netrpělivě Debora. „Tak co bude? Kde máme hledat?“

Potrásl jsem hlavou. „Nevím,“ odpověděl jsem pomalu. „Ať to nechal kdekoli, jde o součást jeho sdělení. A my zatím netušíme, co nám sděluje, že?“

„Sakra, Dextere –“

„Vím, že nám v tom chce pořádně vymáchat čumáky. Potřebuje nám říct, že jsme provedli něco mimořádně pitomého, ale i kdybychom to neudělali, pořád ještě je o hodně chytřejší než my.“

„A zatím má pravdu,“ přiznala a nasadila zase ten rybí výraz.

„Takže... ať už je vyložil, kde chtěl, chce nám tím zase něco říct. Že jsme pitomci – Ne, omyl. Že jsme UDĚLALI pitomost.“

„Správně. Moc důležitý rozdíl.“

„Prosím tě, Deb, ať ti tenhle výraz nezůstane. A je to důležité, protože se chce vyjádřit k tomu AKTU, a ne k AKTÉRŮM.“

„M-hm. To je opravdu skvělé, Dextere. Takže bysme měli nejspíš zamířit k nejbližšímu kabareru a dívat se po herci s krví na rukávu, ne?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Žádná krev, Deb. Vůbec žádná. To je jedna z nejdůležitějších věcí.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“

„Protože ani na jednom z míst činu nebyla ani kapka. To je záměr a také životně důležité pro to, co dělá. A tentokrát zopakuje všechno podstatné jako komentář k tomu, co už udělal, protože jsme ho nepochopili, jasné?“

„Jasně. Naprosto to sedí. Takže co kdybysme se jeli znovu podívat do sportovní haly? Nejspíš tam zase nacpal těla do branky.“

Otevřel jsem ústa, abych jí odpověděl něco zatraceně chytrého. Hokejové hřiště bylo úplně špatně, naprosto a očividně špatně. Šlo o experiment, o něco odlišného; věděl jsem, že to nebude opakovat. Chtěl jsem začít vysvětlovat Deb, že jediný důvod, proč by mohl zopakovat

to hřiště, je – a náhle jsem strnul s otevřenou pusou. *No ovšem*, pomyslel jsem si. *Přirozeně*.

„A kdo se teď tváří jako leklá ryba, co?... Dexi, co se děje?“

Chvilí jsem nic neříkal. Cele jsem se soustředil na to, abych zachytil divoce vířící myšlenky. *Jediný důvod, proč by opakoval to hokejové hřiště, je ukázat nám, že jsme zavřeli toho nepravého.*

„Ano, Deb,“ prohlásil jsem nakonec. „No ovšem. Máš pravdu, sportovní hala. Zdůvodnila jsi to sice naprosto špatně, ale máš pravdu.“

„Špatně – dobře, na to kašlu,“ odpověděla a zamířila k autu.

KAPITOLA 21

„Uvědomuješ si ale, že je to jen výstřel naslepo?“ ujistil jsem se. „Nejspíš tam nenajdeme vůbec nic.“

„Já vím,“ odpověděla Deb. „A vlastně tam nemáme ani žádnou pravomoc. Hala patří pod Broward. A hoši z Browardu nás nemají rádi, takže –“

„Proboha, Dextere,“ odsekla, „žvaníš jako malá holka.“

Možná měla pravdu, nicméně to od ní bylo velice nezdvořilé. Na druhé straně Debora náhle vypadala, jako že má nervy ze železa. Když jsme sjeli z magistrály Sawgrass a dorazili na parkoviště u sportovní haly, ještě víc se zařala. Skoro jsem slyšel, jak jí praská čelist. „Drsná Harryna,“ poznamenal jsem pro sebe, ale Deb má uši jako rys.

„Sklapni,“ odsekla.

Střelil jsem pohledem z jejího uhlově černého profilu k aréně. Na kratičký okamžik to v záři vycházejícího slunce vypadalo, že je budova obklopena celou flotilou létajících talířů. Ovšemže šlo jen o konstrukce venkovního osvětlení, které se kolem arény tyčily jako přerostlé ocelové muchomůrky. Někdo musel architektovi namluvit, že jsou elegantní. A nejspíš také „mladistvé“ a „energické“. A ve správném světle určitě i byly. Jen jsem zatoužil, aby to správné světlo už konečně objevili.

Celou halu jsme jednou objeli a pátrali po známkách života. Při druhé objíždce zastavila u jedné dveří otlučená toyota. Dveře spolujezdce měla připevněné smyčkou provazu, který čouhal z okna a byl ovitý kolem sloupku dveří. Debora zastavila, otevřela dveře a přistoupila k vozu, který stále ještě zaparkovával.

„Promiňte, pane,“ oslovila muže, který vystupoval ven. Byl to ošun-

tělý padesátník v jedovatě zelených kalhotách a modré nylonové bundě. Pohlédl na Deboru v uniformě a viditelně znervózňel.

„Vo co kráčí?“ zeptal se. „Nic jsem neprovedl.“

„Vy tu pracujete, pane?“

„Jasně. Co myslíte, že bych tu jinak dělal ve vosum ráno?“

„Mohu znát vaše jméno, pane?“

Zašmátral po náprsní tašce. „Steban Rodriguez. Mám tady průkazku.“

Debora jen mávla rukou. „To není nutné,“ uklidnila ho. „A co tu děláte v takovou hodinu?“

Pokrčil rameny a zastrčil napůl vytaženou tašku zpátky do kapsy. „Obvykle sem jezdím ještě dřív, ale mančaft je na zájezdu – Vancouver, Ottawa a Los Angeles. Tak jsem si kapánek přispal.“

„Je tu teď ještě někdo jiný, Stebane?“

„Ne, jenom já. Všichni si rádi přispějí.“

„A co v noci? Máte tu ostrahu?“

Mávl rukou kolem dokola. „Bezpečáci choděj v noci po parkovišti, ale ne moc. Většinou jsem tady první já.“

„Myslíte první, kdo jde dovnitř, že?“

„Jo, jak jinak.“

Vystoupil jsem z auta a opřel se o střechu. „Nejste to náhodou vy, kdo vyvází rolbu na ranní úklid ledu?“ zeptal jsem se ho. Deb na mě mrzutě pohlédla.

Steban si mě prohlédl, zvlášť mou elegantní havajskou košili a bardénové šortky. „A copak vy jste za poldu, he?“

„Já jsem houby polda,“ vysvětlil jsem. „Jen pracuju v laboratoři.“

„Aha, no jasně,“ uspokojil se a přikývl, jako by mu to dávalo smysl.

„Takže jezdíte s rolbou, Stebane?“ zopakoval jsem.

„No jo. Ale při mačích mě nenechaj řídit. To je jen pro chlápky v oblecích. Radši tam posaděj hezkýho kluka. Anebo i nějakou celebritu. Projede se kolem dokola, zamává a podobný opičárny. Ale já dělám ranní úklid, jasný? Když je tým ve městě. Jezdím s rolbou jen ráno, opravdu brzo. Ale teď jsou kluci na cestách, tak jsem si přispal.“

„Rádi bychom se podívali dovnitř,“ řekla Deb, zjevně netrpělivá a nazlobená, že mluvím mimo pořadí. Steban se otočil zpět k ní a v očích

se mu vychytrale zablesklo.

„Jasně,“ protáhl. „Máte povolení?“

Debora se začervenala. Vytvořilo to sice rozkošný kontrast s modří její uniformy, ale nejspíš to nebyla nejšťastnější volba, jak prosadit svou autoritu. A protože jsem ji dobře znal, věděl jsem, že si uvědomí, jak se červená, a chytne ji amok. A protože jsme neměli žádné povolení a vlastně jsme tu ani neměli co pohledávat, natož aby nám to někdo na dálku oficiálně schvaloval, usoudil jsem, že by amok nebyl právě ten nejlepší taktický manévř.

„Stebane,“ zasáhl jsem dřív, než mohla Deb říct něco, čeho by litovala.

„No?“

„Jak dlouho tady pracujete?“

Ušklíbl se. „Co to tu otevřeli. Pracoval jsem i ve starý hale dva roky předtím.“

„Takže jste tu byl i minulý týden, když našli na ledě tu mrtvolu?“

Steban uhnul pohledem. Pod opálením mu tvář zezelenala. Těžce polkl. „Člověče, už nikdy bych nechtěl něco takovýho vidět,“ pronesl. „Už nikdy.“

Vřele a chápavě jsem přikývl. „Naprosto vás chápu,“ ujistil jsem ho. „A právě proto jsme tady, Stebane.“

Zamračil se. „Jak to myslíte?“

Podíval jsem se na Deb, jestli mezitím nevytasila zbraň nebo neudělala něco podobného. Zírala na mě s nespokojeně sevřenými rty a podupávala, ale neřekla nic.

„Stebane,“ řekl jsem a přiblížil se k němu, abych mohl mluvit důvěrně a co nejvíc po chlapsku, „podle nás existuje možnost, že až dnes ráno otevřete tyhle dveře, možná najdete totéž co tehdy.“

„A do hajzlu!“ vybuchl. „Nechci s tím mít nic společného.“

„To je mi jasné.“

„*Me cago en diez* s tím hnusem,“ vyhrkl.

„Přesně tak,“ ujistil jsem ho. „Tak co kdybyste nechal dovnitř nejedřív nakouknout nás? Jen pro jistotu.“

Chvilí na mě jen zíral a pak se podíval na Deboru, která se pořád mračila – byl na ni okouzlující pohled, její výraz opět skvěle kontrasto-

val s dokonale padnoucí uniformou.

„Mohl bych mít problémy,“ zabručel. „Můžu přijít o práci.“

Usmál jsem se s co nejautentičtějším výrazem sympatií. „Anebo můžete jít dovnitř a objevit sám a sám kupu nasekaných rukou a nohou. Tentokrát jich bude mnohem víc.“

„Do hajzlu,“ zaklel znovu. „Budu v průšvih, vyrazej mě z práce, jasný? Tak proč bych to měl dělat, no?“

„A co takhle občanská povinnost?“

„S tím na mě nechod'te,“ odsekl. „Chcete mě jen oblbit. Houby se staráte, jestli přijdu o flek.“

Ruku sice otevřeně nenatáhl, což jsem pokládal za nezvykle decentní, ale bylo jasné, že čeká nějaký bakšiš, který by mu vynahradil případnou ztrátu zaměstnání. Velmi rozumné, když uvážíme, že jsme v Miami. Jenže jsem měl u sebe jen pětidolarovku a naléhavě jsem potřeboval koblihu a šálek kávy. A tak jsem jen přikývl s výrazem mužského pochopení.

„Máte pravdu,“ ujistil jsem ho. „Doufali jsme, že nebudete muset vidět všechny ty kusy těl – říkal jsem už, že jich tentokrát bude víc? Ale chápu, že nechcete přijít o práci. Promiňte, že jsme vás obtěžovali, Stebane. Přejí hezký den!“ Usmál jsem se na Deboru. „Pojďme, kolegyně. Vrátime se na druhé místo činu a sejmeme tam otisky.“

Debora se stále tvářila jako kakabus, ale přinejmenším měla dost důvtipu, aby to hrála se mnou. Otevřela dveře auta, já pokojně zamával Stebanovi a nastoupil.

„Počkejte!“ nevydržel to Steban. Pohlédl jsem na něj s výrazem zdvořilého zájmu. „Přísámbůh, že už nikdy nechci ty příšernosti vidět,“ řekl. Ještě po mně střelil pohledem, nejspíš doufal, že změknu a nacpu mu hrst bankovek, ale jak jsem řekl, ten koblížek se mi pevně usadil v mysli, a tak jsem nereagoval. Steban si olízl rty, pak se rychle obrátil a vrazil klíč do zámku velkých dvoukřídlých dveří. „Tak běžte. Počkám tady.“

„Jste si jistý –“ nakousl jsem.

„No tak, chlape, co ode mě ještě chcete? Běžte!“

Vystoupil jsem z auta a usmál se na Deboru. „Je si jistý,“ upozornil jsem ji. Jen potřásla hlavou v podivné kombinaci sesterského podráž-

dění a policajtské zakyslosti. Obešla auto a prošla dveřmi jako první, já za ní.

Hala uvnitř byla chladná a temná, což mě vůbec nepřekvapilo. Koneckonců šlo o hokejové kluziště brzy po ránu. Steban jistě věděl, kde se rozsvěcí, ale nenabídl se, že nám to prozradí. Deb odepjala od opasku velkou baterku a přešla kuželem světla po ledě. Když se ve světle vyloupila jedna branka a pak druhá, zadržel jsem dech. Obkroužila hřiště ještě jednou, tentokrát pomalu a párkrát se zastavila. Pak se obrátila ke mně.

„Nic,“ pronesla. „Do háje.“

„Vypadáš rozčarovane.“

Jen si odfrkla a otočila se k odchodu. Zůstal jsem uprostřed kluziště, cítil jsem, jak z ledu vychází chlad, a ponořil jsem se do svých šťastných myšlenek. Anebo přesněji, do ne zcela svých šťastných myšlenek.

Protože jak se Deb otočila k odchodu, uslyšel jsem odněkud za sebou tenký hlásek; chladné suché uchechtnutí, známý jemný dotek těsně pod prahem slyšitelnosti. A když drahá Debora odešla, zůstal jsem nehnutě na ledě, zavřel oči a poslouchal, co mi chce říct můj odvěký přítel. Nebylo to nic moc – jen šepot šepotu, bezhlesý dotek, ale naslouchal jsem. Naslouchal jsem jeho pochechtávání a mumlání tičných a strašlivých věcí do jednoho ucha, zatímco druhé ucho mi dávalo na vědomost, že Debora poručila Stebanovi, aby přišel dovnitř a rozsvítil. Za chvíli to udělal, právě když se slabý hlásek vzepjal k náhlému crescendo chrčivě rozjařeného humoru a dobromyslného hororu.

Co se děje? zeptal jsem se zdvořile. Jedinou odpověď mi byl příval hladového potěšení. Neměl jsem tušení, co to má znamenat. Ale nebyl jsem nijak zvlášť překvapený, když začal ten řev.

Steban byl ve řvaní opravdu příšerný. Bylo to chraptivé, přiškrcené chrochtání, které znělo spíše, jako by byl těžce nemocný, než jako cokoliv jiného. Ten chlap neměl nejmenší hudební sluch.

Otevřel jsem oči. Za takových podmínek se nedalo soustředit a stejně už nebylo nic slyšet. Šepot ustal, když začal řev. Nakonec byl ten řev výmluvný až až, ne? A tak jsem otevřel oči, právě včas, abych viděl Stebana, jak vypálil jako vystřelený z praku od přístěnku na opačném konci haly a vrhl se na kluziště. S klapotem se rozeběhl přes led, pod-

kluzoval a padal a chraplavě sténal cosi španělsky, až se nakonec vrhnul střemhlav na mantinel. Vyškrabal se přes něj a s vyděšeným hekáním se vyřítil k východu. Na místě, kde upadl, zůstala na ledě malá šmouha krve.

Debora rychle vešla dovnitř s pistolí v ruce a Steban se prodral kolem ní a vypotácel se na denní světlo. „Co se děje?“ zeptala se Debora a zbraň držela v pohotovosti.

Naklonil jsem hlavu, zaslechl poslední ozvěnu konečného suchého zachechtání a pak, zatímco mi v uších ještě zněly steny hrůzy, jsem pochopil.

„Myslím, že Steban něco našel,“ odpověděl jsem.

KAPITOLA 22

Policejní taktika, jak jsem se pokoušel vtlouct Deboře do hlavy, je slizká nestvůra s mnoha chapadly. A když dáte dohromady dvě organizace pro prosazování práva, které se vzájemně nemají rády, spolupráce pak mohutně vázne, citují se předpisy, člověk toho hodně nachodí sem a tam, omluva stíhá omluvu, objeví se smrtelné urážky a hrozby. Pochopitelně se to skvěle pozoruje z odstupu, ale jinak se tím celé řízení protáhne ještě déle, než je nezbytně nutné. Nakonec trvalo po Stebanově příšerném jódlovacím vystoupení několik hodin, než se handrkování o jurisdikci alespoň trochu vyjasnilo a náš tým začal konečně zkoumat malé překvápko, které náš nový přítel Steban objevil, když otevřel ten přístěnek.

Během té doby se Debora většinou držela stranou a skutečně tvrdě se pokoušela ovládnout netrpělivost, ale ne dost tvrdě, aby ji nedávala najevo. Dorazil kapitán Matthews s LaGuertovou ve vleku. Potřásli si rukama se svými protihráči z browardského oddělení, kapitánem Moonem a detektivem McClellanem. Následovala spousta tahanic, které balancovaly na samé hraně zdvořilosti; nakonec se zformulovala obě stanoviska: Matthews byl pevně přesvědčen, že objev šesti rukou a šesti nohou v Browardu je součástí miamského případu tří hlav postrádajících právě tyto části těla, kterýžto vyšetřuje jeho oddělení. Složitě a značně nepřátelsky došel k tomu, že je krajně nepravděpodobné, aby on objevil tři hlavy bez těl a pak se najednou tady objevila tři naprosto jiná těla bez hlav.

Moon a McClellan se stejnou logikou namítli, že v Miami se nacházejí hlavy bez těl pořád, ale v Browardu je to přece jen méně obvyklé, a

tak oni možná berou vše trochu vážněji, a že stejně neexistuje způsob, jak zjistit souvislost obou případů, pokud se neprovede předběžné šetření na místě činu, což pochopitelně musejí provést oni, protože hala spadá do jejich jurisdikce. Výsledky pak pochopitelně a laskavě předají nám.

To bylo ovšem pro Matthewse nepřijatelné. Pečlivě jim vysvětlil, že lidé z Browardu nevědí, co mají hledat, a mohou tak něco přehlédnout, případně i zničit nějaký klíčový důkaz. Zajisté ne proto, že by byli neschopní nebo naprosto pitomí; Matthews si byl poměrně jistý, že lidé z Browardu mohou být koneckonců i dostatečně kompetentní.

Toto bylo pochopitelně ve vstřícném duchu spolupráce Moonem zamítnuto, navíc dosti energicky namítl, že podle Matthewsových slov je jeho oddělení plné druhořadých troublemakerů. Na což rozparádný kapitán Matthews až příliš uhlazeně odvětil, že ne, druhořadých rozhodně ne. Nepochybuji, že by vše skončilo pěstním soubojem, kdyby nedorazil pán z floridského detektivního oddělení, aby při rozsoudil.

Jeho FDLE je jakousi FBI na místní úrovni. Mají ve státě Florida jurisdikci všude a vždy a na rozdíl od federálů je uznává i většina místních poldů. Daný důstojník byl muž průměrného vzrůstu a stavby těla, měl vyholenou hlavu a krátce zastřiženou bradku. Mně nepřipadal nijak výjimečný, ale když vstoupil mezi dva mnohem větší policejní kapitány, okamžitě sklapli a o krok ustoupili. Během okamžiku situaci zklidnil, vše zorganizoval a my se rychle vrátili na úhledné a dobře řízené místo činu mnohonásobné vraždy.

Muž z FDLE určil, že vyšetřování povede miamská metropolitní policie, pokud a dokud vzorky tkáně neprokážou, že zdejší části těla a hlavy u nás nemají nic společného. V praxi a pro tuto chvíli to znamenalo, že kapitán Matthews bude mít jako první foto od davu reportérů, kteří se mezitím seběhli venku.

Dorazil Angel-ne-ten-Batista a dal se do práce. Vůbec jsem si nebyl jistý, co mám udělat, a netoužil jsem po nějakých tahanicích ohledně jurisdikce. Ne, daleko víc mě zajímal sám případ, jenž mi poskytl spoustu látky na přemýšlení – nejen skutečnost, že došlo k vraždám a redistribuci masa, což už samo o sobě bylo dost pikantní. Ale musel jsem se pochopitelně také pokusit nahlédnout do Stebanova krámků

hrůz dřív, než dojedou technici – určitě se mi nedivíte, že? Chtěl jsem jen zahlédnout ten masakr a také pochopit, proč se můj drahý neznámý obchodní partner rozhodl uložit zbytky právě tam; opravdu, jen jedním okem kouknout.

Takže hned poté, co Steban vyhopsal ze dveří a kvičel a chrochtal jako prase dusící se grapefruitem, proklouzl jsem dychtivě dozadu k přístěnku, abych se podíval, co ho tak vyvedlo z rovnováhy.

Končetiny nebyly tentokrát pečlivě zabalené. Namísto toho byly naházené na podlahu do čtyř skupin. A když jsem se podíval pozorněji, uvědomil jsem si něco pozoruhodného.

Jedna noha byla položená rovně podél levé strany skříně. Byla bleďá, bezkrvá a modrobílá; kolem kotníku dokonce zůstal i malý zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru srdíčka. Velmi úhledné, vsutku, a nepobabrané ohavnými krvavými skvrnami; skutečně elegantní práce. Dvě tmavé ruce, stejně šikovně uříznuté, byly ohnuté v lokti a položené pod sebou podél nohy, lokty ukazovaly ven. Hned vedle ležely ostatní končetiny, všechny ohnuté v kloubech a naaranžované do dvou velkých kruhů.

Došlo mi to skoro ihned. Zamrkal jsem a náhle jsem byl v obraze; musel jsem se hodně držet, abych se znovu nahlas nerozhihňal jako malá holka, z čehož mě před chvílí nařkla Deb.

Protože on z těch rukou a nohou vytvořil písmena a ta písmena vytvářela jediné krátké citoslovce: BOO – baf i fuj.

Pod BOO byly pečlivě naaranžovány i trupy, a to do čtvrtkruhu, aby vznikl rozkošný halloweenový smajlík.

Ten nezbeda.

Ale i když jsem obdivoval hravého ducha toho šprýmaře, vrtalo mi hlavou, proč si vybral jako místo pro své dílko právě tenhle přístěnek, proč to nenechal někde na ledě, kde mohl získat uznání početnějších diváků. Byl to sice hodně prostorný přístěnek, ale stále šlo o uzavřený prostor, kam se kompozice jen tak tak vešla. Tak proč?

Jak jsem tak přemýšlel, vstupní dveře do sportovní haly se s třeskotem rozletěly – bezpochyby dorazil první záchranný tým. A jak se rozrazily dokořán, nad ledem se prohnal čerstvý vzduch a pohladil mi záda

—

Čerstvý vzduch mi přejel dolů po páteři a odpověděla mu vlna tepla vzlínající opačnou cestou. Plíživě vystoupala až do setmělého sklepa mého vědomí a něco hluboko v bezměsíčné noci mého ještěřího mozku se změnilo a pocítil jsem, jak Temný společník dychtivě souhlasí s něčím, co jsem ani neslyšel, ani nechápal, až na skutečnost, že to mělo co dělat s bytostnou naléhavostí čerstvého vánku a svírající blízkostí čtyř stěn a palčivým pocitem –

– správnosti. O tom nebylo pochyb. Něco zde bylo prostě v dokonalém pořádku a mého obskurního stopaře to potěšilo, nadchlo a uspokojilo způsobem, který jsem ani nezačal chápat. A nade vším se vznášel podivný pocit, že prožívám něco důvěrně známého. Nic z toho mi nedávalo smysl, ale prostě tomu tak bylo. Ale než jsem mohl takováto podivná odhalení hlouběji prozkoumat, nějaký podsaditý mladík v modré uniformě mě vyzval, ať ustoupím a dám ruce hezky nahoru. Nepochybně šlo o prvního člena dorazivšího týmu a mířil na mě svou zbraní velice přesvědčivým způsobem. A protože měl jen jedno husté obočí táhnoucí se přes celý obličej a vůbec žádné čelo, usoudil jsem, že bude nejlepší, když vyjdu vstříc jeho přání. Vypadal přesně na ten typ zavilého primitiva, co je schopný zastřelit nevinnou osobu – anebo dokonce mě. Tak jsem ustoupil od přístěnku.

Můj ústup naneštěstí odkryl malé dioráma uvnitř a mladík měl náhle spoustu práce s hledáním místa, kam by vyklopil snídani. Provedl to do velkého koše na odpadky vzdáleného asi tři metry a doprovodil svůj výkon odpornými dávivými zvuky. Stál jsem úplně klidně a čekal, až skončí. Nechutný zlozvyk, chrlít takhle kolem sebe natrávené jídlo. Jak nehygienické. A tohle má být strážce veřejného pořádku.

Doklusaly další uniformy a můj opičí přítel měl brzy několik dalších kamarádů, dělících se s ním o odpadkový koš. Zvuky byly mimořádně nepříjemné, a to už nemluvím o zápachu táhnoucím se mým směrem. Ale zdvořile jsem čekal, až budou hotovi, protože jednou z fascinujících věcí na pistolích je, že jimi může střílet skoro stejně dobře i člověk, který právě zvrací. Konečně se jedna z uniforem narovнала, utřela si rukávem obličej a začala mě vyslýchat. Brzy mě vytrídili a dali stranou s příkazem, abych nikam nechodil a ničeho se nedotýkal.

Krátce nato dorazili kapitán Matthews s detektivem LaGuertovou, a

když se konečně ujali velení nad místem činu, trochu jsem se uvolnil. Ale teď, když jsem už mohl někam jít a leccého se i dotknout, jsem si prostě jen sedl a přemýšlel. A věci, o kterých jsem přemýšlel, byly až překvapivě nepříjemné.

Proč mi ta scéna v přístěnku připadala tak známá?

Pokud se nevrátím k předchozímu nesmyslu a nezačnu zase přesvědčovat sebe sama, že jsem to spáchal já, nemám vysvětlení, proč mi vše přišlo tak rozkošně povědomé. Ovšemže jsem to neudělal já. Tak hloupý nápad jsem přece už jednou zahanbeně zamítl. Skutečně boo, fuj. Bylo škoda času se tomu nápadu i vysmívat. Absurdní.

Takže, hm – proč mi to přišlo tak známé?

Povzdychl jsem si a opět zakusil nějaký nový pocit, zmatenost. Jednoduše jsem neměl ponětí, co se děje, až na to, že jsem nějakým způsobem součástí toho všeho. To nevypadalo na kdovíjak užitečné odhalení, i když prozatím přesně odpovídalo mým ostatním přísné rozumově zdůvodněným závěrům. Kdybych vyloučil absurdní ideu, že jsem to spáchal, aniž bych o něčem věděl – a skutečně jsem to spáchal – pak by každé následné zdůvodnění bylo ještě nepravděpodobnější. A tak Dexterův závěr z celého případu zní: je do toho nějak zapojený, ale vůbec neví, co to znamená. Přímo jsem cítil, jak malá ozubená kolečka v mozku, na který jsem byl kdysi hrdý, vyklouzávají ze svých ložisek a padají na zem. Cvak, cvak. Jejda! Dexter vykolejil.

Naštěstí se objevila drahá Debora, což mě ušetřilo naprostého kolapsu. „Tak pojď,“ vyzvala mě netrpělivě, „jdeme nahoru.“

„A můžu se zeptat proč?“

„Máme vyslechnout personál haly,“ oznámila. „Zjistit, jestli něco nevědí.“

„Musejí něco vědět, když tu mají kancelář,“ poznamenal jsem.

Chvilí na mě zůstala zírat a pak se odvrátila. „Tak pojď,“ opakovala.

Možná to bylo velitelským tónem jejího hlasu, ale šel jsem. Přešli jsme na opačný konec haly, než kde jsem seděl, a pak do vestibulu.

Stál tam vedle výtahu policista z Browardu a hned za dlouhou řadou skleněných dveří jsem zahlédl několik dalších, jak postávají u zábrany. Deb zamířila k poldovi u výtahu a oznámila mu: „Jsem Morganová.“ Přikývl a stiskl knoflík. Bezvýrazně se na mě podíval, což vydalo za

mnoho slov. „Já jsem taky Morgan,“ poučil jsem ho. Jen se na mě dál díval, pak odvrátil hlavu a zíral ven skrz skleněné dveře.

Ozvalo se tlumené cinknutí a dorazil výtah. Debora nastoupila a udeřila rukou na knoflík tak silně, až se policista otočil k ní a dveře se zavřely.

„Proč jsi tak zapšklá, sestřičko?“ zeptal jsem se. „Copak jsi nechtěla přesně tohle?“

„Je to jen nádeničina a všichni to vědí,“ odsekla.

„Ale je to detektivní nádeničina,“ namítl jsem.

„Ta mrcha LaGuertová do toho začala strkat rypák,“ zasyčela. „Hned, jak tady skončím, budu se muset vrátit zase ke svým štetkám.“

„Chudinko. A k těm sexy šátečkům?“

„A k těm sexy šátečkům,“ opáčila, a než jsem stačil zformulovat nějaká kouzelná slova útěchy, dojeli jsme do úředního patra a dveře výtahu se otevřely. Deb vypochoďovala ven a já za ní. Brzy jsme našli hlavní kancelář, kde se shromáždil personál a čekal, až si na ně udělá pádná ruka zákona čas. U dveří kanceláře stál další policista z Browardu, nejspíš aby zajistil, že nikdo ze zaměstnanců haly nepřekročí kanadské hranice. Debora pokývla policistovi u dveří a vešla dovnitř. Klusal jsem bez nadšení za ní a přemýšlel dál o svých problémech. Ale v příštím okamžiku jsem byl vyrušen ze své zasněnosti, když Debora na mě kývla a odvedla nějakého zasmušilého mladíka s úskočným výrazem a dlouhými příšernými vlasy ke dveřím. Znovu jsem je následoval.

Přirozeně ho oddělila kvůli výsledku od ostatních, opravdu příkladný policejní postup, ale abych byl upřímný, nezažehlo to v mém srdci ono pravé nadšení. Již předem jsem věděl, že nikdo z těchto lidí nepřijde s ničím smysluplným. A soudě podle tohoto prvního vzorku, dalo se nejspíš toto tvrzení spolehlivě aplikovat nejen na vraždu, ale i na celý jeho život. Jednalo se jen o hloupou a rutinní nádeničinu, která byla Deb přidělena jako almužna, protože kapitán usoudil, že odvedla dobrou práci, ale pořád je jen obtížný hmyz. A tak se jí zbavil přidělením skutečné detektivní dřiny, aby ji zaměstnal a zmizela mu z očí. A já se svezl s ní, protože mě Deb chtěla mít vedle sebe. Nejspíš ji zajímalo, jestli jí mé fantastické parapsychologické schopnosti pomohou určit, co měla

tahle kancelářská krysa k snídani. Stačil mi jediný pohled na pleť toho mladíka a byl jsem si téměř jistý, že jedl studenou pizzu, brambůrky a litr pepsi. Zničilo mu to pleť a dodalo tupý, nepřátelský výraz.

Ale i tak jsem šel za nimi; pan Rejpal nasměroval Deboru do konferenčního sálu v zadní části budovy. Stál tam uprostřed dlouhý dubový stůl s deseti černými židlemi s vysokými opěradly, v rohu pak stolek s počítačem a nějakým audiovizuálním vybavením. Když se Deb a její uhrovitý kamarád posadili a začali se předhánět v mračení jeden na druhého, přešel jsem ke stolku. Vedle něj byl pod oknem nízký regál na knihy. Vyhlédl jsem z okna. Téměř přesně pod sebou jsem zahlédl rostoucí dav reportérů a policejních vozů, které nyní obklopovaly dveře, kterými jsme vešli se Stebanem.

Podíval jsem se na regál a napadlo mě, že bych si mohl udělat trochu místa a uvelebit se tam, příjemně daleko od nastávající konverzace. Stál na něm štos kartónových pořadačů a navrchu nějaká malá šedá věc, čtvercová a nejspíš umělohmotná. Trčel z ní černý kabel a vedl do počítače. Natáhl jsem k ní ruku, abych si udělal místo.

„Hej!“ ozval se ten mrzutý zoufalec. „Nešahejte mi na mou webkameru!

Podíval jsem se na Deb. Ona se podívala na mě a přísahám, že jsem viděl, jak se jí rozšířily nozdry jako závodnímu koni těsně před startem. „Cože?“ zeptala se klidně.

„Zaostřil jsem ji dolů na vchod,“ řekl. „Teď ji budu muset znovu nastavit a zaostřit. Člověče, proč se mi hrabete ve věcech?“

„Řekl webkamera,“ upozornil jsem Deboru.

„Kamera,“ upozornila mě.

„Ano.“

Obrátila se k mladému princovi z pohádky. „Je zapnutá?“

Zíral na ni, stále soustředěný na udržování počestného pobouření. „Cože?“

„Ta kamera,“ vysvětlila Debora. „Funguje?“

Odfrkl si a zadlouhal se v nose. „A myslíte, že bych byl tak dožranej, kdyby nefungovala? Přišla mě na dvě stě babek. Zaručeně funguje.“

Podíval jsem se z okna, kam je zaměřená, a on zatím monotónně a

zapškle drmolil: „Mám vlastní webovou stránku a všechno ostatní. Ka-thouse.com. Lidi můžou pozorovat mančaft, když sem přijíždí a zase odjíždí.“

Debora přešla místnost, postavila se vedle mě a vyhlédla z okna. „Byla namířená na dveře,“ zdůraznil jsem.

„Jo,“ nechal se slyšet náš šťastlivec. „Jak jinak by lidi na můj webo-vý stránce mohli vidět ten mančaft?“

Debora se otočila a pohlédla na něj. Asi tak po pěti vteřinách zrudl a sklopil oči ke stolu. „Byla včera v noci ta kamera zapnutá?“ zeptala se.

Nevzhlédl, jen zamumlal: „Jasně. Teda chci říct, že nejspíš jo.“

Debora se obrátila ke mně. Její počítačová gramotnost obnášela tak vyplnění standardních dopravních hlášení. Věděla, že jsem na tom trochu lépe.

„Jak to máte nastavené?“ zeptal jsem se temena mládencovy hlavy. „Archivují se záběry automaticky?“

Tentokrát zvedl hlavu. Použil jsem termín „archivovat“, a tak jsem musel být našinec. „Jo,“ odpověděl. „Dělá záběr každých patnáct vteřin a ukládá je na harddisk. Obvykle to ráno zase mažu.“

Debora mi sevřela paži tak silně, že mi málem protrhla kůži. „A ma-zal jste to dnes ráno?“ zeptala se ho.

Znovu uhnul pohledem. „Ne,“ přiznal. „Hned jste se přiřítili a ječeli a vyšoupli nás. Nedostal jsem se ani k e-mailům.“

Debora se na mě podívala. „Trefa,“ řekla.

„Pojďte sem,“ poručila našemu nešťastnému zajatci.

„Co?“ ozval se.

„Pojďte sem,“ zopakovala, on se pomalu postavil s otevřenou pusou a nervózně si mnul klouby na rukou.

„Proč?“ kuňkl.

„Prosím vás, pane, mohl byste laskavě přijít sem?“ poručila mu De-bora starým osvědčeným policajtským způsobem a on se konečně trha-ně rozpohyboval a došel k nám. „Můžeme se, prosím, podívat na záběry z dnešní noci?“

Prázdně zazíral na počítač, pak na ni. „A proč?“ zeptal se. Ach, ty záhady lidské inteligence.

„Protože,“ odpověděla Debora velmi trpělivě a opatrně, „myslím, že

jste možná nafilmoval toho vraha.“

Hleděl na ni, pak zamžikal a nakonec zrudl. „No ne,“ vykoktal ze sebe.

„No jo,“ opravil jsem ho.

Poulil oči na mě, pak na Deb, pusu měl pořád otevřenou. „Paráda,“ vydechl. „Nekecáte? Chci říct – Vážně? Teda já –“ Ještě víc zrudl.

„Můžeme se podívat na ty snímky?“ zkusila to znovu Deb. Asi vteřinu stál bez hnutí, pak klesl do židle za stolem a dotkl se myši. Monitor ihned ožil a mládenec začal zuřivě psát a klikat myší. „Jakým časem mám začít?“

„Kdy všichni odešli?“ zeptala se ho Debora.

Pokrčil rameny. „Včera v noci jsme měli volno. Poslední odešli v kolik – v osm?“

„Začněte půlnocí,“ navrhl jsem a on přikývl.

„Tak jo,“ přitakal. Chvilku mlčky pracoval, pak zamumlal: „No tak. Mám procesor jen šest set mega,“ pronesl omluvně. „Nechtějí mi ho vylepšit. Pořád mi opakují, že to stačí, ale je tááák pomalejš a vůbec – Dobrá,“ náhle skončil s litaní.

Na monitoru se objevil tmavý obraz: prázdné parkoviště pod námi. „Půlnoc,“ řekl a zíral na obrazovku. Po patnácti vteřinách se obraz změnil na ten samý obraz.

„Musíme se na tohle dívat pět hodin?“ zeptala se Debora.

„Projeďte to,“ poručil jsem. „Hledejte světla auta nebo něco, co se hýbe.“

„Jooooo,“ odpověděl. Udělal nějaký rychlý pohyb myši, kliknul a obrázky se začaly střídat po vteřině. Zpočátku se moc neměnily; stejné setmělé parkoviště na okraji s jediným jasným světlem. Asi po padesáti záběrech se tam objevil nějaký obrys. „Kamion!“ vydechla Debora.

Náš křupánek ale jen zavrtěl hlavou. „Bezpečáci,“ vysvětlil a na dalším snímku se skutečně objevil vůz místní ochranky.

Pokračoval v procházení snímků a obrázky následovaly jeden za druhým, věčné a beze změny. Po každých třiceti nebo čtyřiceti snímcích jsme zahlédli projíždějící hlídkový vůz a pak zase nic. Po několika minutách tento vzorec skončil a následovala dlouhá pasáž ničeho. „Flákli s tím,“ oznámil můj nový mastný přítel.

Debora na něj vrhla vražedný pohled. „Kamera se rozbila?“

Podíval se na ni, znovu zrudl a uhnul pohledem. „To ti pitomci z ochranky,“ vysvětlil. „Jsou úplně vylízaní. Každou noc, tak ve tři? Prostě zaparkujou na druhý straně a jdou spát.“ Přikývl, když se střídaly nezměněné obrázky. „Vidíte? Haló! Pane bezpečáku? Tvrdá práce, co?“ Hluboko v nosohltanu vydal nějaký čvachtavý zvuk; předpokládal jsem, že to měl být smích. „Nepřetrhnou se!“ Zopakoval zachrchlání a začal znovu procházet snímky.

A pak najednou – „Počkat!“ vykřikl jsem.

Na monitoru se objevila dodávka a zastavila pod námi u dveří. Při dalším střihu se scéna změnila, vedle auta stál nějaký muž. „Můžete to přiblížit?“ zeptala se Debora.

„Najedťe na to,“ řekl jsem, než se stačil pořádně ušklíbnout. Pohnul kurzorem, klikl na temnou postavu na monitoru a obraz se zvětšil.

„Větší rozlišení z toho nevymáčknete,“ řekl. „Pixely –“

„Sklapněte,“ zarazila ho Debora. Zírala na obrazovku tak upřeně, jako by ji chtěla roztavit, a protože jsem se díval neméně pozorně, došlo mi proč.

Byla tma a ten muž byl stále příliš daleko, než abychom měli jistotu, ale z několika detailů jsem poznal, že je na něm něco podivně známého; ve způsobu, jak stojí, zmrazený počítačovým snímkem, jak rozložil váhu na obě nohy, a vůbec, všeobecným dojmem ze siluety. Nějak, jakkoli neurčitý ten obraz byl, se podobal někomu konkrétnímu. A když se navíc ještě ozvalo velice hlasité sykové zachechtání z hlubin zadního sedadla mého mozku, dopadlo na mě silou koncertního klavíru poznání, že ve skutečnosti vypadá ten muž až děsivě stejně jako –

„Dextere...?“ vyrazila ze sebe Debora šeplavě a přiškrčené zakrákání.

Ano, jistě.

Jako Dexter.

KAPITOLA 23

Jsem si jistý, že Debora odvedla mladého chlupovlasa zpět do haly, protože když jsem zvedl zrak, stála přede mnou sama. Až na modrou uniformu teď vůbec nevypadala jako policistka. Vypadala ustaraně, jako by se nemohla rozhodnout, jestli má začít křičet, nebo plakat, jako matka, jejíž drahý chlapeček ji nějakým hrozným způsobem podrazil.

„Tak jak?“ pronesla a musel jsem přiznat, že z ní jde strach.

„Nic moc,“ odpověděl jsem. „A ty?“

Nakopla židli. Spadla na zem. „K čertu, Dextere, nesnaž se chytračit! Řekni mi něco. Řekni mi, žes to nebyl ty!“ Neřekl jsem nic. „Tak dobrá, řekni mi, žes to *byl* ty! Hlavně NĚCO řekni! Cokoliv!“

Potrásl jsem hlavou. „Já –“ Skutečně jsem neměl co říct, tak jsem jen znovu potrásl hlavou. „Jsem si téměř jistý, že jsem to nebyl já,“ začal jsem. „Chci říct, že tomu nevěřím.“ I mně to znělo, jako bych oběma nohama zabředl do bahna nepřesvědčivých odpovědí.

„Co znamená ‚téměř jistý‘?“ vypálila Deb. „Chceš snad říct, že si nejsi jistý? Že na tom obrázku skutečně můžeš být ty?“

„No,“ zareagoval jsem vskutku brilantně. „Možná. Já nevím.“

„A to ‚nevím‘ znamená, že nevíš, jestli mi to máš říct, anebo že opravdu nevíš, jestli jsi na tom snímku ty?“

„Jsem si téměř jistý, že to nejsem já, Deboro,“ zopakoval jsem. „Ale vážně si tím nejsem stoprocentně jistý. Vypadá jako já, ne?“

„Kecy,“ zaječela a nakopla znovu nebohou židli. Narazila do stolu. „Jak si nemůžeš být jistý, do háje?!“

„Dost špatně se to vysvětluje.“

„Zkus to!“

Otevřel jsem pusu, ale poprvé v životě z ní nic nevyšlo. Jako kdybych už takhle nebyl až po krk v průšvihy, navíc mě opustila i moje duchapřítomnost. „Já jen – měl jsem ty... sny, ale – Deb, já skutečně nevím,“ vykoktal jsem a dokonce jsem to snad i zamumlal.

„Do háje, do háje, DO HÁJE!“ zareagovala Debora. Kop, kop a kop do židle.

Jen těžko se dalo s její analýzou situace nesouhlasit.

Všechny mé pitomé, sebemrškačské úvahy se teď vrátily s oslnivou a zavilou zřejmostí. *Ovšemže jsem to nebyl já – jak bych to mohl být já? Kdybych to byl já, copak bych o tom nevěděl?* Zjevně ne, drahý chlapče. Očividně nevíš vůbec nic, protože naše zatemněné mozečky nám sice říkají mnohé o všem, co se vynořuje v realitě a zase z ní mizí, ale fotografie přece nelžou.

Deb rozpoutala novou salvu zuřivých útoků na židli a pak se napřímila. V obličeji byla zrudlá jako rak a oči se dívaly Harryho pohledem, daleko víc než kdykoli předtím. „Tak dobrá,“ pronesla. „Věc se má tak,“ a pak zamžikala a na chvíli se odmlčela, když nám oběma došlo, že právě vyslovila Harryho oblíbenou frázi.

Na vteřinu byl Harry zase s námi v pokoji a stál mezi mnou a Deborou; oba jsme navzájem tak odlišní, a přesto jeho děti, dvě různé pěsti jeho jedinečného odkazu. Něco z té jeho oceli nyní zazvonilo v Deb a vypadala náhle lidsky, už celé roky jsem nic podobného neviděl. Dlouho na mě jen hleděla, a pak se odvrátila. „Jsi můj bratr, Dexi,“ řekla. Byl jsem si jistý, že původně chtěla říct něco dočista jiného.

„Nikdo ti to nebude mít za zlé,“ nadhodil jsem.

„K čertu s tebou, jseš můj *bratr!*“ zavrčela a její zuřivost mě velice překvapila. „Nevím, co se odehrálo mezi tebou a tátou. Něco, o čem jste vy dva nikdy nemluvili. Ale vím, co by teď udělal.“

„Vydal by mě,“ řekl jsem a Debora přikývla. V koutku oka se jí něco zalesklo. „Jsi jediná rodina, kterou mám, Dexi.“

„Pro tebe nejspíš žádná velká výhra, co?“

Obrátila se ke mně a já viděl, že má oči plné slz. Dlouho na mě jen mlčky hleděla. Pozoroval jsem, jak jí z levého oka skanula slza a stéká po tváři. Otřela si ji, narovnála se, zhluboka nadechla a otočila se zpět k oknu.

„Přesně tak,“ prohlásila. „On by tě vydal. A přesně to udělám i já.“ Uhnula pohledem a zadívala se z okna až daleko na horizont.

„Musím dokončit ty výsledky,“ řekla. „Nechám tě, ať se sám rozhodneš, jestli jsou důkazy dostatečné. Vezmi si ty snímky domů na svůj počítač a zjisti, co se jen dá. Až tady skončím a než se vrátím zpátky do služby, přijedu si pro ně a chci slyšet, co mi řekneš.“ Podívala se na hodinky. „V osm. A jestli tě pak budu muset zatknout, udělám to.“ Znovu se na mě dlouze podívala. „K čertu s tebou, Dextere,“ pronesla tiše a odešla z místnosti.

Přešel jsem k oknu a také se zadíval ven. Pode mnou byl stále hoto-vý cirkus, míhali se tam dál policisté, reportéři a překážející čumilové. V dálce za parkovištěm jsem viděl dálnici plnou osobních aut a kamio-nů řítících se miamskou povolenou rychlostí sto padesát kilometrů v hodině. Za dálnicí v mlžné dálce se zdvihalo panoráma Miami.

A zde v popředí stojí definitivně doblbený Dexter, zírá z okna na město, které nemluví, a i kdyby mluvilo, stejně by mu nic neřeklo.

K čertu s tebou, Dextere.

Nevím, jak dlouho jsem z toho okna hleděl, ale nakonec mi došlo, že tam žádné odpovědi nenajdu. Ale nějaké mohou být v počítači kapitána Uhra. Otočil jsem se ke stolku. Přístroj měl zabudovanou CD vypalovačku. V horní zásuvce jsem našel štos prázdných CD. Strčil jsem jedno do vypalovačky, zkopíroval celý soubor se záběry a vyndal disk. Podržel jsem ho a zahleděl se na něj; neměl mi co říct a ono tiché uchechtnutí temného hlasu ze zadního sedadla duše jsem si nejspíš jen vymyslel. Ale pro jistotu jsem celý soubor vymazal z harddisku.

Na cestě ven mě službukonající browardští policisté nezastavili, ani na mě nepromluvili, ale zdálo se mi, že na mě hledí velice tvrdě a podezřívavě.

Zauvažoval jsem, jestli náhodou necítím něco jako svědomí. Ale nejspíš to nikdy nezjistím – na rozdíl od chudinky Debory, která je rezervaná tolika pocity oddanosti, že se jí snad ani nemohou vejít do jednoho mozku. Obdivoval jsem její řešení, nechala mě samotného rozhodnout, jestli jsou důkazy dostatečné. Moc elegantní. Naprosto v Harryho stylu. Jako položit před přítele, který je vinen, na stůl nabitou pistoli a odejít pryč s vědomím, že pocit viny stiskne spoušť a ušetří

městu výdaje za soud. V Harryho světě by žádné lidské svědomí s takovou hanbou nedokázalo žít.

Ale jak Harry velice dobře věděl, jeho svět už byl dlouho mrtvý – a já neměl žádné svědomí, pocit hanby nebo viny. Vše, co jsem měl, bylo CD s několika obrázky. A tyto obrázky dávaly pochopitelně ještě méně smyslu než nějaké svědomí.

Musí existovat nějaké vysvětlení, které v sobě nezahrnuje Dextera za volantem kamionu, projíždějícího se ve spánku po Miami. Jistě, většina řidičů na silnicích takové umění nejspíš zvládá, jenže alespoň při nastartování musejí být třeba jen trošičku vzhůru, nebo snad ne? A zde stojím já, bystrozraký a naprosto čilý, vůbec nepatřím k sortě lidí, co by se někdy kradli městem a nevědomky zabíjeli; ne, jsem týpek, co chce být při tom každou vteřinu vzhůru. A abych ten výčet nějak zakončil, byla tu ještě ta noc v boční uličce. Přece je fyzicky nemožné, abych si hodil tu hlavu na své vlastní auto, ne?

Tedy pokud jsem nepřesvědčil sám sebe, že mohu být na dvou místech současně, což by ovšem dávalo smysl – když uvážím, že jediná alternativa, na kterou jsem dokázal přijít, byla, že jsem si jen *myslel*, že tam sedím ve svém autě a dívám se, jak po mně někdo hází hlavu, zatímco ve skutečnosti jsem si tu hlavu hodil na vlastní auto a pak –

Ne. To je směšné. Nemohu žádat po pár posledních zbytcích svého mozku, aby uvěřily v takovou pohádku. Určitě existuje nějaké naprosto jednoduché a logické vysvětlení a já ho najdu, a i když jsem si připadal jako někdo, kdo chce sám sebe přesvědčit, že pod postelí není bubák, řekl jsem to nahlas.

„Existuje jednoduché a logické vysvětlení,“ poučil jsem sám sebe. A protože nikdy nevíte, jestli neposlouchá ještě někdo, dodal jsem: „A pod postelí není bubák.“

Ale znovu bylo jedinou odpovědí jen velevýznamné mlčení Temného společníka.

Navzdory obvyklé radostné krvežíznivosti ostatních řidičů jsem si cestou domů nic nevyřešil. Či spíše, abych byl dokonale upřímný, našel jsem žádné řešení, které by dávalo smysl. Zato spoustu pitomých otázek. Všechny se však točily kolem stejného základního předpokladu, který zněl, že v hlavě našeho oblíbeného netvora není něco v pořádku, s

čímž jsem se smířoval jen převelice těžko. Nejspíš ale jen proto, že jsem si nepřipadal o nic šílenější než kdykoli jindy. Nevšiml jsem si žádných chybějících šedých buněk mozkových, nemyslel jsem o nic pomaleji nebo podivněji a zatím jsem ani nevedl rozhovory s neviditelnými kamarády, čehož jsem se bál nejvíc.

Až na ten spánek, pochopitelně – jestlipak se to vůbec dá počítat? Nejsme snad ve spánku šílení všichni? Co je nakonec spánek jiného než proces, jak vyklopit náklad zdravého rozumu do popelnice temného podvědomí a vyjít druhou stranou připraveni jíst cereálie, a ne sousedovic děti?

A kromě těch snů, které jsem měl, všechno dávalo smysl: někdo jiný po mně v boční uličce hodil hlavu, nechal Barbie v mém bytě a naaranžoval ta těla tak úchvatným způsobem. Někdo jiný, já ne. Někdo jiný než drahoušek dravec Dexter. Takže na těch snímcích je někdo jiný, zrovna tady, na obrázcích na tomhle CD. A já se na ty obrázky podívám a dokážu jednou provždy, že –

Že to skoro vypadá, jako bych ten vrah měl být já.

Dobře, Dextere. Velmi dobře. Říkal jsem ti, že existuje logické vysvětlení. Někdo jiný, kdo je ve skutečnosti já. No jistě. To přece dává dokonalý smysl, ne? Dojel jsem domů a opatrně nakoukl do bytu. Zdálo se, že mě tam nikdo nečeká. Nebyl ovšem důvod, proč by tu měl být. Ale vědomí, že ten ďábel v lidské podobě, co terorizuje metropoli, ví, kde bydlím, mi přišlo trochu znepokojující. Už dokázal, že je zrůdou schopnou čehokoliv – dokonce se může kdykoli zastavit a nechat tu další kousky panenek. Zvláště pokud jsem ta zrůda já.

Ale tak to pochopitelně není. Určitě ne. Na obrázcích jistě objevím nějaký detail, který prokáže, že veškerá podobnost je jen čistě náhodná – a že to, jak jsem byl do těch vražd podivně zapletený, je také jen náhoda, ano, bez nejmenších pochyb. Možná bych měl zavolat do redakce Guinnessovy knihy rekordů. Zajímalo by mě, jaký je světový rekord v nebytí si jistým, jestli jste spáchali sérii vražd?

Pustil jsem si CD Philipa Glasse a posadil se do křesla. Hudba zamíchala prázdnotou ve mně a po pár minutách se mi vrátilo cosi jako můj obvyklý klid a ledová logika. Přešel jsem k počítači a zapnul ho. Vložil jsem do mechaniky CD a podíval se na obrázky. Zvětšoval jsem je a

zase zmenšoval a dělal jsem všechno, co jsem jen uměl, abych je vyčistil. Zkoušel jsem i věci, o kterých jsem jen slyšel, a věci, které jsem vymyslel přímo na místě, ale nic nezabralo. Nakonec jsem byl stejně daleko jako na začátku. Prostě nebylo možné získat dostatečné rozlišení, aby se tvář toho muže na snímku dala zaostřit. Dál jsem na ty záběry zíral. Natáčel jsem je do různých úhlů. Vytiskl jsem si je a prohlížel je proti světlu. Dělal jsem všechno, co jen může normální smrtelník udělat, a přestože jsem byl potěšený svou nápodobou normálního smrtelníka, neobjevil jsem pranic kromě toho, že ten muž na obrázku vypadá jako já.

Prostě jsem nemohl dostat jasný obraz ničeho, dokonce ani jeho šatů. Měl na sobě nějaké tričko, mohlo být bílé nebo světle hnědé, žluté či dokonce světle modré. Světlo na parkovišti, co na něj svítilo, bylo takové to zářivé argonové, antizločinecké a vydávalo růžovooranžovou zář; díky tomu a nízkému rozlišení bylo nemožné určit víc. Měl dlouhé kalhoty volného střihu a světlé barvy. Naprosto běžné oblečení, které mohl nosit kdokoli – včetně mne. Přesně takové jsem měl na sobě několikrát, dost na vystrojení celé čtyř lidí podobných Dexterovi.

Podařilo se mi nazvěštovat bok dodávky natolik, že jsem přečetl písmeno „A“ a pod ním „B“ následované „R“ a buď „C“, nebo „O“. Ale dodávka byla odvrácená od kamery a víc jsem už nerozeznal.

Žádný z dalších záběrů mi již neposkytl nějaké vodítko. Zhlédl jsem celou sekvenci ještě jednou: ten muž zmizel, znovu se objevil a dodávka odjela. Žádné dobré pozorovací úhly, žádné náhodné šťastné záběry na jeho SPZ – a žádný důvod, proč odpovědně prohlásit, že to buď byl, anebo nebyl dovedně děsivý Dexter.

Když jsem nakonec vzhlédl od počítače, byla už noc a venku tma. A já udělal, co by každý normální člověk udělal nejspíš už před několika hodinami: zabalil jsem to. Nic jiného mi nezbývalo, jen počkat na Deboru. Měl bych nechat svou ubohou, těžce zkoušenou sestřičku, aby mě strčila za mříž. Koneckonců, ať tak, nebo onak, byl jsem vinen. Opravdu bych měl být zavřený. Možná budu dokonce sdílet celu s McHalem. Třeba mě naučí krysí tanec.

A s touto myšlenkou jsem udělal skutečně zázračnou věc.

Usnul jsem.

KAPITOLA 24

Neměl jsem žádné sny, žádný pocit, že cestuji mimo své tělo; neviděl jsem žádnou přehlídku přízraků nebo bezhlavých a bezkrvých těl. Zádně vize nakládáných švestek tancujících v mé hlavě. Nebylo nic, ani já, vůbec nic, jen temný a bezčasý spánek. A přesto, když mě probudil telefon, věděl jsem, že se bude týkat Debory, a také jsem věděl, že nepřijde. Už když jsem sahal po sluchátku, měl jsem zpocenou dlaň. „Ano?“ ozval jsem se.

„Tady je kapitán Matthews,“ oznámil mi hlas. „Potřebuji mluvit s detektivem Morganovou, prosím.“

„Není tady,“ odpověděl jsem a malý kousek ve mně pocítil nervozitu z toho, co to znamená.

„Hm. Aha, no dobrá, nevadí. A kdy odešla?“

Instinktivně jsem pohlédl na hodinky; bylo čtvrt na deset a pot mě začal oblévat stále víc. „Vůbec tady nebyla,“ řekl jsem kapitánovi.

„Ale tady napsala, že jede k vám. Je ve službě – má tam být.“

„Nepřijela sem.“

„K čertu s tím,“ zanedával. „Říkala, že máte nějaký důkaz, který potřebujeme.“

„Mám,“ ujistil jsem ho a zavěsil.

Opravdu mám nějaký důkaz, tím jsem si zatraceně jistý. Jenom nevím, co to je. Ale musím na to přijít a nejspíš nemám času nazbyt. Anebo, abych byl přesnější, myslím, že Deb nemá času nazbyt.

A znovu, nejsem si jistý, jak tohle vím. Neřekl jsem vědomě a nahlas: „On má Deboru.“ Zádně poplašné vize o osudu, který jí hrozí, nepronikly do mého mozku. Nemusel jsem zakoušet žádné oslepující

vhledy nebo myšlenky typu: „Jejda, Deb už by tu měla být; tohle se jí vůbec nepodobá.“ Prostě jsem to věděl, stejně jako jsem věděl, když jsem se probudil, že pro mě Deb měla přijít, ale nepřijde. A také jsem věděl, co to znamená.

Dostal ji.

A zmocnil se jí jedině kvůli mně, to jsem také věděl. Kroužil kolem mě stále těsněji a těsněji – pronikl do mého bytu, psal mi vzkazy svými obětmi, pokoušel mě náznaky a útržky toho, co dělá. A nyní se dostal tak blízko, jak jen mohl být, aniž bychom se spolu ocitli ve stejné místnosti. Dostal Deb a teď s ní čeká. Čeká na mě.

Ale kde? A jak dlouho vydrží čekat, než ho přemůže netrpělivost a začne si hrát beze mne?

A když beze mne, až moc dobře jsem věděl, kdo bude jeho spoluhráčem – Debora. Rozjela se za mnou ve svém pracovním převleku za děvku, hotový dárkový balíček. Musel si myslet, že je Štědrý den. Dostal ji a ona se stane na dnešní večer jeho nejdražší přítelkyní. Nechtěl jsem na ni vůbec myslet v této souvislosti, jak je svázaná a pevně napjatá a jak sleduje hrůzné divadlo pomalu a navždy mizejících kousků svého těla. Ale takhle se to stane. Za jiných okolností mohlo jít o nádhernou večerní zábavu – ale ne s Deborou. Byl jsem si téměř jistý, že něco takového nechci; nechci, aby udělal něco nenapravitelného a nádherného, ne dnes v noci. Možná později s někým jiným. Až se navzájem trochu lépe poznáme. Ale teď ne. A ne s Deborou.

A s touto myšlenkou mi všechno přišlo pochopitelně hned lepší. Přece jen bylo příjemné si to ujasnit. Dávám přednost živé sestře před malými vylovenými balíčky. Je to ode mne milé, téměř lidské. Takže nyní, když mám jasno, co dál? Mohu zavolat Ritě a nejspíš ji pozvat do kina nebo na procházku v parku. Anebo, ještě uvidíme – možná, nejsem si jistý... co takhle zachránit Deboru? Ano, to by mohlo být zábavné. Ale –

Jak?

Měl jsem pochopitelně pár vodítek. Víím, jak uvažuje – koneckonců sám myslím stejným způsobem. A chce, abych ho našel. Posílal mi hlasité a jasné vzkazy. Kdybych jen mohl vysypat z hlavy všechny ty matoucí hlouposti – všechny sny a honbu za přeludy ve stylu New Age

a všechno ostatní – pak bych nepochybně našel logické a správné místo. Neunesl by Deb, pokud by nebyl přesvědčený, že mi poskytl vše, co tak chytrá příšera potřebuje, aby ho našla.

Tak tedy dobrá, chytrý Dextere – najdi ho. Vystopuj Debina únosce. Vypuť svou neomylnou logiku jako neúprosnou vlčí smečku po čerstvé stopě. Nakopni ten obrovský mozek na vyšší rychlost, nechť se vítr opře do bouřících synapsí tvého výkonného mozku, ať jako blesk spěje k nádhernému a nevyhnutelnému závěru. Jed', Dextere, jed'!

Dextere?

Haló, je někdo doma?

Zjevně ne. Nezaslechl jsem svistot větru v bouřících synapsích. Byl jsem prázdný, jako bych nikdy ani neexistoval. Pochopitelně se nekonal žádný vír ohlupujících emocí, protože jsem neměl co vířit. Ale výsledek byl stejně skličující. Byl jsem ochromený a vyschlý, jako bych skutečně něco cítil. Debora zmizela. Hrozí jí děsivé nebezpečí, že se z ní stane fascinující umělecké dílo body artu. A jedinou její nadějí na udržení celistvé existence, aby se nestala jen souborem fotografií povalujících se v policejní laboratoři, je její rozervaný, nemyslicí bratr. Ubohý doblbený dřevák Dexter, rozvalující se v křesle, se zacykleným mozkiem točícím se za vlastním ocasem a vyjícím na měsíc.

Zhluboka jsem se nadechl. Ze všech příležitostí, kdy jsem v životě potřeboval, abych byl sám sebou, toto byla ta nejpřednější. Vší silou jsem se pokusil soustředit a uklidnit, a jak se přece jen alespoň malý kousek Dextera vrátil a zaplnil ozvěnu v lebeční dutině, jen jsem si uvědomil, nakolik jsem zhloupl a zlidštěl. Neexistovalo žádné velké tajemství. Vlastně to bylo až průzračně jasné. Můj přítel kromě formální pozvánky, např.: „Máme tu čest vám oznámit, že budeme potěšeni vaší přítomností při vivisekci vaší sestry. Černé srdce s sebou“, udělal skutečně všechno. Ale i tato bublinka logiky byla vymetena z mé bolesti pulzující lebky novou myšlenkou, která se prožírala na světlo a šířila kolem sebe opět chaos.

Když Deb zmizela, já spal.

Neznamená to, že jsem to znovu spáchal, aniž bych o tom věděl? Co když jsem skutečně odvedl Deb někam pryč a potom nacpal kusy do nějakého malého chladného skladiště a –

Skladiště? Odkud mám zase tohle?

Pocit uzavření... patřičnosti přístěnku u hokejového kluziště... chladný vzduch mi ovívá páteř... Proč zrovna tohle? Proč se vracím právě k těmto vizím? Protože ať už se stalo cokoliv, měl jsem je; vrátil jsem se k týmž nelogickým smyslovým vzpomínkám a není k nim žádný důvod, který bych dokázal pochopit. Co to znamená? A proč by mi mělo sejít, alespoň co by za nehet vlezlo, na tom, co znamenají? Protože ať už něco znamenají, nebo ne, je to vše, co mám, abych se dostal dál. Musím najít nějaké místo, které odpovídá tomu pocitu chladu a správné stísněnosti prostoru. Neexistuje jiná cesta, kterou se vydat, musím najít tu místnost. A v ní najdu i Deb a také najdu své já, anebo ne-já. Není to prosté?

Ne. Vůbec to nebylo prosté, jen krajně prostoduché. Věnovat pozornost přízračným tajným poselstvím vynořujícím se ze snů přece nedává žádný smysl. Sny nemají v reálném světě žádnou hmatatelnou existenci, nezanechávají v našem bdělém světě žádné stopy pařátů Freddyho Kruegera. Nemůžu se přece jen tak vyřítit z domu a bezcílně jezdit sem a tam podle své noční můry. Jsem chladnokrevná a logická bytost. A tak jsem chladnokrevně a logicky zamknul byt a důstojně se vydal k autu. Stále jsem neměl představu, kam pojedu, ale potřeba rychle se tam dostat pohodila otěžemi a hnala mě dolů na parkoviště, kde jsem měl vůz. Ale asi sedm metrů od svého spolehlivého přibližovadla jsem se najednou zarazil, jako bych narazil do neviditelné zdi.

Stropní světlo svítilo.

Určitě jsem ho nenechal rozsvícené – když jsem tu zaparkoval, byl ještě den a viděl jsem, že dveře jsou pevně zabouchnuté. Náhodný zloděj by je nechal dokořán, aby se vyhnul hluku při jejich zavírání.

Přibližoval jsem se pomalu s nejistotou, co mám čekat, že uvidím, anebo jestli opravdu chci vidět, co je uvnitř. Z metru a půl jsem zahlédl něco na sedadle spolujezdce. Opatrně jsem auto obešel podívat se na to, nervy napjaté k prasknutí, a nakoukl jsem dovnitř. A tam byla.

Další panenka Barbie. Za chvíli jich budu mít celou sbírku.

Tahle měla na hlavě námořnický klobouček, krátké tričko odhalující břicho a růžové vypasované sexy šortky. V ruce svírala kabelčičku s nápisem CUNARD na boku.

Otevřel jsem dveře a panenku zdvihl. Vyprostil jsem kabelku z Barbiiny ručky a otevřel ji. Něco malého vypadlo ven a skutálelo se na podlážku. Zvedl jsem to. Vypadalo to přesně jako Debořin školní prsten. Uvnitř bylo vyryto D. M., Debořiny iniciály.

Zhroutil jsem se na sedadlo a sevřel Barbie zpocenými dlaněmi. Obrátil jsem ji. Skrčil jsem jí nohy. Zamával ručkama. Copak jsi dělal včera v noci, Dextere? Ale, hrál jsem si s panenkama, zatímco mi kamarád řezal na kusy sestru.

Nemarnil jsem čas úvahami, jak se do mého auta dostala barbína Dálniční štetka. Šlo o jasnou zprávu – anebo o vodítko? Ale vodítka obvykle na něco poukazují a tohle podle mě vedlo špatným směrem. Očividně dostal Debbie – ale Cunard? Jak to odpovídá stůsněnému a chladnému místu k vraždění? Neviděl jsem žádnou spojitost. Avšak skutečně existovalo v Miami jedno místo, které tyto podmínky splňovalo.

Vyjel jsem na Douglasovu a zahrnul vpravo přes Coconut Grove. Musel jsem zpomalit, abych se propletl přehlídkou šťastných imbecilů tančících mezi krámy a kavárnami. Všichni vypadali, že mají spoustu času a peněz a kromě toho nic na práci, takže mi to trvalo celou věčnost, než jsem se konečně přes ně protlačil, ale nemohl jsem se na ně zlobit, protože jsem stejně nevěděl, kam vlastně jedu. Prostě dopředu; podél Bayfront Drive, přes Brickle a do centra. Nespatřil jsem žádný obří neonový poutač vyšperkovaný blikajícími šipkami a povzbuzujícími frázemi, který by hlásal: „Pitvání hned za rohem!“ Ale jel jsem dál, přibližoval se k aréně American Airlines a hned za ní k MacArthurově pobřežní dálnici. Střelil jsem pohledem k aréně, zahlédl jsem obří konstrukci výletní lodi u Government Cut, pochopitelně nešlo o loď Cunard Lines, ale úzkostně jsem pátral po nějakém znamení. Bylo mi jasné, že jsem neměl být naveden na nějakou výletní loď; je na ní příliš mnoho lidí, příliš všetečných úředních osob. Ale někde poblíž, kde to má logickou souvislost – co to ale znamená? Už žádné další nápovědy. Zíral jsem na loď tak upřeně, div jsem nerozpustil zadní palubu, ale Debora nevyskočila z nákladního prostoru a nepřitancila po lodní lávce dolů ke mně.

Podíval jsem se po okolí. Vedle lodi čnely k nočnímu nebi náklado-

vé jeřáby jako nějaké opuštěné rekvizity z Hvězdných válek. Trochu dál se ve stínu pod jeřáby nejasně rýsovaly haldy kontejnerů s nákladem jako velké neuspořádané kupy rozetuté po zemi, jako by nějaké velké znuděné dítě vysypalo krabici plnou dílků stavebnice. Některé z těch přepravních kontejnerů mají i vlastní chlazení. A za těmi kontejnery –

Tak moment, drahý hochu.

Kdopak mi to šeptá, kdo mumlá tichá slova dočista osamělému, depresivně dohledávajícímu Dexterovi? Kdopak za mnou teď sedí; či suché pochechtávání se ozývá ze zadního sedadla? A proč? Jaká zpráva se prodírá do mé duté, jen ozvěnou naplněné hlavy?

Kontejnery.

Některé z nich mají i vlastní chlazení.

Ale proč právě ty kontejnery? Jaký můžu mít důvod k zájmu o řady chladných, sevřených prostor?

No ano. Ovšem. Když jste to zformulovali takhle.

Nemohlo by to být ono místo, budoucí sídlo muzea Dexterova narození? S autentickými, živými exponáty včetně vystoupení Dexterovy jediné sestry?

Prudce jsem škulbl za volant a udělal myšku jednomu BMW s mimořádně hlasitým klaksonem. Ukázal jsem mu zdvižený prostředník, abych se alespoň jednou projevil jako rodilý miamský řidič, kterým skutečně i jsem, a rozjel se po pobřežní dálnici.

Výletní loď kotvila po levé straně. Všechny kontejnery byly naopak napravo, obehnané drátěným plotem nahoře s ostnatým drátem. Objel jsem je jednou po přístupové cestě a přitom přemáhal narůstající pocit jistoty a sílící chór jakési studentské bojové hymny, zaznívající od Temného společníka. Cesta byla slepá a končila strážní budkou ještě pěkný kus před kontejnery. Byla tam brána se závorou a s několika poflakujícími se uniformovanými džentlmeny; nedalo se projet bez zodpovězení krajně nepříjemných otázek. Ano, strážný, napadlo mě, jestli bych nemohl zajet dovnitř a trochu se tam porozhlédnout. Víte, myslím, že je to ideální místo pro jednoho přítele, aby tam rozřezal mou sestru.

Asi deset metrů od brány jsem přejel linii z oranžových dopravních

kuželů, otočil se a vrátil se tam, odkud jsem přijel. Výletní loď se teď tyčila po mé pravici. Těsně předtím, než jsem najel na most na pevninu, jsem odbočil vlevo a sjel na velké prostranství s terminálem na jednom konci a drátěným plotem na druhém. Plot zdobily cedule ve veselých barvách, vyhrožující strašlivými tresty každému, kdo by se tam odvážil, podpis: Celní správa Spojených států.

Plot se táhl zpět k hlavní cestě podél velkého, v tento noční čas prázdného parkoviště. Pomalu jsem jel po jeho obvodu a prohlížel si kontejnery za plotem. Tyhle budou z nějakých cizích přístavů a musí projít celníci, přístup k nim bude přísně střežen. Pro kohokoliv by bylo příliš riskantní dostat se dovnitř a ven, zejména kdyby s sebou tahal podezřelý náklad kusů těl a podobného svinstva. Potřebuji najít buď nějaké jiné skladiště, anebo přiznat, že honba za vágními pocity, vyhrabanými ze série výsměšných snů a navozenými spoře oděnou panenkou, byla jen marněním času. A čím dřív si to přiznám, tím lepší budu mít šance na nalezení Deb. Tady není. Není důvod, aby tu byla.

Konečně nějaká logická myšlenka. Hned jsem se cítil lépe a určitě bych si i pogratuloval – kdybych nezahlédl povědomou dodávku, zaparkovanou za plotem přímo naproti mně; písmena na boku byla jasně čitelná a hlásala ALLONZO BROTHERS. Soukromá sešlost ve sklepení mého mozku teď pěla příliš nahlas, než abych slyšel, jak se samolibě pochechtávám, takže jsem zatočil a zaparkoval. Chytrá část mého já bušila na přední dveře mého mozku a volala: „Rychle! Rychle! Tak sebou hod’!“ Ale ještě vzadu se připlazil k oknu a vystřeloval svůj obezřelý jazyk, a tak jsem dlouho jen tak seděl, než jsem nakonec vylezl z auta.

Došel jsem k plotu a zůstal tam stát jako komparzista filmu ze zaja-teckého tábora za druhé světové války, prsty zavěšené do ok drátu, a hladově jsem zíral na to, co stálo jen pár nedosažitelných metrů ode mne. Nepochyboval jsem, že pro tak zázračně inteligentní stvoření, jako jsem já, musí existovat nějaký velice jednoduchý způsob, jak se dostat dovnitř, ale ve stavu, v jakém jsem byl, se vyskytly jisté náznaky, že nedokážu spojit dvě myšlenky dohromady. Musel jsem se dostat dovnitř, ale nešlo to. A tak jsem tam stál přilepený k plotu, zíral dovnitř a moc dobře si uvědomoval, že jsem na správném místě a vše se ode-

hraje jen pár metrů odtud, ale byl jsem naprosto neschopný zapojit svůj supermozek a zachytit řešení, které se v něm vznášelo. Má mysl si vybrala dovolenou skutečně v tu nejhorší možnou chvíli, co říkáte?

Rozezněl se budík ze zadního sedadla duše. Musím odtud zmizet, a to hned. Podezřele postávám v přísně střežené oblasti a navíc v noci; každým okamžikem se jeden z hlídačů začne zajímat o toho atraktivního mladíka, který tak inteligentně zírá skrz plot. Musím zmizet a popojížděním s autem najít jinou cestu dovnitř. Odstoupil jsem od plotu a věnoval mu poslední láskyplný pohled. Tam, kde jsem se ho dotýkal nohama, byla jasně viditelná trhlina. Dráty byly přestřižnuty právě natolik, aby se jimi mohla protáhnout jedna lidská bytost, anebo alespoň její zdařilá napodobenina jako já. Chlopeč držela na místě vahou zaparkované dodávky, takže se nevychlípila a zůstala nenápadná. Muselo to být provedeno nedávno, dnes večer, ještě než přijela ta dodávka.

Závěrečná pozvánka pro mě.

Pomalu jsem ustoupil a znechuceně si uvědomil, že se mi na tváři usadil automatický přihlouplý úsměv typu Heuréka! Heuréka, strážný, jen jsem si vyšel na procházku. Hezký večer pro rozporcování, že? Pokojně jsem se vrátil ke svému autu, rozhlédl se po nicotě okolo, jen měsíc svítil nad vodami, a se spokojeným pohvizdováním nastoupil a odjel. Zdálo se, že mi nikdo nevěnuje pozornost – pochopitelně s výjimkou chóru pějícího v mé mysli aleluja. Popojel jsem na parkoviště naproti lodní kanceláři, asi tak sto metrů od rukodělné brány do ráje. Poblíž stálo porůznu několik dalších aut. Toho mého si nikdo ani nevšimne.

Ale jak jsem parkoval, hned vedle mě zastavil další vůz, světle modrý chevy s ženou za volantem. Chvíli jsem jen seděl bez hnutí. Ona také. Pak jsem otevřel dveře a vystoupil.

Detektiv LaGuertová také.

KAPITOLA 25

Vždy skvěle zvládám ošemetné společenské situace, ale musím přiznat, že tentokrát mi vypadly pojistky. Prostě jsem nevěděl, co říct, a na okamžik jsem jen hleděl na LaGuertovou a ona hleděla na mě bez mrkání a s mírně vyceněnými tesáky jako šelma, která se rozhoduje, jestli si s vámi bude hrát, anebo vás sežere. Nenapadla mě žádná poznámka, která by nezačínala zakoktáním, a ji nejspíš uspokojovalo jen prosté pozorování. A tak jsme tam dost dlouho jen stáli. Nakonec prolomila ledy nezávazným bonmotem.

„Copak tam je?“ zeptala se a kývla směrem k plotu vzdálenému asi sto metrů.

„No ne!“ pronesl jsem nadšeně a doufal, že na svou otázku zapomené. „Kde se tu bereš?“

„Sledovala jsem tě. Co je tam?“

„Tam?“ opáčil jsem. Jistě, naprosto debilní reakce, ale na rovinu, ty chytré mi právě došly a těžko se dalo čekat, že se za těchto okolností vytrasím s něčím brilantním.

Naklonila hlavu na stranu, povystrčila jazyk a olízla si spodní ret; pomalu doleva, doprava, doleva a pak ho zase zastrčila. Potom přikývla. „Musíš si myslet, že jsem pitomá,“ obvinila mě. Taková myšlenka mi skutečně párkrát proběhla hlavou, ale nebylo taktické se přiznat. „Ale laskavě si uvědom,“ navázala, „že jsem detektiv a tohle je Miami. Jak asi myslíš, že jsem ten džob získala, co?“

„Díky vzhledu?“ nadhodil jsem a zářivě se usmál. Kompliment ženě nikdy nezaškodí.

Ukázala mi svou výstavní sadu zubů, v osvětlení parkoviště ještě zá-

řivější. „To je dobrý,“ ocenila a stáhla rty do podivného poloúsměvu, který jí svařil tváře; náhle vypadala jako stařena. „Na takové kec bych ti nalítla, když jsem si ještě myslela, že se ti líbím.“

„Ale ty se mi líbíš,“ ujistil jsem ji možná až příliš dychtivě. Jako bych nic neřekl.

„Ale pak jsi mě srazil na zem jako nějakou špínu a já přemýšlela, co se mnou není v pořádku. Smrdí mi snad z pusy? A pak mi to došlo. Nejde o mě. Jde o tebe. S tebou není něco v pořádku.“

Měla pochopitelně pravdu, ale i tak mě to od ní zabolelo. „Já ne – Jak to myslíš?“

Znovu potřásla hlavou. „Seržant Doakes tě touží zabít, a ani neví proč. Měla jsem poslouchat, co říká. Něco s tebou není v pořádku. A nějak jsi zapletený do toho případu se štetkama.“

„Zapletený. Jak zapletený?“

Tentokrát se jí v úsměvu objevila přímo divošská radost a do řeči se vkradl přízvuk. „Nech si tu roztomilost pro svého právníka. A možná i pro soudce. Protože myslím, že jsem tě dostala.“ Pak do mě na dlouhou dobu zabodla pohled, temné oči jí jen jiskřily. Náhle vypadala tak nelidsky, jako jsem byl já uvnitř, a mně po šíji přeběhlo zamrazení. Ze bych ji doopravdy podcenil? Je opravdu tak dobrá?

„A proto jsi mě sledovala?“

Ještě víc vycenila zuby. „Ano, přesně tak,“ odpověděla. „Proč brousíš kolem toho plotu? Co je uvnitř?“

Jsem si jistý, že za jiných okolností by mi to došlo hned, ale byl jsem pod nátlakem. Až doteď mě to opravdu nenapadlo. Ale když se mi ta idea vynořila v hlavě, jako by se ve mně rozzářilo bolestivé světélko v dálce. „Odkud mě sleduješ? Od mého bytu? Odkdy?“

„Nesnaž se to zamluvit. Co je uvnitř?“

„Prosím tě – tohle může být opravdu důležité. Odkdy a odkud jsi mě začala sledovat?“

Asi minutu mě zkoumavě pozorovala a já si začal uvědomovat, že jsem ji skutečně podcenil. V té ženě bylo mnohem víc než jen nadání k pletichám. Opravdu měla i něco extra. Stále jsem nebyl přesvědčen, že je to intelligence. Nepochybně to byla trpělivost a to je při její práci někdy ještě důležitější. Byla ochotná prostě čekat, pozorovat mě a opako-

vat svou otázku, dokud na ni nedostane odpověď. A pak mi nejspíš tutéž otázku položí ještě několikrát a bude zase čekat a pozorovat mě, aby viděla, jak zareaguju. Za běžných okolností bych na ni vyzrál, ale nejspíš ji netrumpnu v trpělivosti, ne dnes v noci. A tak jsem nasadil co nejponíženější výraz a opakoval: „Prosím tě...“

Znovu vystrčila jazyk a nakonec to vzdala. „Tak dobře,“ souhlasila. „Když byla tvoje sestra už pár hodin pryč a nikde žádná zpráva, napadlo mě, jestli třeba na něco nekápala. A věděla jsem, že sama od sebe nic nepodnikne, a na koho by se asi mohla obrátit?“ Zdvihla obočí a pak vítězně pokračovala. „Přece na tebe, to je jasné! Aby se s tebou poradila!“ Přikývla, potěšená svou deduktivní logikou. „A tak jsem chvíli přemýšlela pro změnu o tobě. Jak se vždycky ukážeš na místě činu a rozhlížíš se tam, i když nemusíš. Jak dokážeš rozlousknout případy sériových vrahů, až na tenhle. A potom, jak jsi mě napálil s tím pitomým seznamem, abych vypadala jako idiot, jak jsi mě strčil na zem –“ Znovu se na chvíli zatvářila ostře a tvář jí zestárla. Pak se usmála a pokračovala. „Něco z toho jsem řekla v kanceláři nahlas a seržant Doakes se hned přidal: ‚Já ti to povídal, ale neposlouchalas mě.‘ A najednou odevšud vykukuje tvoje velká a hezká tvář a nemělo by to tak být.“ Ušklíbla se. „A tak jsem se taky rozjela za tebou.“

„Kdy? Nevšimla sis, kolik bylo?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale čekala jsem tam tak dvacet minut a pak ses najednou objevil a začal sis hrát s tou barbínou jako teplouš a odjel jsi sem.“

„Dvacet minut –“ Takže tu nebyla včas, aby viděla, kdo nebo co dostalo Deboru. A nejspíš i říká pravdu a prostě mě jen sledovala, aby viděla – aby viděla co?

„Proč jsi mě ale vůbec sledovala?“

Pokrčila rameny. „Jsi do toho nějak zapletený. Možná jsi to neudělal, ještě nevím. Ale zjistím to. A najdu něco, co ti zlomí vaz. Co je tam, v těch kontejnerech? Řekneš mi to, anebo tu budeme stát celou noc?“

Svým způsobem se dostala k jádru věci. Nemohli jsme tu stát celou noc. Byl jsem si jistý, že tu nemůžeme stát už ani chvíli, jinak se Deboře stane něco příšerného. Pokud k tomu již nedošlo. Musíme tam jít,

hned teď, najít ho a zastavit. Ale jak to mám udělat s LaGuertovou v závěsu? Připadal jsem si jako kometa s ocasem, o který nestojí.

Zhluboka jsem se nadechl. Rita mě jednou vzala na kurz Zdraví podle New Age, kde se zdůrazňoval význam hlubokého očistného dýchání. Provedl jsem jedno. Necítil jsem se pak o nic očištěnější, alespoň jsem však pobídl mozek ke krátké činnosti a uvědomil si, že budu muset udělat něco, k čemu jsem se v minulosti uchýlil jen velmi zřídka – říct pravdu. LaGuertová na mě stále zírala a čekala na odpověď.

„Myslím, že je tam ten vrah,“ oznámil jsem jí. „A taky si myslím, že má strážníka Morganovou.“

Chvilí mě bez hnutí pozorovala. „Dobrá,“ ozvala se nakonec. „A ty tu stojíš u plotu a civíš skrz? Máš svou sestru tak rád, že se chceš dívat?“

„Chtěl jsem se dostat dovnitř. Jen jsem vymýšlel, jak vyzrát na ten plot.“

„Copak jsi zapomněl, že pracuješ u policie?“

Ano, pochopitelně, teď mě dostala. Skutečně uhodila hřebík na hlavíčku a přišla na to dokonce sama. Na její otázku jsem neměl přijatelnou odpověď. Celý problém s mluvením pravdy zřejmě nefunguje bez určité míry trapností a nepříjemnosti. „Já jen – chtěl jsem si být jistý, než spustím poplach.“

Přikývla. „M-hm. To je skutečně dobré,“ řekla. „Ale povím ti, co si myslím já. Buď jsi sám něco spáchal, anebo o něčem takovém víš. A buď to chceš utajit, anebo na to chceš přijít sám.“

„Sám? Ale proč bych to dělal?“

Jen potřásla hlavou, aby mi ukázala, jaké plácám nesmysly. „Abys shrábl veškerou slávu. Ty a ta tvoje sestřička. Není to snad jasné? Říkal jsem, ať mě nepokládáš za idiota.“

„Já nejsem ten tvůj vrah,“ namítl jsem a vydal se jí naprosto všanc s vědomím, že je ještě nemilosrdnější než já. „Ale myslím si, že je tam, v jednom z těch kontejnerů.“

Olízla si rty. „A proč si to myslíš?“

Zaváhal jsem, ale ona dál na mě upírala ten svůj plazí pohled bez mrkání. Bylo mi to krajně nepříjemné, ale musel jsem jí naservírovat další kousek pravdy. Kývl jsem k dodávce s nápisem Allonzo Brothers,

zaparkované za plotem. „To je jeho auto.“

„Aha,“ zareagovala a konečně mrkla. Její pohled se na okamžik rozostřil a jako by se pohroužil na nějaké temné místo. Myslela na své vlasy? Na make-up? Na svou kariéru? Těžko říct. Ale teď se přímo nabízela celá řada krajně nepříjemných otázek, které by položil dobrý detektiv: Jak víš, že je to jeho auto? Jak jsi ho tu objevil? Jak víš, že se ho tu jen nezbavil a není teď úplně někde jinde? Ale LaGuertová nebyla v konečném součtu dobrý detektiv; prostě jen přikývla, znovu si olízla rty a zeptala se: „A jak zjistíme, ve kterém z těch kontejnerů je?“

Skutečně jsem ji dost podcenil. Přesla z „ty“ k „my“ naprosto přirozeně. „Nechceš zavolat pro posily?“ navrhl jsem. „Je to mimořádně nebezpečný chlap.“ Přiznám se, že jsem ji jen popichoval. Ale vzala to naprosto vážně.

„Pokud ho nechytnu sama, do dvou týdnů skončím u dopraváků a do smrti budu jen dávat pokuty za parkování,“ řekla nakonec. „Mám tu svou zbraň. Nikdo mi neunikne. Zavolám posily, až ho dostanu.“ Znovu do mě zabodla nemrkající pohled. „A když tam nebude, předhodím jim tebe.“

Přišlo mi jako dobrý nápad to nijak nekomentovat. „Nemohla bys nás nějak dostat přes tu závoru?“

Rozesmála se. „No jistě. Mám odznak a ten nás dostane kamkoliv. A co pak?“

Tohle byla choulostivá část. Pokud mi na to skočí, možná se z toho dostanu bez úhony. „Pak se rozdělíme a budeme pátrat, dokud ho nenajdeme.“

Zkoumavě se na mě zahleděla. Znovu jsem v její tváři spatřil něco, co jsem poprvé uviděl, když vystupovala z auta – pohled dravce odhadujícího kořist a uvažujícího, kdy a odkud zaútočit a kolik drápů použít. Bylo to příšerné – uvědomil jsem si, že mě ta žena začíná rajcovat. „Tak dobře,“ souhlasila posléze a trhla hlavou ke svému autu. „Nasedni.“

Nasedl jsem. Zajela zpátky na silnici a pak k bráně. Dokonce i v tuhle noční hodinu tu byl provoz. Většinou to vypadalo na výletníky z Ohia, co hledali svou loď, ale pár z nich dorazilo až k bráně, kde je strážníci posílali zpět, odkud přijeli. Detektiv LaGuertová je všechny

předjela a nacpala se se svým masivním chevy do přední linie. Jejich středozápadní řidičské umění nebylo důstojnou konkurencí pro miamskou Kubánku s perfektním pojištěním, navíc jedoucí ve voze, na kterém jí nesejde. Ozval se sbor houkaček a několik tlumených nadávek a už jsme stáli před strážní budkou.

Strážný se vyklonil ven, hubený, svalnatý černocho. „Dámo, tudy nemůžete –“

Ukázala mu odznak. „Policie. Otevřte nám,“ pronesla s tak říznou autoritou, že jsem málem sám vyskočil z auta a začal se po té závoře sápat.

Ale strážný jen strnul, zhluboka se nadechl pusou a střelil nervózním pohledem do budky. „A co chcete –“

„Otevřte tu zatracenou závoru, strážný,“ vyštěkla na něj, zamávala odznakem a on se konečně rozhýbal.

„Ukažte mi ten odznak,“ řekl. LaGuertová povystrčila ruku z okénka, což ho donutilo udělat další krok, aby se mohl podívat zblízka. Zamračil se na ten plíšek a zjistil, že nemá co namítnout. „M-hm,“ zamumlal. „Můžete mi říct, co tam uvnitř chcete?“

„Můžu vám říct, že jestli do dvou vteřin nezvednete tu závoru, nacpu vás k sobě do kufru a odvezu k nám do cely předběžného zadržení, kde budete s tlupou teploušů, a pak zapomenu, že existujete.“

Strážný se narovnal. „Jen jsem vám chtěl pomoci,“ řekl a zavolal přes rameno: „Tavio, zvedni závoru!“

Závora se zvedla a LaGuertová vystřelila s autem dovnitř.

„Ten sviňák chtěl přede mnou určitě něco zatajit,“ vychrlila. V hlase jí zaznělo potěšení a rostoucí míra vzrušení. „Ale dnes v noci mě pašování nezajímá.“ Podívala se na mě. „Kam zajedeme?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Počítám, že bychom měli začít tam, kde nechal tu dodávku.“

Přikývla a vyrazila po cestě mezi řadami kontejnerů. „Pokud musel s sebou tahat tělo, nejspíš zaparkoval hodně blízko.“ Když jsme dojížděli k plotu, zpomalila a tiše se přiblížila na patnáct metrů k dodávce a zastavila. „Nejdřív se podíváme na ten plot,“ oznámila a přepnula vysílačku na parkování, pak vystoupila z vozu, který se po zastavení ještě pohupoval.

Následoval jsem ji. LaGuertová šlápla do něčeho, co se jí nelíbilo, a zvedla nohu, aby prozkoumala botu. „A do háje,“ ulevila si. Prošel jsem kolem ní, tep mi v žilách nahlas a rychle burácel, a zamířil jsem k dodávce. Obešel jsem ji a zkusil dveře. Byly zamčené, a přestože měl vůz i dvě okénka vzadu, byla zevnitř zatřená. Stoupl jsem si na nárazník a pokusil se i tak nahlédnout dovnitř, ale v nátěru nebyla ani skulinka. Na téhle straně již nebylo nic k vidění, přesto jsem se sehnul a prohlédl si i zem. Spíš jsem ucítil, než uslyšel, že se ke mně připlížila LaGuertová.

„Máš něco?“ zeptala se a já se napřímil.

„Nic,“ odpověděl jsem. „Zadní okna jsou zamalovaná zevnitř.“

„A nemůžeš se tam podívat zepředu?“

Přešel jsem k předku dodávky. Ani tam jsem neobjevil žádnou stopu. Zevnitř byly na čelním skle přiloženy sluneční filtry, na Floridě tak populární, a těsně přiléhaly k palubní desce, čímž zakrývaly pohled do kabiny. Po předním nárazníku jsem vylezl na kapotu a prohlédl je zprava doleva, ale nebyla v nich jediná skulinka. „Taky nic,“ ohlásil jsem a slezl dolů.

„Dobrá,“ pronesla LaGuertová, pohlédla na mě přivřenýma očima a povystrčila jen malou špičku jazyka. „Kudy chceš jít?“

Tudy, zašeptal mi někdo hluboko v mozku. Táhle. Pohlédl jsem doprava, kam ukazovaly cukající se prstíčky v mé mysli, a pak zpět na LaGuertovou, zírající na mě tím svým nemrkajícím, hladovým, tygřím pohledem. „Půjdu nalevo a obejdu to,“ navrhl jsem. „Sejdeme se na půl cesty.“

„Tak jo,“ odpověděla LaGuertová s dravčím úsměvem. „Ale vlevo jdu já.“

Nasadil jsem překvapený a nešťastný kukuč, což se mi nejspíš podařilo zdařile napodobit, protože mě spokojeně pozorovala a pak přikývla. „Tak jo,“ opakovala a zamířila k první řadě naskládaných lodních kontejnerů.

A já zůstal sám se svým stydlivým přítelem uvnitř. Co teď? Když jsem konečně obelstil LaGuertovou, že mě nechala na pravé cestě, co s tím udělám? Nakonec nemám žádný rozumný důvod se domnívat, že je slibnější než ta levá, anebo z globálního pohledu lepší než postávání u

zábradlí a žonglování s kokosovými ořechy. Tak mě navedl jen můj vnitřní sykavý hlas, ale skutečně to stačí? Když jste ve slonovinové věži čistého rozumu, tak jako já většinou, přirozeně hledáte logická vodítka, aby určovala vaše jednání. A přirozeně ignorujete neobjektivní iracionální skřípot hlasitých hudebních hlasů ze suterénu svého mozku, které se vás snaží konkrétně nasměrovat, a nezáleží, jak jsou v mihotavém světle měsíce naléhavé.

A pokud jde o zbytek, o drobnosti, jako kam bych teď měl jít – rozhlédl jsem se po dlouhých nepravidelných řadách kontejnerů. Stranou, tam, kam odešla na jehlových podpatcích LaGuertová, stálo několik řad jasně pomalovaných kamionů. A přede mnou, natočené vpravo, se tyčily lodní kontejnery.

Náhle mě zachvátila nejistota. Nemám ten pocit rád. Zavřel jsem oči. Jak jsem to udělal, šepot narostl do oblaku zvuků, a aniž bych věděl proč, zjistil jsem, že kráčím ke shluku lodních kontejnerů poblíž vody. Neměl jsem žádný vědomý signál, že právě tyto kontejnery jsou nějak odlišné či lepší, anebo že by tento směr byl správnější či slibnější. Nohy se mi prostě daly do pohybu a já je následoval. Bylo to, jako by sledovaly nějakou stopu, kterou dokážou najít pouze palce u nohou, anebo jako by můj vnitřní sbor hlasů zpíval nějakou čarokrásnou melodii, které jen mé nohy dokážou porozumět a zanést mě k ní.

Jak se pohybovaly, ten zvuk v mém nitru sílil; tlumený a bujarý řev mě nakonec postrkoval rychleji, než mě nesly nohy; mocnými, neviditelnými štulci mě to neohrabaně táhlo křivolakou stezkou mezi kontejnery. Avšak současně mě nový slabý hlásek rozumu strhával zpět a říkal, že tohle je to poslední místo na světě, kde bych chtěl být, kňučel, ať utečeme, vrátíme se domů, ať odtud zmizíme; a mně to přitom nedávalo o nic víc smyslu než ty ostatní hlasy. Byl jsem tažen vpřed a současně strkán vzad tak mocně, že to mé nohy nemohly zvládnout, a já zakopl a plácl sebou, obličejem přímo na šterkovou cestu. Vyhrabal jsem se na kolena, v ústech sucho, srdce mi bilo jako splašené, a zarazil jsem se, když jsem nahmatal trhlínu v mé nádherné dakronové sportovní košili. Prostrčil jsem dírou prst a zakýval jsem na sebe. Ahoj, Dextere, kampak jdeš? Ahoj, pane Prstíku, já nevím, ale už jsem skoro tam. Slyším, jak mě volají přátelé.

A tak jsem se postavil na náhle nejisté nohy a naslouchal. Teď jsem to slyšel jasně, dokonce i s otevřenýma očima, a cítil jsem to tak silně, že jsem nemohl udělat ani krok. Okamžik jsem jen stál a opíral se o jeden z kontejnerů. Velmi vystřízlivující myšlenka, jako bych potřeboval přesně tohle. Na tomto místě se narodilo něco bezejmenného, něco, co žilo v té nejhlubší noře bytosti říkající si Dexter, a poprvé, co si vzpomínám, jsem se bál. Nechtěl jsem být zde, kde číhají strašlivé příšery. A přesto jsem tu musel zůstat, abych našel Deboru. Byl jsem rozeřvaný na polovinu neviditelným přetahováním. Připadal jsem si jako dítě na plakátu Sigmunda Freuda a chtěl jsem se vrátit domů a jít spát.

Ale měsíc burácel na temné obloze nade mnou, vody vyly podél Government Cut a vlahý noční větřík vřeštěl nade mnou jako sbor ježinek a nutil mé nohy kráčet vpřed. A ten zpěv se ve mně vzdouval jako nějaký gigantický mechanický sbor, zval mě dál, připomínal mi, jak se hýbe nohama, tlačil mě se ztuhlými koleny dolů řadou kontejnerů. Srdce mi bušilo a zmítalo se, krátký sípavý dech mi přišel až příliš hlasitý a poprvé jsem si přiznal, že si připadám slabý, otupělý a přihlouplý – jako nějaký skutečný člověk, jako nicotná a bezvýznamná lidská bytost.

Potácel jsem se po podivně známé cestě na cizích nohou, až jsem už nemohl ani vrávorat, a znovu jsem natáhl ruku, abych se opřel o kontejner, o kontejner s připojeným kompresorem klimatizace, který vzadu tlumeně běžel a jeho hluk se mísil s křikem noci; vše mi teď bušilo v hlavě tak hlasitě, až jsem ztrácel zrak. A jak jsem se o ten kontejner opřel, jeho dveře se se zhoupnutím otevřely.

Vnitřek byl osvětlený dvěma krytými bezpečnostními lampami na baterie. U zadní stěny byl vytvořený z přepravek improvizovaný operační stůl.

A na něm ležela bez hnutí má drahá sestřička Debora.

KAPITOLA 26

Pár vteřin mi vůbec nepřišlo důležité dýchat. Jen jsem zíral. Dlouhé, kluzké pásy izolepy měla omotané kolem rukou a nohou. Měla na sobě zlaté lamé sexy šortky a kratčoučkou hedvábnou blůzku svázanou nad pupíkem. Vlasy měla pevně stažené dozadu, oči nepřírozeně vytřeštěné a zrychleně dýchala nosem, protože i ústa měla pevně přelepená pásem izolepy, který jí sahal přes rty a vedl ke stolu, aby nemohla pohnout ani hlavou.

Snažil jsem se vymyslet, co jí říct, ale zjistil jsem, že mám tak vy-
schlo v ústech, že nevydám ani hlásku, a tak jsem mlčel a jen se díval. A Debora se dívala na mě. V očích měla spoustu věcí, ale nejzřetelnější z nich byl strach a ten mě držel dál ve dveřích. Ještě nikdy jsem u ní takový výraz neviděl a nebyl jsem si jistý, co si o něm myslet. Udělal jsem půlkrok k Deboře a ona se zazmítala proti pásce. Bála se? Ovšem – ale bála se *mě*? Přišel jsem, abych ji zachránil, téměř jistě. Proč by se mě tedy měla bát? Pokud ovšem –

Udělal jsem jí to já?

Co když Debora přijela ke mně do bytu během mého malého večerního „šlofíka“, jak jsme byli dohodnutí, a za volantem Dextera našla Temného společníka? A já, aniž bych to věděl, jsem ji odtáhl sem a připoutal ji tu takhle provokativně ke stolu, aniž si to mé já uvědomovalo – což přirozeně nedávalo vůbec žádný smysl. Pročpak bych se pak hnal domů a nechával sám sobě panenku Barbie, šel k sobě nahoru, plácl sebou do postele a probudil se znovu jako „já“, jako bych si předával nějakou vražednou štafetu? Nemožné, ale...

Jak jinak bych pak věděl, že mám jít sem?

Potřásl jsem hlavou; neexistoval způsob, jak bych mohl ze všech míst v Miami najít právě tento chladicí kontejner, pokud jsem už předem nevěděl, kde je. A já to věděl. Jediné možné vysvětlení bylo, že jsem tu už byl. A pokud ne dnes v noci s Deb, tak kdy a s kým?

„Byl jsem si skoro jistý, že je tohle to správné místo,“ pronesl nějaký hlas, hlas tolik podobný mému, až jsem si na okamžik pomyslel, že jsem to řekl já, a podivil jsem se, co tím myslím.

Vlasy se mi na šíji zježily a já udělal další půlkrok k Deboře – a ze stínu vyšel on. Měkké světlo lamp ho ozářilo a naše oči se setkaly, na okamžik se prostor se mnou zatočil a já nevěděl, kde vlastně jsem. Mé vidění přeskakovalo mezi mnou ve dveřích a jím u provizorního pracovního stolku a viděl jsem, jak já vidím jeho, pak jsem viděl, jak on vidí mě. A v oslepujícím záblesku jsem zahlédl i sebe na zemi, seděl jsem klidně a nehybně, a nevěděl jsem, co tahle vize má znamenat. Velice znepokojující – a náhle jsem byl opět sám sebou, i když poněkud zmatený, co to vše znamená.

„Skoro jistý,“ opakoval tiše a šťastně jako utrápené dítě pana Rogerse. „Ale teď tu jsi ty, takže to musí být správné místo. Co říkáš?“

Nedokážu se vyjádřit nějak kulantně, ale pravda je, že jsem na něj čuměl s hubou dokořán. A málem jsem i slintal. Prostě jsem zíral. Byl to on. O tom nebylo žádných pochyb. Zde stál muž ze snímků, které jsme našli na té webové kameře, muž, o kterém jsme si s Deb mysleli, že bych to klidně mohl být já.

Takto zblízka jsem viděl, že on ve skutečnosti není já; ne úplně, a při tom zjištění jsem pocítil slabou vlnu vděčnosti. Hurá – já je někdo jiný. Ještě jsem se úplně nezbláznil. Jsem těžce asociální, no jistě, a sem tam i poněkud vražedný, to je dočista v pořádku. Ale nejsem blázen. Je tu někdo jiný a není já. Třikrát díky za Dexterův mozek.

Ale byl mi hrozně podobný. Možná o tři až pět centimetrů vyšší, statnější v ramenou a hrudníku, jako by hodně posiloval. Když jsem k tomu přičetl bledost jeho obličeje, napadlo mě, jestli nebyl doteď ve vězení. Ale za tou sinalostí se jeho tvář velice podobala mé; stejný nos a lícni kosti, stejný pohled v očích, které prozrazovaly, že je sice rozsvíceno, ale nikdo doma. Dokonce i vlasy měl protivně napůl zvlněné. Nevypadal přesně jako já, ale dost podobně.

„Ano,“ připustil. „Napoprvé je to tak trochu šok, co?“

„Jen trochu,“ ujistil jsem ho. „Kdo jsi? A proč je všechno tohle tak –“
„nechal jsem to nedokončené, protože jsem nevěděl, co tím „všechno tohle“ vlastně myslím.“

Zašklebil se, dokonalý výraz znechuceného Dextera. „Ale chlapče. A já si byl jistý, že ti už všechno došlo.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani nevím, jak jsem se sem vlastně dostal,“ namítl jsem.

Lehce se usmál. „Řídil snad někdo jiný?“ A když se mi zježily vlasy na šíji, krátce se uchechtl, jen mechanický zvuk, který by nestál za zmínku – až na to, že plazí hlas ze sklepení mého mozku zněl přesně stejně. „A to není ani úplněk, co?“

„A vlastně ani úplněk,“ dal jsem se slyšet. Bonmot nic moc, ale aspoň jsem to zkusil, což mi za těchto okolností přišlo důležité. Zjistil jsem, že se cítím napůl opilý zjištěním, že jsem konečně potkal někoho, kdo ví. Nedělal náhodné poznámky, které se jen shodou okolností trefovaly do černého na mém osobním terči. A byl to i jeho osobní terč. On věděl. Poprvé jsem se mohl podívat přes gigantický záliv mezi svýma a cizíma očima a říct bez jakékoli úzkosti: *On je jako já*.

Ať už jsem čímkoli, on je stejný.

„Ale teď vážně,“ pronesl jsem. „Kdo jsi?“

Tvář se mu roztáhla do dexterovského úsměvu kočky Šklíby, ale právě proto, že byl tak stejný jako můj, viděl jsem, že se za ním neskrývá žádné štěstí. „Vzpomínáš si na něco předtím?“ zeptal se. A ozvěna té otázky rozduněla stěny kontejneru a téměř mi rozdrtila mozek.

KAPITOLA 27

Vzpomínáš si na něco předtím? zeptal se mě Harry. *Ne, na nic, táto.* Až na – V podloží mozku se mi míhaly nějaké představy. Mentální obrazy – sny? vzpomínky? – velmi zřetelné vize, ať už byly čímkoli. A odehrávaly se zde – v tomto prostoru? Ne, to není možné. Tenhle kontejner tu přece nemůže být dlouho a já tu určitě nikdy předtím nebyl. Ale stísněnost prostoru, chladný vzduch proudící z vrtního kompresoru, matný přísvit – to všechno se mi slévalo v symfonii návratu domů. Ovšemže nešlo o stejný kontejner – ale ty obrazy byly tak jasné, tak podobné, tak naprosto téměř-správné, až na – Zamrkal jsem; za očima se mi třepotala nějaká vize. Zavřel jsem je.

A vnitřek jiné prostory se rozprostřel kolem mne. Nebyly tam žádné bedny. Byly tam – různé věci. I nad... Mami? Viděl jsem tam její tvář, nějak se skryla a dívala se nahoru na ty – věci – ukazovala jen tvář, nehybnou, nemrkající tvář. A já se chtěl nejdřív rozesmát, protože se máma schovala tak dobře. Neviděl jsem její zbytek, jen její tvář. Musela si udělat v podlaze nějakou díru. Musela se schovat do té díry a teď jen vykukuje – ale proč mi neodpovídá, když jsem ji už našel? Proč ani nezamrká? A i když jsem na ni zavolał opravdu nahlas, tak proč mi neodpovídá, nehýbá se, nedělá nic, jen na mě hledí? A bez mámy jsem tak sám.

Ale ne – nejsem úplně sám. Otočil jsem hlavu a vzpomínka se otočila se mnou. Nebyl jsem sám. Někdo tam byl se mnou. Ze začátku mě to hodně mátló, protože jsem to byl já – ale byl to i někdo jiný – ale vypadal jako já – ale my oba vypadáme jako já –

Ale co děláme tady na tom místě? A proč se máma nehýbá? Měla by

nám pomoci. Sedíme tu v hluboké kaluži něčeho – máma by se měla pohnout, vyndat nás z ní, z té –

„Krev...?“ zašeptal jsem.

„Vzpomněl sis,“ řekl za mnou. „Jsem tak šťastný.“

Otevřel jsem oči. V hlavě mi bušilo k zešílení. Mohl jsem skoro vidět, jak ta druhá prostora překrývá tuto první. A v té druhé prostoru seděl malý Dexter přesně *tady*. Mohl jsem na to místo šlápnout. A ten druhý já seděl vedle mne, ale nebyl jsem to pochopitelně já; byl to někdo jiný, někdo, koho jsem znal jako sebe sama, někdo, kdo se jmenoval –

„Bajny...?“ nadhodil jsem váhavě. Zvuk byl stejný, ale jméno mi nepřipadalo úplně správné.

Šťastně přikývl. „Tak jsi mi říkal. Ještě když jsi nedokázal vyslovit Brian. Říkal jsi mi Bajny.“ Poplácal mě po ruce. „To je v pořádku. Je hezké mít nějakou přezdívku.“ S úsměvem se odmlčel, ale jeho oči se mi vpíjely do obličeje. „Bratříčku.“

Sedl jsem si. Posadil se vedle mě.

„Cože –“ bylo jediné, co jsem ze sebe dokázal vypravit.

„Bratříčku,“ opakoval. „Jsme skoro dvojčata. Narodil ses jen rok po mně. Naše matka byla trochu neopatrná.“ Obličej se mu stáhl do strašlivého, velice spokojeného úsměvu. „V mnoha ohledech,“ dodal.

Pokusil jsem se polknout. Nezabralo to. On – Brian – můj bratr – pokračoval.

„V něčem jenom hádám,“ řekl. „Ale měl jsem jen málo času, a když jsem si dodal odvahy se učit něco užitečného, udělal jsem to. Zdokonalil jsem se v umění vyhledávat na počítači. Našel jsem si staré policejní záznamy. Drahá matinka trávila čas s hodně odpornými lidmi. Šlo o dovoz, stejně jako u mě. Jejich produkty byly ovšem značně citlivějšího rázu.“ Sáhł do krabice za sebou a vyndal hrst čepic s obrázkem skákajícího pantera. „Ty moje se vyrábějí na Tchaj-wanu. Jejich pocházely z Kolumbie. Odhaduju, že se mamča a její přátelé pokusili o vlastní projekt s produktem, který, přesně řečeno, jí vlastně nepatřil, její obchodní společníky rozladil duch nezávislosti a rozhodli se pro ráznou akci.“

Uložil čepice opatrně zpět do krabice a ucítil jsem, že se na mě dívá, ale nedokázal jsem ani otočit hlavu. Po chvíli odvrátil zrak.

„Našli nás tady,“ upozornil. „Přesně tady.“ Ukázal na podlahu a dotkl se místa, kde malé druhé ne-já sedělo před tolika lety v jiném úschovném prostoru. „Až za dva a půl dne. Přilepené k podlaze dva centimetry silným škraloupem zaschlé krve.“ Hlas mu strašidelně skřípal; to hrozné slovo *krev* pronesl přesně stejným způsobem, jak bych ho řekl i já, s naprostým a štítivým odporem. „Podle policejních záznamů tam bylo i několik mužů. Nejspíš tři nebo čtyři. A jeden nebo i víc z nich mohli klidně být naším otcem. Řetězová pila ovšem maximálně ztížila identifikaci. Ale byli si celkem jistí, že šlo jen o jednu ženu. Naši drahou matinku. Tobě byly tři. Mně čtyři.“

„Ale...,“ začal jsem. Nic jiného se mi však říct nepodařilo.

„Svatá pravda,“ souhlasil Brian. „A ty ses taky hrozně těžko hledal. V tomhle státě dělají se záznamy o adopci obrovské tajnosti. Ale já tě našel, bratříčku. Našel jsem tě, nebo ne?“ Ještě jednou mě poplácal po ruce, zvláštní gesto, se kterým jsem se nikdy v životě u nikoho jiného nesetkal. Také jsem se ovšem nikdy předtím nesetkal se svým pokrevním příbuzným. Možná bych takové poplácávání mohl trénovat se svým bratrem anebo s Deborou – a se zábleskem provinění jsem si uvědomil, že jsem na Deboru úplně zapomněl.

Podíval jsem se na ni, byla dva metry ode mě, celá úhledně připásaná k provizornímu stolu.

„Je v pořádku,“ řekl mi bratr. „Nechtěl jsem začít bez tebe.“

Možná to bylo na mou první souvislou otázku hodně podivné, ale zeptal jsem se ho: „A jak jsi věděl, že to takhle chci?“ Asi to znělo, jako bych skutečně chtěl – ale já pochopitelně nechtěl zkoumat Deboru. Rozhodně ne. Jenže – tady byl můj starší bratr, chtěl si hrát, taková vzácná příležitost! A silnější pouto než společní rodiče, daleko silnější, je skutečnost, že je stejný jako já. „Tos přece nemohl vědět,“ řekl jsem a znělo to daleko nejistěji, než bych vůbec pokládal za možné.

„Nevěděl jsem to,“ odpověděl. „Ale napadlo mě, že je to skvělá příležitost. Oběma se nám stala stejná věc.“ Jeho úsměv se rozšířil a zvedl ukazovák. „Traumatická událost – znáš ten termín? Nastudoval jsi něco o monstrech, jako jsme my?“

„Ano,“ ujistil jsem ho. „Ale Harry – můj nevlastní otec – mi nikdy neřekl, co se přesně stalo.“

Brian obkroužil gestem vnitřek malé prostory. „Tohle se stalo, bratříčku. Řetězová pila, poletující kusy těl,... *krev* –“ Znovu s tímtéž strážidelným zabarvením hlasu. „Dva a půl dne jsme seděli v tom sajrajtu. Divím se, že jsme vůbec přežili, ty ne? Z toho by jeden pomalu uvěřil v Boha.“ Oči mu zajiskřily a Debora se z nějakého důvodu zasnivila a vydala dušený zvuk. Nevšímal si jí. „Mysleli si, že jsi dost mladý, aby ses dal zase dohromady. Já věkový limit překročil jen o trochu. Ale oba jsme utrpěli klasickou traumatickou událost. To potvrzuje veškerá literatura. Udělalo to ze mě to, čím jsem – a myslel jsem, že s tebou to bude stejné.“

„Taky že bylo,“ ujistil jsem ho, „naprosto stejné.“

„Není to hezké?“ poznamenal. „Ach, ty rodinné vazby.“

Pohlédl jsem na něj. Můj bratr. Tak cizí slovo. Kdybych ho vyslovil nahlas, určitě bych se zakoktal. Vůbec se tomu nedalo uvěřit – a ještě absurdnější by bylo to popírat. Vypadal jako já. Měli jsme rádi stejné věci. Dokonce sdílel i můj pokřivený smysl pro humor.

„Já jen –“ zavrtěl jsem hlavou.

„Ano,“ souhlasil. „Nějakou chvíli to potrvá, než si zvykneš na skutečnost, že jsme dva, že jo?“

„Možná i trochu déle,“ odpověděl jsem. „Nevím, jestli –“

„Ale no tak, kámo, nejsme kapánek upejpaví? Po tom, co se nám stalo? Dva a půl dne jsme tam seděli, parde. Dva malí kluci, co dřepěli dva a půl dne v *krvi*“ zdůraznil a já pocítil nevolnost, omámení, srdce mi tlouklo jako splašené a hlavu jsem měl jako kovadlinu.

„Ne,“ zarazil jsem se a ucítil na rameni jeho ruku.

„Na tom nezáleží,“ pronesl. „Záleží jen na tom, co se stane teď.“

„Co – se stane,“ opakoval jsem.

„Ano. Co se stane. Teď.“ Vydal krátký, podivný, frkavý a bublavý zvuk, nejspíš to mělo znít jako smích, ale nenaučil se ho napodobovat tak dobře jako já. „Myslím, že bych měl říct něco jako: Celičkový můj život směřoval k tomuto okamžiku!“ Zopakoval ten frkavý zvuk. „Ale ani jeden z nás do toho nedá ty pravé city. My vlastně vůbec žádné city nemáme, co? Oba jsme strávili život hraním své role. Putovali jsme světem, recitovali správné věty a předstírali, že patříme do světa stvořeného pro lidské bytosti, ale nikdy jsme doopravdy nebyli lidmi. A

stále, navždy, jsme se snažili a zkoušeli způsoby, jak něco cítit! Snažili jsme se, bratříčku, kvůli chvíli, jako je tahle! Opravdový, jedinečný, nepředstíraný pocit! Až ti to bere dech, nemám pravdu?“

Měl. Hlava se mi točila a neodvažoval jsem se znovu zavřít oči z obavy, co na mě může čekat pod víčky. A co bylo ještě mnohem horší, můj bratr stál hned vedle mě, pozoroval mě, vyžadoval, ať jsem sám sebou, ať jsem jako on. A abych se stal sám sebou, abych byl jeho bratrem, abych byl tím, čím jsem, musel jsem... musel jsem – co? Oči se mi samy od sebe obrátily k Deboře.

„Ano,“ řekl a v hlase mu teď zněla veškerá chladná a šťastná zuřivost Temného společníka. „Věděl jsem, že ti to dojde. Tentokrát to provedeme spolu,“ pronesl.

Zavrtěl jsem hlavou, ale ne moc přesvědčivě. „Nemůžu,“ odpověděl jsem.

„Musíš,“ opravil mě a oba jsme měli pravdu. A znovu ten lehký, ale jistý dotek na rameni, téměř stejný jako dotek Harryho, který tohle nikdy nemohl pochopit, a přesto mi jeho dotek připadal stejně chápavý a elektrizující jako ruka mého bratra, když mě teď zvedla na nohy a postrčila vpřed; jeden krok, druhý – Debořiny vytřeštěné oči se vpíjely do mých, ale s přítomností toho druhého za zády jsem jí nedokázal říct, že jí rozhodně nechci nijak –

„Hezky spolu,“ opakoval. „Ještě jednou. Pryč s minulostí. Vzhůru do budoucnosti. Vpřed, vzhůru, do nitra –!“ Další půlkrok – Debořiny oči na mě ječely, ale –

Teď stál vedle mě, stál se mnou a v ruce se mu blyštělo cosi, dvakrát cosi. „Jeden za všechny, oba za jednoho – Četl jsi někdy *Tři mušketyry*?“ Vyhodil jeden z nožů do vzduchu; opsal oblouk a dopadl mu do levice, pak mi ho podal. Slabý a matný jas napřažené čepele sílil a vpálil se do mě, byl srovnatelný jen se svitem v Brianových očích. „No tak, Dextere. Bratříčku. Vezmi si ten nůž.“ Jeho zuby zazářily jako dýky. „Nastal čas na hraní.“

Debora v pevném sevření pásky vydala neartikulovaný zvuk. Pohlédl jsem na ni. V očích měla horečnou nedočkavost a také narůstající šílenství. No tak, Dextere! Opravdu tady stojím a uvažuji, že jí to udělám? Přefízni jí ta pouta a půjdeme domů. Jasně, Dextere? Dextere?

Haló, Dextere? Jsi to ty, nebo ne?

A já nevěděl.

„Dextere,“ ozval se Brian. „Rozhodně nechci ovlivňovat tvoje rozhodnutí. Ale od chvíle, co jsem se dozvěděl, že mám bratra, který je jako já, dokázal jsem myslet jen na to. A ty cítíš totéž, vidím ti to na očích.“

„Ano,“ přiznal jsem a stále hleděl do Debiny hrůzou zrůzněné tváře, „ale musí to být ona?“

„A proč ne ona? Co pro tebe znamená?“

Skutečně, co? Hleděl jsem jí do očí. Není vlastně mou sestrou, ne skutečnou, nejsem s ní nijak příbuzný, ani trochu. Jistě, mám ji velice rád, ale –

Ale co? Proč tak váhám? Ovšemže něco takového není možné. Věděl jsem, že je to nemyslitelné, i když jsem o tom přemýšlel. Nejen proto, že jde o Deb, i když o ni pochopitelně jde. Ale do mé ubohé, bezútešně opotřebované hlavy se vloudila podivná myšlenka a já se jí nemohl zbavit: *Co by tomu řekl Harry?*

A tak jsem jen nerozhodně stál, protože ať jsem chtěl sebevíc začít, věděl jsem, co by řekl Harry. Už to řekl. A byla to nezměnitelná Harryho pravda: *Rozkrájej jen ty zlé, Dextere. Nerozkrájej svou sestru.* Ale Harry nikdy nepředvídal něco takového – jak by mohl? Když psal svůj zákoník, nemohl si představit, že budu někdy nucen čelit takovéto volbě; stát při Deboře – která není mou skutečnou sestrou – anebo se připojit ke svému opravdovému, stoprocentnímu, živému bratru při hře, kterou tolik toužím hrát. Harry něco takového nemohl předpokládat, když mi vytyčoval mou cestu. Harry neměl ani ponětí, že jsem měl bratra, který –

Ale počkat. Nezavěšujte, prosím. Harry to věděl – Harry byl přece u toho, když se to stalo, ne? A nechal si to pro sebe, nikdy mi neřekl, že mám nějakého bratra. Všechny ty osamělé prázdné roky, kdy jsem si myslel, že jsem jediný svého druhu – a on věděl, že nejsem, věděl to a neřekl mi nic. Nejdůležitější fakt, který se mě týkal – že nejsem sám – a on mi ho zatajil. Co vlastně Harrymu teď doopravdy dlužím, po téhle neskutečné zradě?

A ještě ke konkrétnímu bodu, co dlužím tomuhle svíjejícímu se

špalku zvířecího masa, který se tu přede mnou třese, tomu stvoření, co se maskuje jako můj sourozenec? Co jí jen mohu dlužit ve srovnání s poutem, které mě spojuje s Brianem, s tělem mého těla, s mým bratrem, se živoucím opětovným vtělením mé přesně stejné drahocenné DNA?

Po Debořině čele stekla kapka potu a skanula jí do oka. Zoufale mrkala a dělala odporné šilhavé obličej v úsilí sledovat mě a současně se zbavit zateklého potu. Skutečně vypadala dost zoufale, takhle bezmocně připoutaná a vzpouzející se jako nějaké hloupé zvíře; hloupé lidské zvíře. Vůbec ne jako já, jako můj bratr; vůbec ne jako všeznalý, čistý, upravený, bezkrevný, břitvově ostrý měsíční tanečník, vrhací nůž Dexter a jeho vlastní bratr.

„No?“ pronesl a já zaslechl netrpělivost, odsouzení a osten zklamání.

Zavřel jsem oči. Prostor kolem mě se propadal, temněl a já se nemohl pohnout. Byla tam máma, pozorovala mě a nemrkala. Otevřel jsem oči. Bratr stál tak blízko za mnou, že jsem na šíji cítil jeho dech. Sestra ke mně vzhledla, oči měla vytřeštěné a nemrkající přesně jako máma. A ten pohled, který na mě upírala, mě zadržel, stejně jako mě zadržel ten mámin. Zavřel jsem oči – máma. Otevřel jsem oči – Debo-
ra.

Vzal jsem si nůž.

Ozval se tichý zvuk a do chladného vzduchu v kontejneru pronikl teplý závan. Otočil jsem se.

Ve dveřích stála LaGuertová, v ruce svírala ošklivou malou automatickou pistoli.

„Věděla jsem, že se o to pokusíš,“ řekla. „Měla bych vás zastřelit oba. Možná všechny tři,“ dodala s pohledem na Deboru a pak zpět na mě. „Ha,“ ozvala se s pohledem upřeným na nůž v mé ruce. „Tohle kdyby viděl seržant Doakes. Měl ohledně tebe pravdu.“ A kývla pistolí směrem ke mně, jen na půl vteřiny.

Stačilo to. Brian se pohnul rychle, rychleji, než bych pokládal za možné. LaGuertová nicméně stačila jednou vystřelit a Brian lehce klopýtl, když jí zasouval nůž pod žebra. Okamžik stáli nehybně, pak oba padli k zemi a zůstali bez hnutí ležet.

Po podlaze se začala šířit malá kaluž krve, smíšené krve jich obou, Briana a LaGuertové. Nebyla hluboká a ani moc rozlehlá, ale couval

jsem od ní, od té hrozná tekutiny, a pocítil cosi jako paniku. Udělal jsem jen dva kroky dozadu a pak narazil do něčeho, co začalo vydávat dušené zvuky mísící se s mou panikou.

Debora. Odlepil jsem jí z úst izolepu.

„Panebože, to bolí,“ vydechla. „Pro všechno na světě, dostaň mě z téhle hrůzy a přestaň se už konečně chovat jako zatracenej náměsíčník.“

Podíval jsem se dolů na Deboru. Páska jí zanechala kolem rtů krvavý otisk, ta hrozná rudá krev, která mě přenesla zpět do prostoru za očima a do minulého skladiště s mámou. A ona tam ležela – přesně jako máma. Přesně jako minule mi chladný vzduch v kontejneru čechral, vlasy na šíji a kolem nás se stahovaly temné stíny. Naprosto stejně jako minule ve způsobu, jakým tam ležela celá spoutaná a zírající a čekající jako nějaký druh –

„K čertu,“ ozvala se. „No tak, Dexi. Přeřízni to.“

Tentokrát jsem měl nůž a ona byla stále bezmocná a já teď mohl všechno změnit, mohl jsem –

„Dextere?“ pronesla máma.

Chci říct Debora. Ovšemže Debora. Rozhodně ne máma, která nás tehdy nechala tady, na přesně stejném místě, jako je tohle, nechala nás na tomto místě, kde všechno začalo a teď se všechno může konečně i uzavřít, s palčivou a nezvratnou nutností cválající na velkém temném oři a řítící se pod nádherným měsícem a tisíc vnitřních hlasů šeptá: *Udělej to – udělej to teď hned – udělej to a všechno se může změnit – všechno bude zase v pořádku – zpátky i s –*

„Mami?“ ozval se někdo.

„Dextere, no tak,“ promluvila máma. Chci říct Debora. Ale nůž se už hýbal. „Dextere, pro spásu boží, přeřízni tu pásku! To jsem já! Debbie!“

Potřásl jsem hlavou a ovšemže to byla Debora, ale nemohl jsem zastavit ten nůž. „Já vím, Deb. A je mi to opravdu hrozně líto.“ Nůž stoupal výš. Mohl jsem ho jen pozorovat, ale nemohl jsem ho za nic na světě zastavit. Lehký, pavučinový dotek Harryho na mě stále dorážel a poroučel, ať dávám pozor a vzpomatuji se, ale byl tak jemný a slabý a nutkání tak velké a silné, silnější, než jsem cítil kdykoli předtím, proto-

že tohle bylo všechno, začátek i konec; pozdvihovalo mě to a vymaňovalo ze sebe sama a strhávalo dolů tunelem vedoucím mezi tím chlapcem přilepeným v kaluži krve a poslední příležitostí uvést věci do pořádku. Toto mohlo vše změnit, vrátit to mámě, ukázat jí, co spáchala. Protože máma nás měla zachránit, tentokrát to však bude jinak. Dokonce i Deb to musí pochopit.

„Dextere, polož ten nůž.“ Její hlas byl tentokrát trochu klidnější, ale ostatní hlasy ji překřikovaly, takže jsem ji sotva slyšel. Snažil jsem se odložit nůž, opravdu jsem se snažil, ale podařilo se mi s ním klesnout jen o pár palců.

„Promiň, Deb, ale já prostě nemůžu,“ vypravil jsem ze sebe, pokoušeje se mluvit uprostřed stále sílícího vytí bouře kolem mě; bouře, která pětadvacet let stále nabývala na síle – a nyní se mnou a s mým bratrem jako dvěma čelními mračny propukla v temné a měsíčné noci naplno –

„Dextere!“ vyštěkla zkažená matka, jež nás tu chtěla nechat samotné v té příšerné studené krvi, a hlas mého bratra tam uvnitř zasyčel skrze mne: „Ty svině!“ a nůž se zvedl k plnému náprahu –

Z podlahy se ozval nějaký zvuk. LaGuertová? Těžko říct a stejně na tom nezáleželo. Musel jsem to dokončit, udělat to, nechat, aby se to stalo teď.

„Dextere,“ pronesla Debbie. „Jsem tvoje sestra. Nechceš mi nic udělat. Co by na to řekl táta?“ A to zbolelo, přiznávám, ale – „Dextere, odlož ten nůž.“

Další zvuk za zády a bublavý zvuk. Nůž v ruce se ještě víc zvedl.

„Dextere, otoč se!“ vykřikla Debora a já se obrátil.

Detektiv LaGuertová klečela na jednom kolenu, lapala po dechu a pokoušela se zvednout svou náhle velice ztěžklou zbraň. Hlaveně se zdvihala, pomalu, převelice pomalu – mířila mi na chodidlo, na koleno

–

Ale záleželo na tom? Teď se to totiž musí stát a nic to nemůže zastavit, a přestože jsem viděl, jak se ukazováček LaGuertové na spoušti napíná, nůž v mé ruce svůj pohyb ani nezpomalil.

„Ona tě zastřelí, Dexi!“ zavolala kupodivu dost zoufale Deb. Pistole mi teď mířila na břicho, tvář LaGuertové byla stažená do úšklebku krajního soustředění a úsilí, opravdu mě chtěla zastřelit. Napůl jsem se

k ní otočil, ale můj nůž si stále probojovával cestu dolů, blíž k –

„Dextere!“ vykřikla máma/Debora na stole, ale Temný společník křičel hlasitěji, naklonil se vpřed, popadl mě za ruku a vedl nůž dolů –

„Dexi –!“

„*Jsi dobrý kluk, Dexi,*“ zašeptal Harry zezadu svým drsným hlasem ducha, stačilo to jen, aby sebou nůž škubl a trošičku se pozvedl.

„Nemůžu si pomoci,“ zašeptal jsem v odpověď a stále zuřivěji se snažil ovládnout chvějící se nůž.

„*Vybírej si, co... anebo KOHO... zabiješ,*“ řekl s tvrdým svitem nekonečné modři v očích, které mě teď pozorovaly z Debořiných očí, pozorovaly mě tak úporně, že jsem odklonil nůž o celého půl palce. „Existuje spousta lidí, co si zaslouží zemřít,“ dodal Harry tichounce nad vzmáhajícím se vztekklým bědováním masového úprku uvnitř.

Špička nože se zachvěla a ztuhla na místě. Temný společník ho nedokázal stlačit dolů. Harry ho nedokázal odvrátit. Takhle jsme dopadli.

Zezadu jsem uslyšel chraptivý zvuk, těžké žuchnutí a pak sten tak naplněný prázdnotou, až jsem ucítil, jak mi leze přes ramena jako hedvábne chloupky pavoucích nohou. Obrátil jsem se.

LaGuertová ležela, ruku s pistolí měla nataženou vpřed a byla připíchnutá k podlaze Brianovým nožem; spodní ret drtila mezi zuby a v očích jí doutnala bolest. Brian ležel vedle, nakláněl se k ní a zblízka pozoroval, jak její tvář zachvacuje vlna strachu. Přestože se pochmurně usmíval, dýchal těžce.

„Doděláme to, bratře?“ zeptal se.

„Já... nemůžu,“ vysoukal jsem ze sebe.

Bratr se vrávoravě vyhrabal na nohy a stál přede mnou; mírně se kymácel ze strany na stranu. „Nemůžeš?“ pronesl. „Já ale takovéhle slovo neznám.“ Vypáčil mi nůž z ruky a já ho nemohl ani zastavit, ani mu pomoci.

Očima se teď vpíjel do Debory, ale jeho hlas mě bičoval a útočil na přízračné Harryho prsty na mém rameni. „Musíš, bratříčku. Rozhodně *musíš*. Jinak to nejde.“ Zasípal a na okamžik se zkroutil; pak se pomalu narovnal a ještě pomaleji pozvedl nůž. „Musím ti připomínat, jak je rodina důležitá?“

„Ne,“ ujistil jsem ho obklopen oběma rodinami, živí i mrtví se

shromáždili kolem mě a požadovali, ať to udělám i ať to neudělám. A s posledním zašeptáním modrookého Harryho v mé paměti se moje hlava začala sama od sebe otáčet zleva doprava a zpět na znamení odporu a já to řekl znovu. „Ne,“ odpověděl jsem a tentokrát jsem to myslel vážně, „ne. Já nemůžu. Ne Deboru.“

Bratr se na mě zadíval. „To je zlé,“ pronesl. „Hrozně jsi mě zklamal.“

A nůž se snesl dolů.

ZÁVĚR

Věděl jsem, že je to téměř lidská slabost a nejspíš nejde o nic víc než o obyčejnou sentimentalitu, ale vždy jsem přímo zbožňoval pohřby. Za prvé, jsou tak čisté, tak úhledné, tak naprosto oddané pečlivým obřadům. A tohle byl opravdu moc hezký pohřeb. Vyznačoval se řadami policistů a policistek v modrých uniformách, všichni se tvářili slavnostně a uhlazeně a – no, obřadně. Rituálně se salutovalo se zbraněmi, pečlivě se skládala vlajka, prostě funus s veškerou parádou – případná a působivá show pro drahé zesnulé. Koneckonců ona byla jednou z nás, ženou mezi mnoha muži, ženou, na kterou jsme byli hrdí. Anebo se tohle říká spíš o mariňácích? Na tom nesejde, byla miamskou policistkou a miamští policisté vědí, jak jedné ze svého středu uspořádat pohřeb. Mají v tom bohatou praxi.

„Ach, Deboro,“ povzdechl jsem si, velice tiše, a pochopitelně jsem věděl, že mě nemůže slyšet, ale opravdu mi to přišlo v tuto chvíli vhodné a já chtěl všechno udělat správně.

Téměř jsem zatoužil, abych dokázal uronit slzu či dvě, jež by se daly zamáčknot. Byli jsme si hodně blízcí. A šlo o ošklivou a nepříjemnou smrt, takhle by policisté neměli umírat, rozsekáni na kusy vraždícím maniakem. Záchrana přišla příliš pozdě; než se k ní někdo stačil dostat, bylo již dlouho po všem. A navíc, podala příklad nesobecké odvahy, pomohla ukázat, jak by měl žít a zemřít policista. Tohle pochopitelně cituji zkráceně, ale jádro zůstalo zachováno. Skutečně skvělá záležitost a také docela dojemná, pokud máte uvnitř něco, co se dokáže dojmout. Já nic takového nemám, ale poznám, když se apeluje na city, a tohle bylo to pravé ořechové. A velice mě dostalo i mlčenlivé truchlení poli-

cistů v jejich čistých uniformách a hlasitý nářek civilistů, nemohl jsem si prostě pomoci. Ztěžka jsem si povzdychl. „Ach, Deboro,“ zavzdychal jsem, tentokrát trochu hlasitěji, a skoro jsem to tak i cítil. „Drahá, předrahá Deboro.“

„Zmlkni, troubo!“ zasyčela a tvrdě mě dloubala loktem. V nové uniformě vypadala rozkošně – konečně je seržantka, alespoň tohle pro ni udělali za všechnu její tvrdou práci, když identifikovala a téměř i dopadla tamiamského řezníka. Není pochyb, že díky vyhlášení celostátního pátrání mého ubohého bratra dříve či později najdou – pokud si ovšem on nenajde dříve je. Protože mi ale všichni stále tak naléhavě připomínali, jak je rodina důležitá, doufám, že zůstane na svobodě. A Debora jistě změní názor, teď když dostala své povýšení. Opravdu mi chtěla odpustit a byla víc než z poloviny přesvědčená o Harryho moudrosti. My byli také rodina a na konci se to přece ukázalo, ne? A není pro ni přece zase tak velký skok přijmout mě takového, jaký jsem. Každý je takový, jaký je. V tomhle nemáme na výběr.

Znovu jsem si povzdychl. „Nech toho!“ zasyčela a kývla k opačnému konci řady vyrovnaných miamských policistů. Pohlédl jsem naznačeným směrem: zíral na mě seržant Doakes. Nespustil ze mě oči ani jednou za celou dobu, ani když házel svou hrst hlíny na rakev detektiva LaGuertové. Byl si naprosto jistý, že věci nejsou takové, jaké se zdají být. Věděl jsem naprosto jistě, že odted' po mně půjde, požene se za mnou jako opravdový lovecký pes, bude čmukat v mých stopách a dýchat mi na záda a štvát mě, dokud mě nezažene do kouta za to, co jsem udělal a co přirozeně budu dělat i dál.

Stiskl jsem sestře ruku a druhou rukou jsem v kapse nahmatal tvrdou hranu sklíčka s jedinou malou kapkou vyschlé krve, která nenásledovala LaGuertovou do hrobu, ale bude žít navěky v mé sbírečce. Uklidnilo mě to a pustil jsem z hlavy seržanta Doakese a to, co si myslí nebo dělá. Proč by mě to mělo zajímat? Ani on nemůže ovládat to, co je a co dělá, stejně jako ostatní. Půjde po mně. No vážné, co jiného by mohl dělat?

Co může každý z nás dělat? Všichni jsme bezmocní v sevření našich tichých hlásek a co kdo z nás nadělá?

Opravdu jsem si přál, abych mohl zamáčknot slzu. Všechno bylo

tak nádherné. Tak nádherné, jako bude příští úplněk, až navštívím seržanta Doakese. A všechno bude pokračovat, jak má, jak tomu vždy bylo pod tím nádherně jasným měsícem.

Úžasný, kulat'oučký, rozjuchaný krvavý měsíc.

EDICE CLASS

2005

1	Ian Rankin	Na šikmé ploše
2	Linda Fairsteinová	Přesný zásah
3	Carol O'Connellová	Porota musí zemřít
4	James Grippando	Mimo podezření
5	Robert B. Parker	Špatný obchod
6	Stuart Woods	Nelítostný souboj
7	Linda Howardová	Začátek sezóny
8	Ridley Pearson	Staré hříchy
9	Jefferson T. Parker	S chladnou hlavou
10	George Pelecanos	Odvrácená tvář města
11	Patricia MacDonaldová	Ztracená nevinnost
12	Val McDermidová	Dívka na zabití
13	Tim Cockey	Vražda prvního stupně
14	Tim Green	Pátý anděl
15	P.J.Parrish	Ostrov mrtvých
16	Peter Spiegelman	Černé mapy
17	Robert B. Parker	Tajemství zvědavé slečny
18	Graham Hurley	Okno do tmy
19	Reggie Nadelsonová	Vlčí máky
20	Lawrence Sanders	McNallyho výzva
21	April Smithová	Vražda za úsvitu
22	Nancy Pickardová	Prsten pravdy
23	Harold Robbins	Město hříchu

24	C. J. Box	Sběratel trofejí
25	Stuart Woods	Smrt v New Yorku
26	Alafair Burkeová	Kde se stala chyba
27	Val McDermidová	Záhada zimní zahrady
28	Thom Racina	Smrtelná hra
29	Stuart Woods	Mrazivý ráj
30	Stella Cameronová	Polibek na rozloučenou
31	Michael A. Hawley	Dvojitá léčka
32	Robert B. Parker	Poslední sbohem
33	Jan Burkeová	18 – Sbírka detektivních povídek
34	Carl Hiaasen	Naostro
35	Ian Rankin	Mrtvé duše
36	Linda Fairsteinová	Lovná zvěř

2006

37	Stuart Woods	Špinavá práce
38	C. J. Box	Otevřená sezóna
39	Mark Nykanen	Přehlídka kostí
40	Carol O'Connellová	Tajemství domu Winterů
41	Ridley Pearson	Smrtící ostří
42	Val McDermidová	Průšvih
43	Keith Ablow	Popření
44	David Rosenfelt	Náhlá smrt
45	Janet Evanovich	Dvakrát řež, jednou měř
46	Linda Howardová	Všichni muži královny
47	Patricia MacDonaldová	Krutý zločin
48	Lawrence Sanders	McNallyho alibi
49	Lynne Heitmanová	Přistávací dráha
50	Robert B. Parker	Zub za zub
51	Ian Rankin	Tma
52	P. J. Tracy	Chceš hrát?
53	Beverly Connorová	Tajemství oběšenců
54	Thom Racina	Smrtelný mráz
55	Alafair Burkeová	Kdo má právo soudit

56	Tim Cockey	Nůž v zádech
57	Linda Fairsteinová	Předčasný pohřeb
58	Christopher Fowler	Vražda za oponou
59	J. A. Konrath	Whisky s ledem
60	Margaret Murphyová	Soumrak
61	George Pelecanos	Drsné město
62	Carol Higgins Clarková	Mrtvá na pláži
63	John Harvey	Stojaté vody
64	Graham Hurley	Smutek nosí černou
65	P. J. Parrish	Vražedný déšť
66	Lisa Scottoline	Ďáblův kout
67	J. A. Janceová	Dávný případ
68	T. Jefferson Parker	Temná voda
69	Robert B. Parker	Smrt v lavicích
70	Janet Evanovich	Než bys do tří napočítal
71	Alex Barclayová	Zrádný maják
72	Stuart Woods	Princ z Beverly Hills
73	Faye Kellermanová	Hořký med
74	J. A. Konrath	Bloody Mary
75	John Case	Kód zrození
76	Keith Ablow	Projekce
77	P. J. Tracy	Živá návnada
78	Christopher Fowler	Podzemní proudy
79	Margaret Murphyová	Předivo stínů
80	Ian Rankin	Podivné hry
81	Val McDermidová	Jasná šance
82	Karen Rose	Nic neříkej!
83	Faye Kellermanová	Modlitba za mrtvé
84	John Case	Maska smrti
85	James Grippando	Byla tak krásná

2007

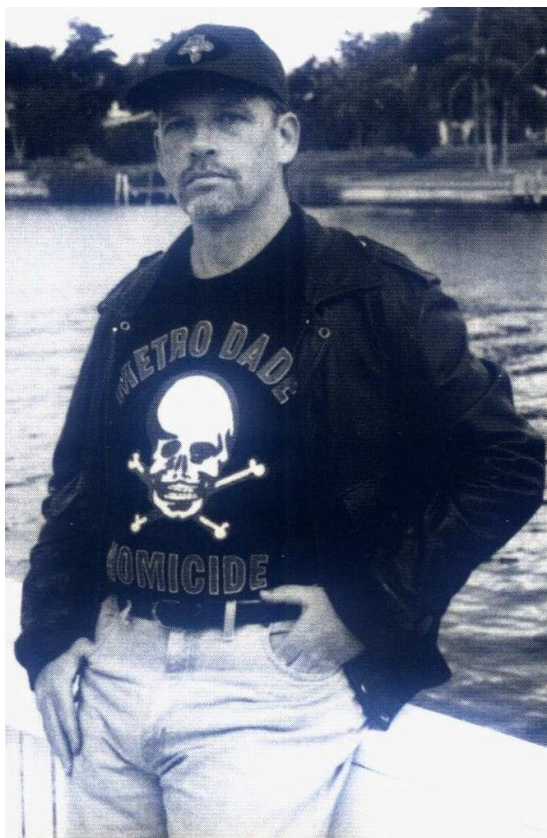
86	Ethan Black	Brána do pekla
87	Walter Mosley	Polibek s chutí skořice

88	Jeff Lindsay	Drasticky děsivý Dexter
89	Robert B. Parker	Příliv
90	Tim Cockey	Červený pohřebák
91	C. J. Box	Mimo dosah
92	Marcia Mullerová	Prokleté údolí
93	Julie Kennerová	Šifra Givenchy
94	Val McDermidová	Smrtící geny
95	Reginald Hill	Kosti a mlčení
96	Carol O'Connellová	Škola zločinu
97	Ruaridh Nicoll	Srdce bílého muže
98	Alafair Burkcová	Ostre sledovaný případ
99	Lawrence Sanders	Vražda v bludišti
100	Patricia MacDonaldová	Hranice odvahy
101	Margaret Murphyová	Nepohodlní
102	Richard Burke	Znehybnění
103	P. J. Parrish	Bezměsíčné noci
104	John Case	Tanec duchů
105	Robert B. Parker	Kouřová clona
106	Jeff Lindsay	Drasticky dojemný Dexter
107	James Lee Burke	Pegasův pád
108	Janet Evanovich	Čtyřka na zabití
109	Lisa Scottoline	Dvojí život

Dexter Morgan není právě typ člověka, kterého byste si přivedli domů a představili ho své matce. I když je zábavný a má nádherně ironický smysl pro humor, jedna z jeho charakterových vad (má vražedné sklony) může působit dost odrazujícím dojmem. Ale v jádru je Dexter dokonalým gentlemanem a skutečnou oporou své sestře Deb, miamské policistce, a zajímá se jen o odklizení lidí, kteří si jeho zvláštní návštěvu skutečně zaslouží. Dex je dost pohledný, ale naprosto nevšímavý (upřímně, i trochu zmatený) k zájmu, který o něj projevují ženy. Přes skutečnost, že nemůže vystát pohled na krev, pracuje na oddělení miamské policie jako specialista na analýzu krevních vzorků; tato práce mu umožňuje sledovat zprávy o nejnovějších zločinech a mít oči otevřené k vyhlížení své nové oběti.

Dexterův dokonale uspořádaný život je náhle narušen, když se v Miami objeví druhý, mnohem nápadnější sériový vrah. Dexe fascinuje, dokonce i přivádí k nadšení, že tento druhý vrah má styl připomínající jeho vlastní. Přesto se nemůže zbavit pocitu, že tento tajemný nový příchozí se nejen pohybuje na jeho území, ale obrací se přímo k němu. Tento nový vrah totiž nejen kopíruje Dextera - ale jako by ho vyzýval: „Pojď si se mnou hrát.“ Dexter si svůj tajný dvojí život vytvořil pro osamělou existenci... ale i roztomilého netvora může zaujmout výhled na nalezení přítele.

Představujeme jednoho z nejduchaplnějších a nejoriginálnějších vypravěčů za poslední léta, Jeffa Lindsaye a jeho *Drasticky děsivého Dextera*. Jde o svěží, překvapivý a brilantně napsaný román, který si jistě získá širokou čtenářskou obec.

Jeff Lindsay je autorem dvou knih: Drasticky děsivého Dexter a Drasticky dojemného Dexter. Na motivy těchto detektivek byl loni natočen velmi úspěšný TV seriál, který v současnosti vítězně táhne světem a letos se s ním budou mít možnost seznámit i diváci u nás. V hlavní roli Dexter se představí oblíbený seriálový herec Michael C. Hall. Podle kritiků i ohlasů diváků se máme na co těšit.

Autor žije na jižní Floridě s manželkou a třemi dcerami.